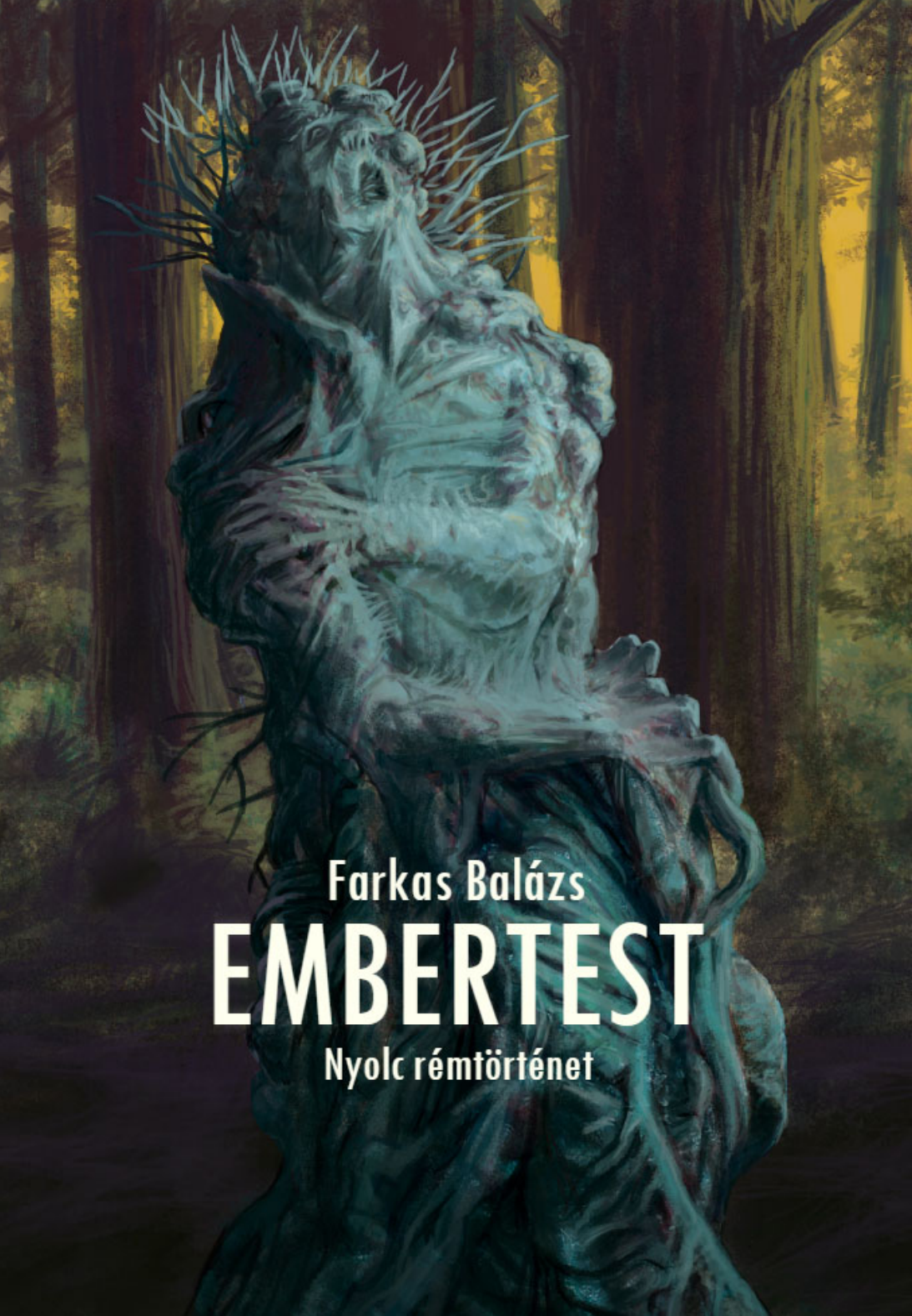

Farkas Balázs

EMBERTEST

Nyolc rémtörténet

Farkas Balázs

Embertest

Nyolc rémtörténet

Budapest, 2018

Farkas Balázs: Embertest. Nyolc rémtörténet
Copyright © Farkas Balázs, 2018

Első változat

ISBN 978-615-00-3522-2

Magánkiadás
www.balazsfarkas.com

A borítórajzot és az illusztrációkat készítette: Juhász Ernő
Copyright © Juhász Ernő, 2018

Műfaj: 1. Horror 2. Science-fiction 3. Fantasy

Felhasznált szoftverek: Calibre, Microsoft Office 365, Adobe Acrobat DC.
Construct 2

Ez a Mű a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Ne változtasd! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Galóca

Mondjanak akármit az ember lányára, én nem szégyellem: hónapról hónapra egyre ritkábban látogattam meg az apámat, amióta a fejébe vette, hogy kiköltözik a falu melletti erdőbe.

Ennek a döntésnek természetesen nem láttam realitását, de ezt nem tettem neki szóvá. Már nem éltem vele egy fedél alatt, így nem érintett a dolog, de zavaros indítékait talán még meg tudtam volna magyarázni különféle lélektani fejtegetésekkel, ha egyáltalán komolyan veszem ezt az egészet. Anyám abban az erdőben esett el először, gombászás közben, később egészen a haláláig emlegette a helyet. Megszállottságának okait csak apámnak súgta meg, valamiért csak benne bízott meg egészen. Nem panaszkodhatok így sem: anyám rám hagyta a kis lakását, amelyet akkor vett a fővárosban, amikor az egyetemen tanított, apám pedig ott maradt Galóca peremén, abban a házban, ahol felnőttem.

A költözés ötlete persze nem csak egy szeszély volt, apám két évvel ezelőtt közölte elképesztő döntését, aztán tényleg megtette a lépéseket: kért engedélyt a galócai polgármesteri hivatalban, meglátogatta az erdészt, elment Zalaegerszegre is a megyei önkormányzathoz, lepapíro-

zott mindent (tehát tudatosan cselekedett), és épített egy kunyhót jó messze az országúttól, a fák közé. Egy kis földúton lehetett megközelíteni, onnan pedig gyalogösvényen kellett végigmenni annak, aki meg akarta látogatni.

Velem minden alkalommal egyre zárkózottabban viselkedett, egyre elutasítóbban, és a legutóbb nyíltan meg is mondta:

– Veronika, többet ide nem jöhetsz. Meg kell ígérned.

Ez áprilisban volt. El is döntöttem, hogy eleget teszek a kérésének, és a nyáron már nem is tértem vissza Galócába. Anyám halála óta nem lehetett vele szót érteni, nagybátyám legalább biztosított róla, hogy időnként ránéz az öcsére, ha teheti. A családi házat eladtuk, abból kaptam elég pénzt, hogy valamit kezdjek magammal. Szóval ott maradtam Budapesten, és kezdtem valamit magammal.

Azóta lerázta a leveleket a fákról az ősz. Eljött az ideje, hogy visszatérjek, ha csak egy hétvégére is. Telefonon már nem lehetett elérni apámat, elzárkózott minden technológiától, nagybátyám egészsége pedig hanyatlóban volt, szűkszavúan válaszolt, ha kérdeztem. Legutóbb csak motyogott valamit a telefonba arról, hogy az apám már *túl messzire ment azzal a dologgal az erdőben*, meg hogy már *azt a nyelvet beszéli, a miénket már alig*, bármit is jelentsen mindez.

Akárhogy is, helyesebbnek éreztem, ha személyesen mondom el apámnak a hírt, ami körül már minden aggodalmamat eloszlatták az orvosok – hogy gyermeket várok,

bizonytalan nemű gyermeket, de már biztosan megmarad, a negyedik hónapban is egészséges. Ez olyasvalami, amit mégiscsak tudnia kell.

Féjjemmel időközben összedobtuk a pénzt, vettünk egy nagyobb lakást, mellé egy szürke, tíz éves Opelt, amivel a nyáron eleget furikáztam ahhoz, hogy le merjek vezetni három órát vidékre. Összeszedtem háromnap ruhát, beraktam a vitaminjaimat a kesztyűtartóba, feltöltöttem pár David Bowie-albumot a kocs MP3-lejátszójára, és korán reggel elindultam, kényelmes tempóban. Próbáltam nem idegeskedni.

Nem sokkal dél előtt érkeztem meg a táblához, amely rozsdás-maszatos fehér alapon közölte egykori otthonom nevét: Galóca.

Valamiért a hideg rázott ki ettől a felirattól.

A faluban lassan hajtottam. Elgurultam a régi családi házunk mellett is. Belakta már az új család, lebontották a régi pecót, az udvaron pedig felállítottak egy hintát.

Kihaltak tűnt minden. Még ha fel is bukkant egy-két idős alak az udvarokon vagy a járdán, szigorúan méregették az autót, ahogy elhaladtam mellettük.

Eszembe jutott, hogy mennyire betegesnek tűnt nagybátyám hangja legutóbb a telefonban. Úgy döntöttem, megállok Jolán néni vegyesboltjánál, és veszek neki ezt-azt, legalább valami élelmiszert.

A bolt előtt egy fogatlan, kócos hajú nő üldögélt és cigarettázott. Ahogy odaléptem az ajtóhoz, rám vicsorgott.

- Nézzenek oda, egy anyuka - szólalt meg.

Először a nőre pillantottam, majd a hasamra. Biztos voltam benne, hogy nem látszott még az állapotom. *Nem vette észre.*

- Téved - mondtam.

- Nem, én nem tévedek. - Feltartotta két ujját, közötté még égett a csikkre szívott cigaretta. - Én aztán kurvára nem tévedek, szivi. Én tartom az anyaság rekordjait a megyében.

Vigyorgott. Amennyire meg tudtam figyelni, néhány megmaradt foga kifejezetten fekete volt.

- Elnézést - mondtam. - Szeretnék bemenni.

Ahogy léptem volna be az ajtón, megragadta a kardigánom szélét.

- Amikor a negyedik gyermekemet szültem, azon a napon megittam egy fél üveg pálinkát - mondta. - Az én fiam már a születése napján részeg volt. Nem kellett megtudnia, milyen is az élet itt valójában.

Felnevetett, hangja olyan volt, akár egy hiénáé, aki egy szőröcsomótól fuldoklott.

Kitéptem a kezéből a kardigánomat. Hosszan, megvetően néztem rá. Reménykedtem, hogy ezzel elveszem a jókedvét.

Nem jártam sikerrel.

Beléptem a boltba.

Ahogy a polcok között nézelődtem, láttam, hogy Jolán néni kijön a kassza mögül. Felismert.

- Veronka.

Odasétált hozzám, de ahogy közelebb ért, megtorpant.

- Én vagyok - mondtam.

- Látom.

- Jolán néni, ki az a nő itt a bejáratnál?

Az asszony elnézett mögém, majd lesütötte a szemét.

- Itt hagyták őt is - mondta. - Most magányos. Mégis mit csináljak?

Közben tettem a kosárba néhány adag tartós élelmiszer, lisztet, rizst, ilyesmit. Kivettem a fagyasztóból egy-két tálca csomagolt húst. Megnézegettem a zöldségeket. Jolán néni folyamatosan követett, ahogy arrébb mentem.

- Apádhoz jöttél haza? - kérdezte. - Van hol megszállnod? Nekünk van egy szobánk a padláson. Itt főnt, pont a fejünk fölött.

A fejemet ráztam.

- Nem, köszönöm. Meglátogatom a nagybátyámat.

- Na hiszen. Az még él? Nem láttam mostanában. Él az még?

- Tegnap beszélünk telefonon. - Kezdett elegendő lenni ebből a beszélgetésből, úgy döntöttem, rövidre zárom. - Van esetleg... friss gombája? Csinálnék egy jó gombapaprikást. Nem is tudom, miért, de megkívántam.

Jolán néni arca most egészen elfehéredett, elkerekedett szemmel nézett rám.

- Veronka... nekem lassan be kell zárnom a boltot. Délig vagyok. Mondtam már, hogy délig vagyok?

Felemeltem a kezem.

– Jó, elnézést. Fizetek.

– Már nem azért, de...

– Semmi gond. *Fizetek.*

Ahogy Jolán néni beütögette a részösszegeket, éreztem, hogy kicsit megszédülök. Volt valami nyomasztó ezen a helyen, mintha megállt volna az idő, semmi sem változott igazán, csak üresebb lett, elhalványult. Egyáltalán nem tűnt igazinak. Galóca kikopott a valóság atlaszáról.

Kilépve még láttam, hogy a nő az ajtó előtt még mindig vigyorog rám. Siettem a kocsizhoz.

Amikor végre bekanyarodtam nagybátyám udvarára, észrevettem, mennyire elhanyagolta a ház körüli munkákat. Mindent belepett a gaz, a redőnyöket lehúzza tartotta, és amikor sápadtan kicsoszogott elém, láttam, hogy hatalmas heg szeli át az arcát.

– Apád volt – mondta később, az ebédnél.

Én főztem neki. Csirkepaprikást, rizzsel. Csendben ettünk. Ami megmaradt, azt elfeleztem, két külön műanyag dobozba, az egyiket nagybátyámnak szántam későbbre, a másikat apámnak.

Nagybátyám sosem nősült meg. Volt idő, amikor mondogatták róla a faluban, hogy nem is a nőket szereti, erről persze én mit sem tudok, de annyi bizonyos, hogy így egyedül is mindig jól tartotta magát, elintézte a dolgokat. Olyasvalakinek ismertem meg, akire fel lehetett nézni.

Ez persze most egyáltalán nem látszott. Még a hangja is remegett.

– Nem tanácsolom, hogy odamenj, de ha mégis... legyél óvatos. Apád nem százas már.

Elmesélte, hogy megpróbálta jobb belátásra bírni, hogy költözzön vissza. Megverekedett vele. Aztán előkerült egy kés.

– Persze, csak magát védte – mondta nagybátyám. – Nem hibáztathatom. Amikor látta, mit tett, eldobta a kést. Ráébredt, hogy ez rossz. Mindegy is, megértettem, hogy nem akar visszatérni. Azóta nem kerestem. Még mindig ott él. Néhány embert valahogyan megszedített, telebeszelte a fejüket fertővel. Már a faluból kiutálták. Többször ráhívták a rendőröket, meg ki akarják zavarni az erdőből, de hát ismered apádat, neki ismerősei voltak a tanácsban, ő nagy ember volt, meg hát anyád is milyen nagy ember volt. Befolyásos, nagy tudósok.

Ezután a fejét ingatta, szája megremegett, mintha elsírná magát, de aztán mégsem tette. Megfogtam a kezét.

– Azért én kimegyek – mondtam.

Nagybátyámnak nem beszéltem a bennem növekvő gyerekről. Nem is próbált lebeszélni. Erőtlenül bólíntott, felállt, a szekrényhez ment, levett valamit.

– Ilyenem van. A kullancsok ellen, fújd be magad. Nem tudom, még vannak-e így szeptember vége felé, de... jobb biztosnak lenni. Sok a fertőzés.

Elfogadtam.

Kora délután volt, amikor végre elindultam. Kocsival mentem ki a falu határára, aztán onnan az országútra, onnan pedig az erdő felé, a kis földúton.

Bowie csendesen, fájdalmasan énekelt az autó zenelejátszójából:

*On the day of execution, on the day of execution
Only women kneel and smile*

Ahogy közeledtem úticélomhoz, a zene hangzása egyre furcsább lett. Valamiféle recsegést, időnkénti kihagyást vettem észre, amit korábban ugyanezekben a számokban nem. Még érthető lett volna, ha rádióról szól a zene, de még akkor is, ha lemezzről, de egy digitális hangfájlnál elég furcsának tűnt. Inkább kikapcsoltam – féltem, hogy a használattól lassan tönkremennek a hangszórók.

A kocsit végül a földút végén állítottam meg.

Emlékeztem, nagyjából mennyit kell még menni, csak felsétálok a következő emelkedőn, onnan már látni fogom a kunyhót, egy kisebb tisztás lesz ott. Apám kifejezetten ügyelt rá, hogy ne kelljen fát kivágnia, amikor lefektette a kunyhó alapjait.

Kivettem a táskámat az anyósülésről, bezártam a kocsit.

Az erdőre csend telepedett. Elvértve lehetett csak hallani a rovarok zizegését, a madarak dalolását, a rágcsálók neszezéseit az avarban és a fákon. A levegő tiszta volt, korhadó fa és ázott levelek szaga keveredett benne.

Gyakran jártunk erre gombát szedni, egyáltalán nem volt idegen hely, mégis, valahogy most azzá vált. Mintha eddig az erdő minden barátságos vonása csak álca lett volna egy színpadi darabban.

Valahol gyűlöltem apámat ezért, hogy a tettei miatt állandónak, rendesnek hitt dolgok hirtelen változékonyak, rendetlenek, zavarosak lettek. Ez a gyűlölet viszont minden lépésemmel tompult. Elvégre talán ő várt rám, igazán ő.

Arra is számítottam, hogy nem találom meg, esetleg az erdőben kóborol valahol, rosszabb esetben csak a holttestére bukkanok.

Ahogy felértem az emelkedőre, megtorpantam. Semmi nem tudott volna felkészíteni arra a látványra. Egy pillanatra lélegezni is elfelejtettem.

Megláttam a kunyhót, amelyet apám épített annak idején. Ott állt még mindig, épen, tisztán. Erre azért még számíthattam.

A környéke viszont rémálomba illő jelenetnek adott otthont.

Embereket láttam, legalább tucatnyit, egymástól távol, legtöbbjük csak állt, vagy ült az avarban, mereven, szótlannul. Néhányan természetellenesen görnyedve hajoltak le, bámulták a lehullott leveleket.

Némelyiket felismertem: Galócából jöttek, az biztos, fiatalabbak voltak apámnál, többnyire nők, de egy-két férfit is észrevettem.

Senki nem mozdult meg. Senki nem reagált arra, hogy megérkeztem.

Egy hosszú percre még nézegettem a helyszínt. Meszebb szedett-vedett sátrakat láttam, talán ezeknek az embereknek az ideiglenes lakhelye volt. Ez még részben értelmet is adott az emberek jelenlétének, valamiféle logikát, ha egyáltalán beszélhetünk ilyesmiről.

Láttam ennél furcsább dolgokat is.

A kunyhó körül, egyenletes távolságban furcsa halmok álltak, ágakból, levélből összehordott kupacok, amelyeket valamiért gubbasztó, kócos állatoknak néztem.

Ezek között láttam meg apámat. Vézna alakja ide-oda csoszogott egyiktől a másikig, beszélt hozzájuk, megtapogatta őket, majd indult a következőhöz.

Erőt vettem magamon, és megtettem az első lépéseket felé. Körülöttem az emberek tudomást sem vettek rólam. Ami azt illeti, egymásról sem. Megfigyeltem, hogy valamit mondogatnak magukban, vagy csak rágnak valamit. De egyszer sem néztek rám.

Apám sem vette észre, ahogy közeledem, teljesen belemerült ebbe a kényszeres rituáléba: megtapogatta az egyik halmot, morgott valamit, majd a következőt vette célba, újra és újra.

Már elég közel kerültem ahhoz, hogy megállapítsam, hogy nem magyarul beszél. Ami viszont még jobban megdöbbenett, hogy mennyire öregnek tűnt most az apám, vékony, elhasznált aggastyánnak. Akaratlanul is

anyám jutott eszembe, az utolsó napjai, jóval az utolsó műtétek, kemoterápiák után. Ő festett hasonlóan. Pont mielőtt meghalt.

Megtorpantam.

Apám észrevett.

Lassan fordult felém. Meglepődtem a ruházatán, arra számítottam, hogy mostanra már rongyokban jár, és bár tényleg az egyik kopott régi inge volt rajta, nem úgy tűnt, mintha elhanyagolta volna magát.

De az arca...

Sosem fogom elfelejteni azt a halványszürke bőrt, azt az üres, hideg tekintetet, azt a csontsoványságot.

Közelebb léptem.

- Jóságos ég, apám. Megismersz? Mi történt itt? Kik ezek az emberek?

- Overonika, jog. - Furcsa hangot adott ki, mintha csuklana. - Jog-jog.

Megnyaltam a számat.

- Igen. Veronika. *Veronika*.

- El kell menned - mondta apám rövid töprengés után.
- Ahugaru, jog.

Tétováztam. A többi emberre néztem, de ők továbbra sem néztek rám.

- Nem értem - mondtam. - De kérlek. Sokat utaztam. Beszelnünk kell. Hoztam... hoztam enni. Nem zavarok sokáig.

Apám hátrált tőlem, ahogy még közelebb léptem.

A halmokat figyelte a szeme sarkából.

- Nem tudom, nem tudom, Veronika, ez nem jó ötlet. El kell menned. Még a sötétedés előtt, ha sötétedik, te nem tudod, te nem tudod... itt mi történhet itt a nőikkel, jog-jog garu.

Közelebb léptem. Megragadtam a karját, erre érezhetően összerándult.

- Az istenért, csak... próbálj meg örülni nekem, egyszer az életben. Kérlek.

Tétovázott. Figyelte a kunyhó környékét, a halmokat, elnézett a távolba a vállam felett, forgolódott.

- Nagyon... nagyon rövid időre tudlak fogadni - mondta aztán. - Már szót értek, már talán nem lesz gond.

- Köszönöm.

A szívem rendetlenül vert, próbáltam magamat megnyugtatni. A gyerekek biztos nem tesz jót, ha vitatkozik apámmal, vagy ha túl sokáig stresszelem magam.

Apám azzal sem nyugtatott meg, hogy olyan dolgokat beszélt, amiknek semmi értelme nem volt.

- Vigyázz, vigyázz a felderítőivel, most alszanak, figyelnek.

Jelezte, hogy kövessem, közben mutatta, merre menjek. Igyekezett most távolságot tartani a furcsa halmoktól. Közelebről figyelhettem meg őket: mindegyikben rongyok, levelek, ágak keveredtek össze, és mindegyiket belepett valamiféle visszataszító, nyálkás gombatenyészet.

A halál szagát éreztem. Amikor anyám a halálos ágyán feküdt, és én a kezét fogtam, akkor is ezt éreztem.

- Itt bemegyünk - mondta apám a kunyhó ajtajánál. - Gyorsan, gyorsan be.

A kunyhó tisztességes kis épület volt, minden olyan alapvető felszereléssel, ami élhetővé tette. Mint egy rendes kis vadászlak. Tudtam, hogy apám sok időt szánt rá, ez mégis meglepett. Tudatosan építette így, mintha tudná, hogy itt kell élnie hosszú éveken keresztül.

Nem, nem *mintha*. Tudta is.

Helyet kínált a kis asztalnál.

Amikor átvette tőlem az ételt, amit neki hoztam, magában motyogott.

- De talán nem tiltja semmi - állapította meg végül.

Enni kezdett, közben elsírta magát.

Szálnalmas látvány volt. Éreztem, hogy felfordul a gyomrom.

Később sokáig nem tudtunk rendesen beszélgetni. Kérdeztem valamit, kitérő választ adott, néha odasétált az ablakhoz, kinézett rajta, majd visszaült. A beszélgetésünk mégis közeledett a normálishoz, talán csak újra kellett tanulnia a társasági érintkezés mozzanatait, az emberi párbeszéd mintázatait.

Kérdeztem arról, hogy bírja itt kint, mióta nem volt a faluban, mit eszik, miért vannak körülötte ezek az emberek, szokott-e tisztálkodni. Egyre magabiztosabban, sőt racionálisan válaszolt.

Aztán olyasvalamit mondott, amire nem számítottam.

- Hát mert mégiscsak anyád miatt vagyok itt. Valamit rosszul csinált, persze nem az ő hibájából. Most talán én helyre tudom hozni. Minden lépéssel közelebb. Minden lépéssel egy évet elveszíték itt az életemből, de meg kell tennem.

Ökölbe szorítottam a kezem. Nem nagyon hallottam mást, csak azt, hogy anyámat említi.

- Ugyan miért hoznád őt most fel? Mit csinálhatott pont ő rosszul?

Apám rám nézett, lassan bólintott. Odasétált az egyik polcához, egy könyvet vett le róla. Ezután visszaült az asztalhoz.

- Hol is kezdjem. Galóca. Tudod, honnan kapta a falu a nevét?

A halántékomat dörgöltem.

- Édes istenem. Biztos a gombáról. Nem tudom.

Apám összerezgett.

- Itt jó a föld, a fák, az erdő, megmarad, megmarad. Az egész környék, tudod. Galóca. Az erdőt is így hívják. Galóca. Egy különleges fajta. Itt lehet megtalálni. A-ma-ni-ta. I-og-a-ru-ha. A-ga-ri-ca-les. *Fungi*.

- Jól van már, az istenért! - fakadtam ki. - Ez engem nem érdekel. Anyámat emlegetted. Ha már felhozod, magyarázd is meg.

Nyilvánvalóan megzavartam a gondolatmenetét, mert most a fejét rázta, mintha próbálná összerakni, hogy mit is

csinál itt, a beszélgetés melyik stádiumában tart éppen, és hogy ki is ő valójában.

Ezeket én is szívesen tisztáztam volna.

– Tudod, hogy anyád szerette a ritka könyveket – mondta aztán. – Nagyon odafigyelt az antikváriumok kínálatára. Kereste a hirdetéseket, amikor hát... mit szépítem, meghalt valaki, és az örökösök nem tudtak mit kezdeni a könyvgyűjteménnyel a padláson. Elég sokszor eljárt ilyen helyekre, megnézte magának a vénemberek hagyatékát, végigbogarászta azt a sok ponyvát, hátha mégis van valami köztük, ami... egyedi. Ami talán értékes. Kéziratokat keresett főleg, dedikált köteteket, ilyesmi. Még csak nem is magának, csak a kutatás miatt, aztán odaadta őket a könyvtárnak. Persze, egyet kivéve.

Egy pillanatig lenyűgöző volt hallgatni apámat. Hogy hirtelen mégis mennyi mondanivalója lett. És mennyire koherens, érthető volt a beszéde. Anyám emléke tehette ezt, láttam, hogy visszatér belé az élet, ahogy róla beszélt.

– Egy napon anyádat felhívták az egyetemről, hogy az egyik nyugalmazott professzor meghalt, és hogy átnézhetné a hagyatékát, mi az, amit a könyvtárnak érdemes megőriznie. Persze igent mondott. Elkészítette a katalógust, de talált valamit, amiről senkinek nem beszélt. Eltett magának egy könyvet, amiről semmit nem tudott kideríteni.

Felmutatta a kezében szorongatott könyvet.

– Ez az? – kérdeztem.

- Igen, a jegyzeteivel együtt. Az én jegyzeteimmel együtt.

Odanyúltam, hogy megnézhessem, de elhúzta előlem.

- Te ebbe nem olvashatsz bele - morgott rám.

Sóhajtottam.

- Mi köze van ennek ehhez az egész... erdei létezéshez?

Apám magához szorította a könyvet, tekintetében mintha féltékenységet véltem volna felfedezni.

- Anyád nem tudhatta, mire bukkant. Egy olyan könyvre, amelyet ott égettek el, ahol érték az idők folyamán. Ez az egyetlen magyar kiadás, 1910-ből, talán az egyetlen fennmaradt példány. Bele van írva, hogy mindössze ötvenet nyomtak belőle, tehát ennek is már elég nagy felfedezésnek kellett volna lennie, de nem, anyád, anyád...

Hirtelen megrázta a fejét, furcsa, nem egészen érthető szavakat ismételt, csukló, huhogó hangon. Amikor megnyugodott, rám nézett, és folytatta, mintha semmi sem történt volna.

- Anyád nem semmi egy nő volt. Kinyitotta a könyvet. Ránézett a címére. Felolvasta hangosan. Ami bele van írva. Azt mondja: *Rejtelmes férgek, Prinn Ludwig eredetijéből fordította és jegyzetekkel ellátta Herschfeldt János*. Anyád ezt olvasgatta, és tudod mire jutott?

Színpadiasan megemelte a fejét, rám nézett, mintha tőlem várna választ. Bárki megmondhatta volna erről, hogy apám egykor tanár volt.

- Na mire jutott? - kérdeztem.

- Azt mondja, rossz a fordítás. Megtalálja a legritkább könyvet az országban, erre nekiáll panaszkodni a fordításra. Most mondd meg.

Vállat vontam.

- Igen, ez rá vall.

- Na, hát akkor érted, miről beszélek. *Érted*, miről beszélek.

Odakint az egyik nő hirtelen elüvöltötte magát. Folyamatosan kiáltott, hosszú másodperceken keresztül.

Azonnal fel akartam állni, de apám keményen, erősen megfogta a kezemet.

- Hagynod kell - mondta csendesen. - A folyamat része.

Aggodalmasan pillantottam az ablak felé, nem értettem, miféle folyamat része lehet az emberi üvöltés, de a nő odakint elhallgatott. Vártam, füleltem. Nem ismételte meg.

Letöröltem az izzadságot a homlokomról.

- Apám, én ezt nem bírom felfogni.

Összeszorította a száját. Tanulmányozta az arcomat.

- Ne is csodálkozz. Okos lány vagy te. Ha értenéd... ha csak kezdenéd megérteni, a szemed, a szemed befordulna, megszédülnél, egy kis vércsepp hullna a...

- Anyámnak agydaganata volt - szóltam rá. - Nem tehetett róla.

Apám bólintott.

- Hát jó. Nem tudom, meddig titkolta előlem, tudod. A betegségét. Meg ezt a könyvet. Én sem akartam ezt, ő sem, senki sem akarta, Galóca sem akarta, de hát az övé volt már, mielőtt mi itt voltunk, mielőtt az ember elkezdte volna megérteni, mielőtt az ember egyáltalán megszületett volna, már itt volt. Ez a hely, és benne szunnyad ő is. És ebben a könyvben mindez le volt írva. Anyád nem tartotta volna magánál ennyi ideig, ha nem lett volna ez a... ez a szentségtelen passzus arról a ritka gombafajtáról, ami... nálunk is megterem. Van három ország Európában, összesen tíz erdőség, ezt is az erdész mondta. Kész kis enciklopédia a fickó.

Megkocogtatta a könyvet.

- Ez a Prinn pedig nagyon jól ismerte ennek a kontinensnek a tereit, sokat utazott. Anyád egy jó könyvre bukkant. Ez a kötet megírta, hogy mire utalnak a galócák. Csak a fordítás volt zavaros. Hiszen tudod, mennyire érzékeny a nyelvészeti kérdésekben. Az új fordításhoz viszont szüksége volt az *eredetire*.

Feltámadt a szél, megremegettette az ajtót is.

Lehunytam a szemem.

- Arra emlékszem, hogy néha kiszökött - mondtam. - Tudom, hogy visszatért még ide. Régen szerettünk errefele gombát szedni, valami ilyesmit emlegetett. Nem hittem volna, hogy ennek jelentősége van.

- Ez a hely, igen. Hiszen már évszázadok óta esszük a gombákat, fogékonyabbak lettünk rá, hogy köszöntsük őt

az újjászületése napján. Igen, anyád nagy természetjáró volt mindig is. Ez a könyv lajstromba szed mindenféle titokzatos rítust, nagyon sokat ír férgekről, gombákról, gyógynövényekről. Anyád szeretett utánajárni a dolgoknak. Csak éppen olyan dolgokat mondott ki, amelyek elindítottak egy folyamatot. Neked ezt nem magyarázom el, látod te is.

- Csak örültséget látok - mondtam őszintén.

Apám a könyv fedelét kapargatta.

- Anyádnak rossz titkokat kellett feltárnia. Egy időben nagyon sokat internetezett, volt egy fórum, ahol Ludwig Prinn nevéről kérdezett, de senki nem tudott semmit. Próbált különféle név- és címvariánsokat. Semmi. Aztán egyszer egy névtelen fórumozó írt neki üzenetet. Azt állította, hogy egy amerikai egyetem könyvtárában dolgozik, és hogy a Miskatonic Helytörténeti Társaság tagja. Hogy hozzáférése van a szürke gyűjteményhez, a kivont, törölt, megsemmisítésre jelölt anyagok archívumához.

- Kitalálom - mondtam. - Megtalálta anyámnak a könyv eredetijét.

Apám elkomorodott. Kihúzta magát. Szeme összeszűkült.

Mély, baljóslatú hangon, lassan mondta ki a következő szavakat:

- Az eredeti, latin nyelvű példányt. *De Vermis Mysteriis*. Igen. Megtalálta neki. Fénymásolatokat küldött postán, részleteket. Sosem a teljeset, mindig valamit kitakart belő-

le. De így anyád mégis tanulmányozhatta az eredeti szöveget. Összevethette azzal a kiadással, ami neki megvolt. Készült az új fordítás, *A féreg misztériumai*. Erről a levelezőpartnere nem tudott. És anyád néha... ki tudta egészíteni a kitakart részeket a rossz fordításból. Vissza, latinra. Teljes rítusok leírását kapta meg. És egy nap... hangosan kimondta azokat a szavakat, ezen a helyen.

Apám arca egyre élénkebbé vált, az asztalt és a könyvet markolászta.

- Most már látod? - kérdezte, és megfogta a kezem. - Érted, honnan jutottunk ide? Látod, mi verte fel az álmából, mivel édesgeti magához azokat, akik már *ízlelték*? Tudod te, mit akar tőlünk? De anyád ellenállt, és én is megteszek mindent, hogy visszafordítsam, de hát nem olyan egyszerű. A jegyzetek... nem csoda, hogy anyád belehalt!

Elhúztam a kezem tőle. Kinéztem az ablakon. Sötétedett. Korán volt még hozzá, talán egy felhő takarta el a napot. Úgy éreztem, ez a beszélgetés nem vezet sehová. Apámon láthatóan úrrá lett az örület, és magával rántott másokat is. Nem értettem, miért gondolja azt, hogy vissza tud fordítani bármit is, hogy meg tudja oldani anyám halálának rejtélyét. Nem volt semmi rejtély. Beleköltözött az agyába a rák, és abba halt bele.

- Semmi köze nincs anyám filológiai munkájának a halálához, sem ehhez az egészhez, ne haragudj - mondtam.
- El akarok menni. Tudod, igazából nem is azért jöttem,

hogy megértsem, mit csinálsz itt. Nem ez a lényeg. Hiszen semmi értelme.

Felálltam. Odaléptem az ablakhoz, kinéztem.

A ház körül a furcsa halmok mozogni látszottak. A szél erősödhetett. Ha vihar készült, nem akartam megvárni.

Visszafordultam apámhoz, csípőre tett kézzel. Kicsit kitoltam, a hasamon lesimítottam a blúzomat, a kardigánomat elhúztam.

- Ez a lényeg. Tudom, talán már ez nem érdekel téged, de nagypapa leszel. Mindegy is, törődsz-e még velem, vagy sem. Mégis. Úgy gondoltam, tudnod kell. Úgy gondoltam, személyesen mondom el.

Egy egészen hosszú pillanatig úgy tűnt, mintha apám igazi, valódi énje visszatérne, valamiféle felismerés gyúlt a tekintetében. Talán elérzékenyült, talán emlékezett a szeretetre, a családra.

Nem tartott ez sokáig.

Elemi erővel ordította el magát:

- Ostoba nő! - Fel sem fogtam, olyan gyorsasággal rohant oda hozzám. Üvöltött, ahogy a torkából kifért. - Nem tudod, mit tettél! Idejöttél egy gyerekkel, irgalmas egek, irgalmas egek, iahuarga a szája nyílik, te nyomorult, nyomorult, ezzel csak idehívod őt, a felderítőket eljönnek, hát ennyi időn át hiába jöttek férfiak és nők, nem tudták megadni neki, jog-jog ahuraguha, *te nyomorult*, nem érted, hogy neki az kell, hogy neki már *csak az kell?*

Erős, kegyetlen mozdulattal nyúlt felém, megragadta a combomat, és éreztem, hogy mutatóujját keményen a szeméremajkamnak nyomja, miközben egyre örültebb, érthetetlenebb dolgokat üvöltött a képembe.

Azonnal ellöktem magamtól, és nem kellett hozzá egy lélegzetvételnyi idő sem, könnyektől vakon rontottam ki onnan. A ház előtt megbotlottam, körül kellett néznem, hol vagyok éppen, merre kell menekülnöm az autó felé. Alig bírtam gondolkozni, ez nekem túl sok volt. Egy pillanatot sem akartam tovább itt maradni.

Mégis, ahogy szédületemben a kiutat fürkésztem, észrevettem, hogy az ágas-bogas halmok a ház körül mintha megnőttek volna, ide-oda imbolyogtak. A könnyeimtől nem láttam tisztán, de akár megesküdni is mernék, hogy a föld alól emelkedtek ki egyre magasabbra. Kegyetlen, penészes szag gomolygott most a ház körül.

Ennél már csak az volt riasztóbb, ahogy a többi ember szinte egyszerre guggolt le, ahogy rájuk néztem, kezüket a fejükre szorították, és valami gusztustalan, nyeldeklő hangon kezdték ugyanazt a rigmust mondogatni.

Apám kiabálását már nem is lehetett érteni, félig valami megmagyarázhatatlan nyelven üvöltött, de még értettem néhány szavát: *tűnj el, tűnj el, jönnék érted*, de egyáltalán nem volt szükségem erre az örült noszogatásra. Feltápáskodtam és rohantam magamtól.

Fölöttem, az ágak takarásában az ég, egy pillanatra csak, de kivilágosodott, és nem akarok valótlan állítani,

de úgy láttam – *talán* úgy láttam, hogy éles, fekete csillagok pötytyözik azt a végtelen kékséget, ott derengtek fölöttem ismeretlen, sötét konstellációk, miközben éteren túli zenét hallottam a távolból, rémületes pánsípok zaját, valami irdatlan, földmélyi morajlást.

Rohantam az autóhoz, és ostobaságomban még egyszer visszapillantottam, mielőtt beültem volna.

A halmok ott álltak, imbolyogtak a tisztás körül, a gubbasztó, motyogó emberek között, és úgy tűnt, mintha a tisztás lesüllyedne, majd megemelkedne, mintha hamarosan megnyílna a föld, mintha valami felfoghatatlan dolog készülne kinyomni magát onnan.

Ez a látvány az oka, emiatt nem figyeltem meg, hogy közvetlenül mellettem áll egy magas, idomtalan figura, és azt is későn vettem észre, hogy felém nyúl ágas-leveles kezével, mert amikor felnéztem rá, és megpillantottam a gomba-fertőzte, nyirkos, hatalmas testét, már csepegett belőle az az undorító, penészszagú váladék.

Mielőtt sikoltani tudtam volna, az alak látszólag nagy levegőt vett, a következő pillanatban pedig testének minden felületéből kilöködött valami permetszerű, émelyítő anyag. Az arcom elé kaptam a kezem, de már későn – a szemembe, a számba, az orromba is jutott belőle.

Felnyögtem, szédület kerített hatalmába. Vakon tapogatózva kinyitottam a kocsiját, igyekeztem minél előbb megtalálni a kulcs helyét. Amikor beindult végre az autó,

tolatásból, a lehető legnagyobb sebességgel, azonnal indítottam onnan.

Amint kifordultam az országútra, a falu irányába, onnan már egy pillanatra sem lassítottam.

Egyszer sem néztem vissza.

*

Jóval többet nem tudok elmondani a történetekről, a maguk emberei már aznap kimentek a helyszínre, hogy hívtam a rendőröket.

Ez volt az én beszámolóm, a létező legrészletesebben, ahogy megmondták. Pont úgy fogalmaztam meg, ahogy kérték. A legfontosabbakat leírtam, talán még felesleges részleteket is. Apám ellentmondásos, irracionális gondolkodásmódjára, tetteire nem tudok magyarázattal szolgálni, ezzel kapcsolatban vonják őt felelősségre.

És lenne itt még valami. Csak hogy jogilag rendben legyünk.

Szeretnék ezúttal panaszt emelni azért, hogy már három napja megfigyelés alatt tartanak meg nem határozott helyszínen, egy nagyjából huszonöt négyzetméteres lakásban tartanak, ételt csak akkor kapok, ha azt kiosztják nekem, a fürdőszoba pedig rettenetesen kicsi.

A gyógyszerek, amelyeket adtak nekem, úgy látom, semmit nem használtak, a szédülés egyáltalán nem múlt el. Ha lehet, még rosszabbodott is.

Úgy gondolom, ez az egész eljárás teljesen felesleges, követelem, hogy egy rendes kórházba utaljanak ki, rendes orvosokkal. Aggódok a gyermekemért. Egy órával ezelőtt ültem a vécén, és amikor belenéztem, barnás, nyálkás váladékot láttam. Őszintén megmondom, hogy ha a gyermekemnek bármi baja lesz, magukat rommá perelem.

Mindezt már tényleg csak azért írom le, hogy értsék, legyen meg írásban, a jelentésemmel együtt, így hivatalos. Tekintsék figyelmeztetésnek. Amint kijutok innen, az első utam az ügyvédemhez vezet, aztán meg sem állok a sajtóig.

Remélem, világosan, kellő részletességgel fogalmaztam meg ezt a részt is.

Embertest

Tabán Péternek jó napja van.

Ott áll a házban, amit megörökölt. Bámulja a penészes falak között roskadozó könyvespolcokat. A bevetetlen ágyat. A pókhálós plafont, a kinyithatatlan ablakokat.

Később fel-alá járkál a konyhában. Érzí a megromlott ételek szagát, a mosogatószer szagát, a halál szagát.

Fel-le kapcsolgatja a villanyokat, hogy megnézze, működnek-e. Az öregasszonyra gondol, aki itt élt, és akinek a nevét egészen a múlt heti hagyatéki értesítésig nem is hallotta.

Próbálja feldolgozni, hogy alig huszonhat évesen már saját háza van, amit akár el is adhat, ha úgy tartja kedve. Akár ki is költözhetne ide a városból. Takaros, szép kis falu ez. Rengeteg lehetősége van.

Nem ért az épületekhez, de azért megkopogtatja a falakat, megszorongatja az ajtófélfákat, ide-oda lengeti az ajtókat. Jó ház. Nem nagy, lesz vele munka, de egyáltalán nem rossz. Eltűnődik ezen.

Aztán kilép a hátsó udvarra, megnézi a kihasználatlan ólakat, a gondozatlan kertet. Már majdnem elhatározza, hogy lassan hazamegy, amikor a kis fészkerben végül rátalál az embertestre.

Ettől a pillanattól kezdve ez az egyetlen dolog az életében, aminek értelme van.

*

A polgármesteri hivatalban a nő lassan gépel, elviselhetetlenül lassan.

– Még egyszer a nevét... Tabán... Péter?

– Igen.

Idegesen pillant hátra. Az ablakon át az utcára.

Ott van az autóban. Az embertest.

Letakarva egy pokróccal, a hátsó ülésen. Ott van. Már az övé, ő találta. Mikor mehet már el innen végre?

– Anyja neve?

A kérdéseket türelmetlenül válaszolja meg. Ez az egész hirtelen egyáltalán nem számít már. Az örökölt ház sem. Ő maga sem számít már. Az adatai sem. Már nincs értelme.

Az embertest ott van a kocsijában.

Miközben a nő elmondja neki a teendőket, Péter az úján tépkedi a bőrdarabokat, lába önkéntelenül mozog, tekintete ide-oda jár, teljesen leizzad.

Elengedhetnék már. Mégis mire jó ez az egész? Most már dolga van. Most már feladata van. Egyszerűen nem hagyhatja magára az embertestet.

– A rohadt életbe már! – fakad ki.

A nő felnéz a monitorról, a szemüvege fölött.- Hogy mondja?

- Semmi, csak... eszembe jutott, hogy... nekem lenne egy kis...

A nő legyint.

- Ne tessék aggódní, meg is vagyunk, a többít meg ki-postázzuk. Fel is hívhat, tudja a számomat, közben beszéllek majd a polgármesterrel is, ha esetleg úgy dönt, hogy ide költözne majd... valamikor.

A nő mintha megijedt volna. A szavain nem érződik, csak a tekintetén. Most már rajta is látszik, hogy túl akar esni ezen az egészen.

- Aha. Akkor mehetek?

A nő vállat von.

- Persze, miért is ne.

Miközben Péter egyre sietősebben távolodik a hivatal-tól, és közeledik az autója felé, határozott mozdulattal kapja elő a mobiltelefonját, és hívja barátnőjét, Krisztinát.

- Ma mégse gyere át - mondja. - Sajnos kicsit több lesz a papírmunka... sajnálom, tényleg, de legalább megvan a ház.

- Rendben - mondja Krisztina. - Mesélj, szép ház?

- Szép, szép... de tényleg, majd holnap beszélünk, majd mindent elmondok. Most sietek, puszi.

- Puszi.

Megmagyarázhatatlan idegesség telepedik rá a beszélgetés közben. Amikor végre a zsebébe süllyeszti a telefont,

és bevágódik a volán mögé, lassan megnyugszik. Kifújja a levegőt.

Aztán lassan megfordul, tekintetét a hátsó ülésre szegezi. A pokróc alatt az embertest időnként lomhán, erőtlenül megmozdul, de ennél többre nem képes.

– Megyünk – mondja Péter. Végignézi a pokrócon, megnyalja a száját. – Minden rendben lesz. Minden rendben lesz.

*

Némi trükközésre van szükség, hogy az embertestet úgy vigye fel az albérletbe, hogy senki se vegye észre. Nem túl nagy ahhoz, hogy ne bírja el, de talán kicsivel nehezebb, mint amire számított. Még mindig le van takarva, de mintha most mozgékonyabb lenne.

Péter a lépcsőt választja, csak két emeletet kell sétálnia.

Rettenetes előérzet keríti hatalmába, hogy valaki meglátja majd, és megkérdezi, mit cipel. Mégis mit mondana? Vagy még rosszabb: *az a valaki el akarná venni az embertestet.*

Tabán Péter életében először érzi úgy, hogy meg tudna ölni valakit. Ha valaki megállítaná... ha valaki most rákérdezne...

Mielőtt a gondolatmenetet befejezhetné, meg is érkezik az ajtóhoz. Szerencsétlenkedik a kulccsal. Hangokat hall a folyósó túloldaláról. Odanéz, senkit nem lát.

Egy másik ajtóban most kulcs zörög, egy reteszt húznak el.

Az embertestet nem láthatja meg senki.

Fél karjával magához szorítja, mint egy kisgyereket, miközben a másik kezével a zárral bajlódik.

Ajtó nyílik.

Péter nem tudja megmondani, hol van most. Szédül. Tekintete elhomályosodik.

– Nem – nyögi.

Nekinyomakodik az ajtónak. Az lazán enged.

– Te jó ég. Te jó ég. Te jó ég.

Emberfeletti sebességgel lép be a lakásba, majd zárja be az ajtót maga mögött. A kulcsot ledobja valahová. A szobába szalad, az ágyhoz. Le sem veszi a cipőjét.

Ha ezt a barátnője látná... ha ezt az *anyja* látná...

De nem látja senki. Nem láthatja meg senki.

Egyenesen a szobájába, az ágyhoz siet, leteszi az embertestet, és lerántja róla a pokrócot.

– Itthon vagyunk – motyogja. – Itthon vagyunk. Semmi gond. Minden rendben lesz.

Most látja először igazán jól az embertestet. Eddig nem is figyelte meg, nem is gondolkozott rajta.

Az embertest gyönyörű. Péter erről meg van győződve.

Így tökéletes. Lába nincs, csípője alatt semmi, de hát van, ki elvigye, ha kell. Bőre tiszta, sima, akár az újszülöt-té, a csípő csontja fölött következik a torzó, köldök és mellbimbó nélkül. Azt meg nem mondja senki, hogy férfi

vagy nő, ennyire egyszerű: ez *ember*, minden bizonnyal ember, annak prototípusa, annak legtökéletesebb, legtisztább teste. Két karja könyéknél csonkban végződik, de minek a kéz, ha van segítő? És a fej, tökéletes, szabályos, ovális forma, amelyet nem torzít el sem haj, sem szőr, *sem arc*. Az egészet bőr fedi, gyönyörű, sima, csodálatos bőr.

Embertest.

Fejét ide-oda mozgatja. Ahol az arcának kellene lennie, azt lassan Péter felé fordítja. Ha lenne szeme, egyenesen rá szegezné.

Szomjas, gondolja Péter, hogy erre miért nem gondoltam előbb! Hiszen ki tudja, mennyi ideje feküdt ott elhagyottan a fészerben!

Vízért szalad. Nem gondolkozik. Siet, nem akarja hosszú időre magára hagyni az embertestet. Egy pohár vízzel tér vissza.

Megáll ott az ágy szélén, nézi az embertestet. Mégis mit kell tennie?

De hiszen tudja. Mindig is tudta.

Letérdel az ágy mellé, ujjait a pohárba mártja, majd vi-
zes kezével az embertest arctalan fejét simogatja. Nedvesen csillog a víz a tiszta, sima bőrön.

Az embertest mohón forgatja ide-oda a fejét.

– Igen – mondja Péter.

Újra belemártja a kezét a pohárba, ezúttal a test maradék bőrfelületére viszi fel a folyadékot. Az embertest mozog, az izmok a bőr alatt megfeszülnek.

– Lassan... lassan... jó.

Péter észre sem veszi, hogy a saját szája nyitva marad, és apró nyálcsík jelenik meg a sarkában.

– Jó.

Simogatja a testet a vízzel.

Váratlanul az arctalan arc mögül tompa és erőtlen nyögés hallatszik.

– Elmondod a titkaid – suttogja reménykedve Péter.

Az embertest ezután elmondja a titkait.

*

Tabán Péternek rossz napja van.

Közel hét órája ül az autókereskedés irodájában, csinálja a táblázatokat, izzad, reméli, hogy a főnöke nem nyit be még egyszer.

Ma reggel elkésett, majdnem be sem jött. Az első órákban szédülten kóválygott, rámorgott az emberekre, erre inkább elzavarták ide, hogy a gépen dolgozzon. Azóta ezt csinálja.

Eddig nem tűnt valóságosnak ez a hely, most kezdenek a vonalak határozottabbak lenni, az ajtó, az asztal, a szék, ezek ténylegesen itt vannak, meg lehet őket érinteni. Mégiscsak ez a munkahelye, itt keresi meg a pénzt.

Nem érti, mi történik. Miért is volt olyan nehéz elszakadni otthonról?

Most eszébe jut. Az embertest.

Összezavarodik. *Az megtörtént? Lehetetlen.*

Tűnődik. Ugyan micsoda ostobaság ez? Létezik ilyen? És ha létezik ilyen, ugyan miért vinné haza egy testet, miért gondozgatná, miért ne tudna tőle elszakadni?

Ideges lesz.

Gusztustalan vagyok, gondolja. Soha, soha többé! Meg kell szabadulnom tőle.

Megcsörren a telefonja.

Akkorát ugrik a székében, hogy majdnem szívrohamot kap.

– Mi az? – kiált bele.

– Fú, jól van, nem tudtam, hogy nem szabad hívni.

Péter a kezébe temeti az arcát. Megtörli a homlokát.

– Krisztina... ne haragudj, kicsit stresszes napom van.

– Hát jó – mondja a barátnője. – Csak azt akartam kérdezni, hogy esetleg akkor ma már találkozunk, nem? Gondolom, elintézted a dolgaidat.

– Hm? Ja, ja... igen.

– Mikor menjek át?

Péter megrémül.

Az embertest még mindig ott hever az ágyán. Próbálja felidézni, mi történt tegnap este, de az egész zavaros. Az utolsó megfogható emléke az, hogy kilép az örökölt házból az udvarra. Aztán...

– Nem, ne gyere át – motyogja Péter.

– Mi?

- Ja nem, csak... hadd menjek én most. Történt egy kis... hát nem tudom, összevizeztem mindent... véletlenül.

- *Mi?*

- Mindegy, majd... elmondom, de mehetnénk ma hozzád? Közelebb van, jobb lenne... jobb lenne, ha minél előbb találkoznánk, szükségem van rád.

- Aha. Hát jó, de nagyon remélem, hogy ez a ház megoldja az összeköltözés kérdését végre. Várlak, ha végeztél.

- Rendben. Szer...

Csend.

Péter a telefont bámulja.

Az asztal hullámszerűen kezd. A felülete mintha nedves lenne.

Péter behunyja a szemét.

*

Úgy néz körül Krisztina lakásában, mintha életében először járna itt. Benéz mindenhová, mintha attól tartana, hogy valaki elbújt itt.

Vacsoráznak.

Elterülnek a kanapén, filmet néznek.

Péter úgy érzi, az egész hamis. Csak úgy meg van rendezve. Próbálja felidézni, hogy kicsoda ő maga, kicsoda Krisztina, mi is ez a hely, mi is volt az a dolog az örökölt házzal. Időnként megérinti a saját arcát.

- Tényleg elég stresszes napod lehetett - mondja a film után Krisztina.

- Hát... csak tudod, hirtelen jött minden. Furcsa ez az egész. Mégis milyen ember vagyok, hogy nem tudok a rokonaimról? Mármint, hogy teljesen semmit.

- Nem kell ezen agyalni. Kaptál egy házat, na bumm, örülj.

Krisztina mosolyog. Péter reméli, hogy ő is mosolyog, de már nem tudja megmondani.

Elpakolnak.

Miközben Krisztina valamit tesz-vesz a konyhában, Péter észreveszi, hogy teljesen más az időérzékelése, és ezt még csak meg sem tudja magyarázni emberi kifejezésekkel. Nem gyorsulnak-lassulnak a dolgok, hanem teljesen kifordulnak magukból. A dolgok történnek, de tőle függetlenül, rajta keresztül.

Mintha évekig bámulná azt a lótoszvirágot ábrázoló képet a falon.

A következő pillanatban pedig már pezsgőznek.

- Ezt... gondoltam, ezzel ünnepelünk.

Péter tűnődik. Ezt azelőtt mondta Krisztina, hogy kibontotta a pezsgőt, vagy csak ezután fogja mondani?

Az alkohol szerencsére tompítja ezeket az érzéseket.

Összebújnak. Levetkőznek.

Szeretkeznek.

A lány bőre sima...

Sima.

Tökéletlen, hamis, nem olyan jó.

Az embertestre gondol. Hirtelen nem tud nem rá gondolni.

Péter és Krisztina egymás mellett fekszenek, mindketten a plafont bámulják.

- Sajnálom - mondja Péter. - Én...

- Semmi gond - mondja Krisztina.

*

Tabán Péter az ágya mellett térdel, könnyeivel küszködve nézi az embertestet. Nézi az arctalan fejét.

- Én nem gondolkodtam - nyöszörgi. - Annyira sajnálom, többet... többet nem találkozom vele! Sajnálom, többet nem hagylak magadra!

Éjjel ért haza, lassan hajnali négy. Hamarosan mennie kell dolgozni. A főnökére gondol, az autókra, a táblázatokra...

Az embertest megfeszül.

Péter felsikolt.

- *Nem!* Nem olyan fontos! Nem kell elmennem! Az nem számít, a munkahelyem... nem!

Ezután a szavai érthetatlenné válnak a sírástól, csak hajol ott az embertest fölé, nyitott szájjal, csukott szemmel, rázkódva, folyik a nyála, a könnye, levegőt sem kap, görcsösen zokog, mint egy kisgyerek.

- Neharagudj, nehaara...

A könnyei és a nyála az embertest bőrére csöppennek. Az izmok ismét megfeszülnek. Az embertest a fejét forgatja. Mély morgás hallatszik.

– Igen – mondja Péter.

Még hüppög, de megtörli a szemét, zsebében turkál, elővesz egy zsebkendőt, belefújja az orrát, majd összegyűri és eldobja a szoba sarkába.

– Igen, most már figyelek. Most már figyelek.

Az embertest nyugalmi állapotba kerül. Egyenesen fekszik. Békesség árad belőle. Gyönyörű, felfoghatatlanul gyönyörű. Az arc helyén feszülő bőr mintha puhábbá válna.

– Mutasd meg nekem – suttogja Péter. – Mutasd meg.

Vékony rés jelenik meg ott, ahol az embertest szájának kellene lennie. Ez is egyfajta száj: kezdetleges, ajaktalan, mögötte az űr.

– Mind a csillagok gyermekei vagyunk – motyogja Péter. – Semmi nem számít. Jelentéktelen vagyok.

Az embertest szája egyre szélesebbre nyílik, mintha örülten vigyorogna.

Hirtelen egy nyelv csúcsa jelenik meg a sarkában, óvatosan bújik ki az arctalan fejből, majd kicsúszik, mint egy mérgező kígyó, leér egészen az embertest fejének az álláig.

Péter megbabonázva nézi a történéseket.

– Elmondod a titkaid – suttogja.

Az embertest mély torokhangon morog, nyög.

Péter előrenyúl, megéri a nyelvet. Az ide-oda ficánkol. Nyála elzsibbasztja Péter ujjait.

Nincs szüksége az ujjaira, nincs szüksége a kezére, mert...

A sötétség szinte azonnal bekövetkezik. Csak távoli csillagok, univerzumok pislákoló fényei. Elmondják az embertest eredetét.

Mutasd meg, visszhangzik Péter gondolata az űrben. *Mutasd meg.*

Az embertest megteszi.

Olyan helyeket, időket mutat, amelyeket a kozmosz már régen elfeledett, felfoghatatlan mértannal írt világokat, titáni templomokat, pusztuló bolygók izzó napjait, fémes temetőket, nyálkás zuhatagokat, fákhoz imádkozó embertesteket.

Tabán Péter minden univerzum legboldogabb embere.

*

A következő hetekben lassan mindenkivel megszakítja a kapcsolatot.

Eleinte hazudozik, mindenféle kifogásokat talál ki. Anyjának megígéri, hogy majd következő hónapban meglátogatja. Barátnőjének és főnökének is azt mondja, hogy beteg.

Aztán már nem fáradozik ezzel sem.

Pár nap múlva Krisztina szakít vele.

Aztán többször felhívják a munkahelyéről, hogy ki fogják rúgni.

Ezekre alig emlékszik. Nem tudja felidézni, hogyan is történtek ezek. Azt annál inkább, hogy mindig ugyanazt válaszolja.

Nem érdekel.

Időnként persze mégis érdekli. Azon kapja magát, hogy tűnődik. Véget vethetne ennek a dolognak. Hiszen semmi értelme. Bármikor itt hagyhatná az embertestet. Kiszakadhatna a bűvöletéből. Rendbe tehetné az életét. Még nem késő.

Aztán mindig rájön.

Minek.

Az embertest megmutatta, hogy ez a világ, ez az élet... ez semmi. Ugyan minek menne vissza?

És mégis, ezek a tűnődések a révedés különös, ritka, éber pillanataiban jönnek, és illannak is el. Amíg elmegy a boltba, amíg elhozza a dolgokat, amire az embertestnek és neki szüksége van. Ha elég messze megy, megkérdőjelezi a dolgot. De nem sokáig.

Hiszen az embertest ott van, számít rá. Ennél fontosabb dolog nincs a világon.

A következő alkalommal, amikor lemegy a boltba, megcsörren a telefonja. A polgármesteri hivatalból hívják. Ettől egy kicsit mégis kizökken.

– Milyen papírok? – értetlenkedik.

– Nem kapta meg? – kérdezi a nő.

Mintha hosszú álomból ébredne. A füléhez szorítja a telefont. Másik kezében ott a bevásárlószatyor. Körülnéz. Épp hazafelé tart. Haza a...

Mit keresek én itt?

– Halló?

Telefon.

– I... igen. Azt hiszem, megkaptam őket. Emlékszem a... emlékszem a postásra.

– Rendben, remek, Tabán úr, de szeretném, ha megértené, hogy fontos lenne visszaküldeni őket aláírva, hogy tudjunk továbbhaladni. Bement a földhivatalba?

Földhivatal.

Péter megnyalja a száját.

Nyál.

– Még nem – mondja.

Hosszú sóhajt hall a telefonban.

– Be tudna valamikor jönni? – kérdezi a nő.

– Nem hiszem – nyöszörgi Péter.

– Mi?

– Megpróbálok. Kérdezhetek valamit?

– Tessék.

– Tudna mesélni nekem a ház előző tulajdonosáról? Hogy mi történt vele?

– Kántor asszony? Nem is tudom. A fia eltűnt. Ott lakott vele. Sokat veszekedtek. Én nem tudom, miután a fiú lelépett, nem sokat mutatkozott. Az asszony meg... végel-

gyengülés, azt mondták. A fiút eltűntnek nyilvánították, ezért a rokoni ágon az ő testvére és a maga...

– Jó, az... azt tudom. Azt hiszem. Felfogtam. Mit mondott, menjek oda?

– Igen, jó lenne, ha alá tudna írni néhány...

– Akkor megyek – mondja Péter.

Kinyomja a telefont.

Ott áll a szatyorral a kezében.

Nem.

Haza kell mennie. Mindenképpen. Ott van az autó kulcsa is.

Tétován megfordul.

– Vagy arra indulok – mondja. – Minél messzebb.

Egy család sétál el mellette, ránéznek, majd sietősen továbbhaladnak.

– Ja igen, magamban beszélek – motyogja. – Meg nem is fürödtem, tényleg, már néhány...

Rádöbben.

– Atyaég – motyogja. – Mit csinállok én?

Nem. Véget kell vetni ennek.

Soha többé.

– Soha többé – mondja ki.

*

Nem emlékszik, hogyan kerül vissza az ágy mellé.

Nem érdekli.

Simogatja az embertestet.

– Semmi gond. Nem lesz semmi gond.

A test mintha ernyedtebb lenne a szokásosnál. A bőr szürkésebb.

– Kevés, amit nyújthatok neked. Nagyon kevés.

A nyelv az embertest szájában bágyadtan tapogatózik az ajaktalan rés körül.

Az idő kifordul magából.

Révedés.

Ki tudja, mikor történik ez, vagy mióta, de valaki nyomkodja a csengőt.

Tabán Péter alig bír felállni. Úgy érzi, a világ összes valaha élt emberének minden álmosága nyomja őt. Kicsoszog az ajtóhoz.

Kinyitja.

Az a nő az. A polgármesteri hivatalból.

Nem a főnöke, nem az anyja, nem a volt barátnője.

Csak valaki, akivel eddig életében egyszer találkozott.

Hát ennyit érek.

A nő épp köszönne, de fintorog, amint Péterre néz. Talán mert megérzi a szagát.

– Mi van? – morogja Péter.

– Emlékszik rám? Sallai Bianka vagyok, a zalarévi polgármesteri hivatalból?

– Ezt kérdezi?

– Mondom.

Péter vállat von.

- Hát maga sohasem mutatkozott be nekem, úgyhogy mit tudom én.

Sallai Bianka türelmetlenül sóhajt.

- Márpedig ezeket a papírokat most aláírjuk, aztán elmegyünk együtt a közjegyzőhöz és a földhivatalba is. Le kell zárunk a negyedéves ügyeket. Egyszerűen nem tudunk várni. Soha nem volt erre példa, hogy kimenjek valakihez, úgyhogy legyen hálás.

- Oké. Be akar jönni?

- Szándékozom.

És bemegy, leül a konyhaasztalhoz.

Péter kezd rádöbbenni, hogy micsoda rendetlenség van itt. Edények a mosogatóban, a szemetes is tele van.

A nő folyamatosan fecseg.

- Mert amúgy az egész járás hozzánk tartozik, nem csak Zalarév, ott van Hétvár, Galóca, Sáratád, Zalaszent-andrás, meg ezek, egyszerűen nem bírjuk már a papírmunkát. Kinyitná az ablakot? Kicsit szellőztethetne igazán.

Péter nézi a nőt, most nézi meg először igazán. Kicsit megtestesedett a sok ülőmunkától, arca szép, a gyűrűje arra utal, hogy házas. Haját valamivel hullámossá tette, de nem sminkel.

Péter kinyitja az ablakot.

Írják alá a papírokat, amikor hirtelen a hálósobából éles, hörgő kiáltás hallatszik. Semmire nem hasonlít, amolyan rémes, fojtott kecskehang.

Mindketten megmerevednek.

– Hát ez mi? – kérdezi hirtelen Bianka.

– Semmi – mondja Péter.

És megint. Talán még hangosabban, mint az előbb.

Péter lehunyja a szemét.

Nem.

– Megengedi, hogy...

– *Nem!* – Péter teljes erővel az asztalra csap. A nő megremeg. – Nem a maga dolga.

Bianka összeszorítja a száját. Hátratulja magát a székekkel együtt.

– Ne haragudjon, de ez nekem nagyon gyanús, amit itt maga csinál...

Feláll, és elindul a szoba felé.

Péter a fejét rázza, felpattan, fel-alá lépeget a konyhában.

– Nem, nem, nem – mogyogja. – Azt nem szabad, azt nem láthatja meg.

Bianka lassan araszol a hálószoza felé. Bekiabál:

– Halló? Van itt valaki? Segíték magán, válaszoljon!

– Nem – morog Péter.

A konyhapultra pillant. A kenyérszeletelő késre. A nő közben befordul a hálószozába, eltűnik.

Néhány másodperc telik el, majd a nő a szobában megszólal:

– Jóságos ég... jóságos ég...

Péter nem igazán gondolkozik, az idő pedig ismét összezavarodik. Most ott áll a vergődő, sikoltozó nő mögött, a haját szorítja, fejét hátrafeszíti, hogy a nyaka szabadon, csupaszon feszüljön az embertest felett.

Pont így, pont így kell.

Csak egy mozdulat.

A vér mindent beborít.

Mindent.

Világokat, univerzumokat.

Az embertesten szaporán nyílnak a rések, a mellkasán, a vállán, a fején, mindenhol. És mindenhol sikamlós, fűrge nyelvek bújnak ki.

Nyalakodnak.

Zabálnak.

Péter elengedi a nő testét, jobb kezével pedig leengedi a kést.

Csak bámul maga elé, nézi az ágyat, a nyelvek erdejét. Mohón isszák, lefetyelik a vért.

- Ja igen, Sallai Bianka - mondja Péter. - Azt hiszem... azt hiszem, igaza van.

A vér be sem issza magát az ágyneműbe, a szőnyegekbe... egyszerűen eltűnik Tabán Péter szeme elől. Cseppről cseppre.

- Igaza van, igaza van - mondja Péter. - Hamarosan el kell mennünk.

Mielőtt a szoba megszűnik, és a kozmosz legrejtettebb, legpokolibb tájképei töltik meg a valóságot, és mielőtt el-

ragadja a minden eddiginél riasztóbb révedés, Tabán Péter még egyszer kimondja:

– *El kell mennünk ahhoz a házhoz!*

*

Az embertest földöntúli hangon visít a hátsó ülésen. Mint egy malac, akit éppen leölnék.

– Nem érdekel! – morogja Péter.

Ennyi volt. Most aztán megmutatta az igazi valóját! A nyomorék!

– Többet nem versz át! Soha többé!

Padlógázzal hasítanak Zala megye erdőségei közt az éjszakában. Péter szinte megrészegül az éberségtől, a tisztánlátástól.

– Elbasztam az életemet! És te mit adtál? A nagy semmit! Az egész hazugság volt! Az egész egy nagy, kibaszott hazugság!

Az idomtalan rém ott a hátsó ülésen folyamatosan vergődik kövérre duzzadt, ormótlan csápjain. Rémes, szaggatott, öklendező hangok szakítják meg a visítást.

– Úgy! Fulladj meg!

Hamarosan megérkeznek ahhoz a házhoz, ahol ez az egész elkezdődött.

Hiszen már az övé. Papíron is, ha ez egyáltalán számít valamit. Csak az övé a ház.

És az övé a Kapu is.

Az embertest, vagy micsoda az egyáltalán, már teljesen kifordult magából. Egy időre teleette magát. Nem kell már neki semmi.

Nem kell neki Tabán Péter.

Most fordul a dolog.

Tabán Péternek kell a lény.

Befékez a ház előtt, kiszáll, felrántja a hátsó ajtót, és az egyik verdeső csápjánál fogva húzza ki a lényt az autóból.

Az csak sikoltozik ezer szájával, valószínűleg felveri hangoskodásával az egész falut.

Péter elvonszolja a bejárati ajtóig, majd teljes erejével belerúg, így juttatja be.

– Elegem van belőled! – kiáltja. – Telezabáltad magad! Most semmivel nem tudsz megfogni! Most én fogtalak meg! *Mutasd!*

Kutyák ugatnak a szomszédságban.

– *MUTASD!*

Teljes erejével fogja meg az egyik csápot. Ujjai belemélyednek a nyálkás húsba.

Rángatja beljebb a házba.

Bezárja maga mögött az ajtót. Kulcsra. Kezét a ruhájába törli. Zaklatottan kapcsolgatja a villanyokat a házban.

– Hol van, hm? Hol van? Meg fogom találni, te nyomorult hazug féreg!

Felrántja a szekrények ajtaját, benéz a spájzba, az asztalok alá.

Ezután benyit a konyhába, kirántja a fiókokat. Az egyiknél megtorpan. Nyitott szájjal bámulja a tartalmát.

– Nocsak.

Nem evőeszközöket talál. A fiókban idegen, furcsa dolgok hevernek. Apró figurák.

Füzetek, papírok.

Egy könyv. Címe tisztán kivehető. *De praestigiis daemonum*. Majd egy másik. Ezen elkopott a felirat. Csak annyi látszik, hogy *HSAN*. És egy római V-ös.

Felkapja őket, dobálja ki egyenként a lény elé az előszobába.

– Ez mi? Hm? És ez? Mik ezek? Hm? Szerinted emberek ilyenekkel foglalkoznak? *Szerinted normális emberek ilyenekkel foglalkoznak?*

Normális emberek.

Alig tudja felidézni, milyen is egy normális ember. Most mégis tisztul a tudata, egyre több dolgot tud felidézni az elmúlt napokból. Új emlékek: rádöbben, hogy ő igenis többször találkozott Krisztinával, a főnökével, az anyjával.

Emlékezett, milyen dolgokat mondott nekik. Nem is az ő szavai voltak.

Egy pillanatra megszédül, megtámaszkodik az ajtófélfában, kibotorkál az előszobába. Új erőre kap.

Megáll a lény előtt, ráüvölt:

- Okádnom kell tőled! Hallod? Gusztustalan, rohadék féreg, tönkretetted az életemet! Akkor már legyen értelme!
HOL VAN?

A lény erőtlenül vinnyog. Szánalmas.

A kutyák örülten ugatnak odakint.

- Értem jönnek, igaz? - nyögi Péter. - Kihívják a rend-
őröket. Most majd mindenért el kell számolnom.

A homlokát dörgöli. Riadtan pillant körbe.

- Hiszen én nem is a házban találtalak téged - mondja
aztán. - Már tudom, hol a Kapu. Tudom, honnan jöttél.
Hiszen te járni sem tudsz.

*

Bevonszolja a lényt a kis fészerbe. Ahol eredetileg találta.

A távolban mintha szirénaszót hallana, de nem figyel
rá. Talán csak képzelődik. Még van ideje.

- Mutasd - mondja. - Na gyerünk. Itt vagyunk, nem?

A falat tapogatja, kapcsolót keres. Amint megtalálja,
felkattintja a villanyt.

Éppen csak nem fény villan, hanem a valóság szűnik
meg.

A lény megmutatja.

A fészere falai elszállnak az űr sötétjébe. Annak komor,
fekete textúráján lilás szimbólumok jelennek meg, milliárd
és milliárd, akár a csillagok.

- Szóval ez az a hely - bólogat értően Péter.

Nem meri bevallani magának, hogy valójában nem ért semmit.

A lény hirtelen elgördül mellőle, és eddig nem látott energiával csúszik arrébb, majd iszkol el a sötétségbe kövér, megtépázott csápjain.

– Hé! HÉ!

A ragyogó szimbólumok ezután egyenként hunynak ki, akár a csillagok az idők végezetén.

Csak a sötétség marad. Péter megrémül, tanácstalanul nézeget, mit is tehetne.

Egyetlen apró fénypont marad csak a széles sötétségben.

Tabán Pétert hívogatja.

– Igen – suttogja.

Rohanni kezd. Kinyújtott kézzel.

De rohanása lassul, amikor észreveszi, hogy térdig gázol a vízben.

*

„Eképpen az embertestet betolakodónak tartják, mivel nem része a teremtésnek, a világ pillérei nem bírják el, és így nem léphetett volna be a tóba, amely minden élet eredete. A démonok is értetlenül állnak előttünk, hogy merünk mi látni, járni, alkotni e síkon, csak a lótusz kegyességét reméljük. Hogy a magasabb rendű tudás és a kozmosz igazi nagyságát elrejtették előttünk, irgalmas cselekedet volt, Tindalos bölcsessége.”

Hszan Ötödik Rejtett Könyvéből

Tabán Péter a fénylő lótusz elé járul, ahol végre megtanulja az univerzum minden titkát.

Megpillantja az idők születését, a mindenség pusztulását, megtapasztalja az entrópia minden árnyalatát, leéli emberi életek milliárdjait, látja a civilizációk felemelkedését és pusztulását.

Magához öleli az időt, a teret, annak rémületes istenségeit, és eggyé válik velük.

Halhatatlanná, örökkévalóvá.

Megérinti a lótuszt.

Végtelen boldogságot érez.

Aztán rádöbben, hogy az egész csak egy pillanat volt.

Átverés.

Kinyitná a szemét, hogy meggyőződjön a helyzetéről, de rádöbben: többé nincs szeme. Ugyan minek kellenek szemek annak, aki látta a világmindenség minden titkát?

Felállna, hogy meneküljön, de elbukik: többé nincs lába. Ugyan hová menne az, aki bejárta az univerzum összes szegletét?

Karját emeli, hogy még egy utolsó erőfeszítéssel eltaszítsa magától a rémületes lótuszt, de már tudja: többé nincs keze. Ha mindent megtett, amit ember valaha megtehet, miért is lenne szüksége rá?

Érzi, hogy tompán puffan a fészker padlóján.

Vakon, némán, végtagok nélkül.
Kiáltani akar.
De csak egy elfojtott nyögésre futja.

*

Tabán Péter nincs többé.

A rendőrök, akik a távolban kiabálnak, keresgélnek, mit sem sejtene a szökevény gyilkos hollétéről.

Egyikük azt hazudja:

– Nem, itt nincs semmi.

Eltelnek percek, órák, talán napok is.

Majd kezek érintését érzi. Megrándul.

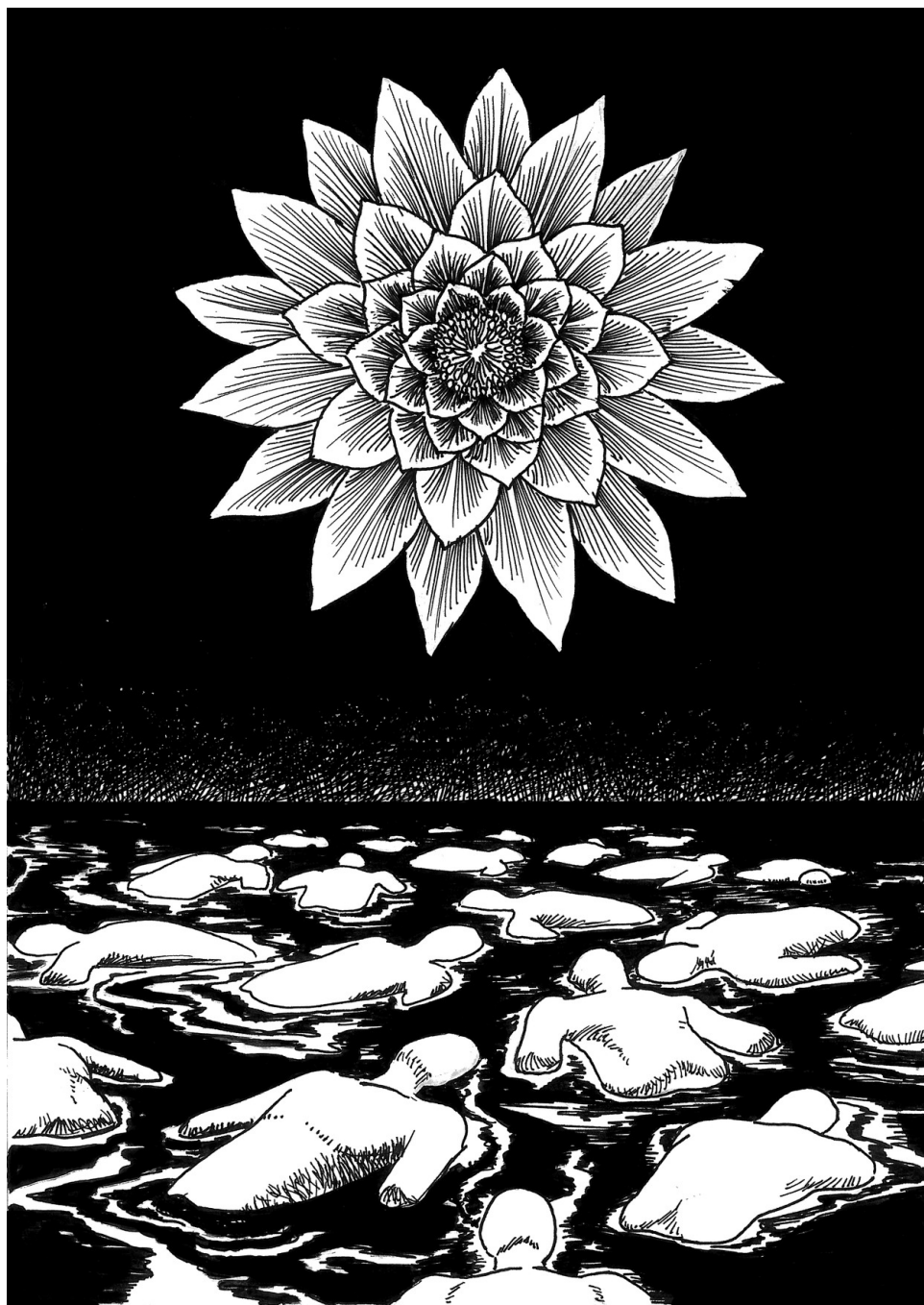
Igen, gondolja. Igen, te. Elmondom a titkaimat.

A magasba emelik.

Suttognak hozzá:

– Nyugalom. Mehetünk innen. Nem lesz semmi baj.

Az embertest hálásan elernyed.

Áttűnés

Hajnaltól ébredt a sikolyok és lövések zajára.

Egyetlen másodpercre nyitotta ki a szemét, majd vissza is csukta. El is aludt volna, ha egy nyugtalanító, zsigeri gondolat be nem fészkelte magát az agyába.

Terroristák, gondolta Rétfalvi Mátyás.

Azonnal újra kinyitotta a szemét. Immár tökéletesen éber volt. Életének eddigi ötven évében nem volt még ennyire éber. Mellkasában fájdalmas nyomást érzett, a pulzusa riasztóan megugrott. Bámulta a plafont, fülelt.

Még sötét volt.

Mellette felesége szuszogott, a konyhában a falióra tiktakolt. A hűtő épp most hagyta abba rendszeres zúgását. Odakint, alattuk öt emelettel egy teherautó vagy busz fordult be a sarkon.

Aztán a zárt ablak mögül újra meghallotta a hangokat, amelyek az előbb felébresztették.

Először a sikolyok. Aztán a lövések.

Szagatottan, gyors egymásutánban. Emberek sikoltottak, majd gépkarabélyok zaja hallatszott, a kiáltások ezt követően egy időre elhallgattak.

Ez nem lehet, hogy itt... nem lehet, hogy nálunk is...

Felkelt, odalépett az erkélyajtóhoz, kinyitotta.

A város mozdulatlannak tűnt, a nap sem kelt még fel, szinte aludt minden. Éppen csak egy elképzelhetetlen esemény zajai törték meg időnként a csendet. Mátyás immár biztosan tudta, hogy nem képzelődik, a sikolyok sem voltak örömteliek, a kattogás és ropogás összehasonlíthatatlan volt bármilyen petárdával: ez biztosan nem ünnepelés volt, hanem mészárlás.

Amennyire Mátyás meg tudta állapítani, nem is olyan messze zajlott ez, villanásokat és füstöt látott onnan, ahol szinte minden nap elsétál hazafelé munkából, ahol a vegyesbolt, a hangszerüzlet és a Klassz bár hármasa áll egy takaros kis parkkal szemben. Valakiket ebben a pillanatban lőnek le, és ő nem tehet semmit, csak hallgatja a lövéseket, a sikolyokat és az üvegcsörömpölést.

– Csukd már be!

Mátyás összerezzen.

A felesége volt.

Kinyitotta a száját, de nem tudott neki mit mondani.

– Minek állsz ott már? – szólt rá ismét a nő. – Csukd be azt az ajtót és hagyj aludni!

Mátyás tétovázott.

– Na de... nem hallod...

– Majd reggel ácsoroghatsz ott, de most aludnom kell. Mennyi az idő? Úristen, másfél óra múlva csörög az ébresztőm. Feküdjél már le!

Mátyás összeszorította a száját. Még egyszer kinézett a városra. A zajok kezdtek elcsendesedni. Lassan véget ért talán.

Amúgy sem tehetett semmit. Ugyan mit segít azzal, hogy itt áll?

Szótlanul csukta be az erkélyajtót, és óvatosan feküdt vissza az ágyba.

Nem tudott elaludni. Folyton arra gondolt, hogy be kellene kapcsolnia a tévét. Meg kellene néznie az interneten, mi történik. Talán egy ideig semmit nem írnak, aztán a legtöbb hírportál majd percenként frissíti a fejleményeket.

Hány halott lehet? Elkapják őket? Lesz olyan gomb a Facebookon, amivel be lehet jelölni, hogy élsz?

Rétfalvi Mátyás reggel fél hétig bámulta a plafont, és az ezer lehetséges kérdés ezer lehetséges válaszát pörgette át a fejében. A legrosszabb az volt, hogy nem tudta, és nem is tudhatta meg az egyetlen, igazi választ. Csak találgathatott, és ezek a találgatások rémületes távlatokba vitték a képzeletét.

Végül hat óra húsz perckor a felesége telefonján megszólalt az irgalmas, illetlenül vidám ébresztődallam.

*

Ott álltak az egyetem folyosóján és kávéztak.

Rétfalvi Mátyás maga elé bámult, idegesen, miközben kollégája, Selmeczi Lóránt lehetséges magyarázatokat so-

rolt. A legbosszantóbban a végére hagyta, mint egy rossz poént:

– Vagy csak álmodtad.

Mátyás egy pillanatra lehunyta a szemét.

Végiggondolta az eseményeket: miután a felesége elment, ő egész reggel próbálta a hajnali dolgokat megfejteni, de semmi híradás nem volt lövöldözésről, sem a tévében, sem az interneten, és semmiféle megerősítést nem kapott a szomszédoktól, sem a vegyesbolti eladótól abban az utcában. Senkivel nem tudta megbeszélni a tapasztaltakat. És most még a munkatársa is kötekedett.

Miért ilyen nehéz valamit megérteni?

Kortyolt a kávéjából, és Lórántra nézett.

– Nem. Megmondtam, hogy nem álmodtam. Megbeszéltem a feleségemmel is. Kinyitottam az erkélyajtót. Még fel is idegesítettem vele.

Lóránt értően bólogatott.

– Jó. De... de ő nem hallotta ezeket a... hangokat.

– Persze, hogy nem hallotta, csak azt hallotta meg, hogy mondja, mondja, hogy csukjam már be az erkélyajtót. Édes istenem.

Lóránt vállat vont.

– Jól van, ne húzd fel magad. Talán valaki hangosan nézett egy filmet. Esetleg...

– Nem – mondta Mátyás határozottan. – *Nem*. Hallottam, amit hallottam. Láttam a füstöt is. Valóságos volt. Szörnyű volt... egyszerűen szörnyű.

Csak álltak ott ezután. Szótlanul. Nem lehetett így beszélni. Az igazságok nem így működnek.

– Hát jó – mondta Lóránt. – Ha megtudsz valamit, mindenképpen meséld el. Lenyűgöző dolgok ezek. Lenyűgöző dolgok.

Mátyás a homlokát ráncolva nézte, ahogy munkatársa elmegy.

Később, miközben a tanári konyhában elmosta a bögréjét, felpillantott a hűtő mellé kifüggesztett kis tükörrre.

Nézte a saját arcát: érett, intelligens, szemüveges férfi. Jól ápolt, őszülő szakállal, erősen megritkult hajjal. Ránézésre is egy olyan ember, aki nem tűri a megmagyarázhatatlan, buta dolgokat. Olyasvalaki, aki mindenre megkeresi a higgadt, racionális magyarázatot.

Rétfalvi Mátyás.

Tudós.

Válaszok keresője, dolgok rendszerezője.

Talán igazuk van, gondolta. Ha senki nem tud róla, akkor nem is történt meg. Ilyen egyszerű. Quod erat demonstrandum.

Biccentett, megerősítésképpen.

Nem történt meg. Nem lövöldöztek. Senki nem halt meg.

Ez legalább jó hírnek számított.

*

Hosszú ideig az asztalánál ült. Nem csinált semmit.

Előtte füzetek, könyvek heverték. Amelyek a világot jelentették neki. A legfelső egyetemi jegyzet címére pillantott. *A triász végi és a kora jura tömeges kihalás.*

Olyan jelentéktelennek tűnt ez a téma. Olyan távolinak.

– Öreg vagyok – motyogta Mátyás. – Ez lehet.

Egy órával később mégis felállt, összeszedte a jegyzeteit, és megtartotta előadását a paleozoikum éghajlati viszonyairól. Ennyit még csak megtehetett.

Monoton, felolvasással megtámogatott előadás volt. A nagy terem soraiba elvétve ült be egy-két hallgató, a jelenlévők fele nem is jegyzetelt.

Nem érdekelte őket a bolygó története. Nem érdekelte őket semmi.

Mátyás mégis végigcsinálta. Ahogy minden héten végigcsinálja.

A rutin itt nem ért véget: megebédelt a szokásos helyén, megtartotta a szokásos délutáni szemináriumait, bement a könyvtárba is, átlapozta a friss szemléket.

És a szokásos időben, a szokásos útvonalon indult haza.

*

A Klassz bár előtt torpant meg.

Egy pillanatra mintha üvegszilánkok ezreit látta volna a járdán. Megszédült. A következő másodpercben minden normálisnak tűnt.

Valami nem volt egészen rendben ezzel a környékkel, ezzel az utcával.

Felnézett a régi épületre.

Klassz bár.

Annak idején itt mozi volt. „Klasszikus filmek”, ez volt a neve. Emlékezett, ahogy egyetemista korában felhúzta magát, mennyire eredetietlen ez a név. Később, amikor a plázák és Cinema Cityk ellepték a várost, „Klasszikus filmek, klassz könyvek” néven újjult meg. Azóta DVD-ket, filmes könyveket árultak. Ma meg már ezeket is alig. Teltek az évek, idomult az igényekhez, most már szinte csak inni térnek be az emberek az egykori mozibüféből kinőtt bárba.

Mátyás nem ismert senkit, aki ide járt volna, de ismét elfogta a vágy, hogy kikérdezzen még néhány embert. Lassan megbékélt a gondolattal, hogy tényleg nem történt semmi megrázó, de azt elképzelhetetlennek tartotta, hogy senki nem hallotta azokat a szörnyű zajokat hajnalban.

Közelebb lépett, hogy belépjen, de ebben a pillanatban egy tépett szőrű farkaskutya sétált ki a Klassz bár nyitott ajtajából, és egyenesen Mátyásra nézett. Vicsorgott.

– Öh...

A felismerés még jobban össze is zavarta.

Nem is farkaskutya volt.

Hanem egy farkas.

Az állat egy ideig mereven állt, tartotta magát és a tekintetét (*farkasszemét nézünk*, gondolta Mátyás, és kevés

hiányzott, hogy riadtan elröhögje magát), majd mintha meghallott volna valami zajt, felemelte fejét, és visszarahant a bárba.

Mátyás nem egészen tudta, mit kell tennie. Az ajtóra meredt, várta a fejleményeket.

Én oda be nem megyek.

Tudta persze, hogy ez nem igaz. Nyújtotta a nyakát, benézett a nyitott ajtón, az ablakon.

Emberek kávéztak, söröztek, ettek csendben. Ha beszélgettek is, nagyon halkan.

Mintha mi sem történt volna.

Úgy döntött, a lehető egyszerűbben deríti ki a rejtélyt: bement, és kért egy kávé.

*

Miközben zúgott az eszpresszógép, Mátyás a lehető legkevésbé feltűnően igyekezett benézni az asztalok alá, megfigyelni az emberek arcát, és úgy általánosságban felmérni a terepet.

A pultban egy fiatal férfi készítette elő a kávéját, fekete keretes szemüveget viselt, fiatalos, finoman pödört bajsza volt. Pólóján a rajz egy kék, vélhetően brit rendőrségi telefonfülkét ábrázolt, amit Mátyás nem tudott hova tenni.

A vendégek között voltak fiatalok, idősek is, egyikük sem látszott bármilyen szempontból abnormálisnak, ha valami ilyesmire számított egyáltalán. Viszonylag tágas-

nak tűnt a tér, de egy farkas semmiképpen nem veszhetett el benne.

– Cukor?

– Hm?

– Édesítő, méz, szirup, stevia?

– Ja, izé. Kettő. Cukor. Két cukor.

Mátyás ideges volt. Ez lett a negyedik kávéja ma. Rendre minden nap megivott hármat, ez viszont felborította a megszokott rutint.

Elvitte a csészét, leült az egyik sarokba. Sokáig nem nyúlt hozzá a kávéhoz.

Nézte a többi embert. A többi ember pedig észrevette őt. Mátyás érezte, hogy feszengnek a jelenlététől.

Közvetlenül mellette egy idősebb férfi beszélgetett egy nagyjából egyetemista korú lánnyal.

Mátyás odahajolt hozzájuk. Alatta a szék ropogott, feltűnően hangosan.

– Khm, elnézést. Maguk nem tudják, hogy volt-e itt az éjjel valamiféle... mulatozás, vagy ilyesmi?

Dermedten néztek rá, mintha nem tudták volna eldönteni, hogy a kérdésen mit is jelentsen: így akar pénzt kéregetni, vagy csak simán az a lökött típus, aki véletlenszerűen elkezd beszélgetni emberekkel, mert amúgy nincs ki-vel.

Csendben a fejüket rázták.

– Valami probléma van?

Mátyás ijedten egyenesedett vissza a helyére, amint meglátta, hogy a pultos fiatalember jelent meg mellette, látszólag a semmiből.

- Elnézést - motyogta.

- Talán a kávéja nem megfelelő? Hozzá sem nyúlt.

- De, a kávé jó, vagyis... biztosan az, csak...

Megnyomkodta a szemét, a fejét rázta. Ökölbe szorította a kezét.

- Igen, probléma van. Nem hagy nyugodni egész nap. Tegnap este itt. Itt volt valami, igaz? Történt egy baleset. Ne mondják már, hogy senki nem hallotta! És az a farkas! Az előbb! Pont itt!

Talán hangosabban beszélt, mint illene. Többen felé fordultak.

- Nem tudunk ilyesmiről, uram.

- De hát csak tudom, mit hallottam! Meg most az előbb... azt hiszik, hogy én csak...

A fiatalember megigazgatta a szemüvegét.

- Nézze, rettenetesen sajnálom, ha csalódást okozunk, de sajnos nem tudunk ebben segíteni. - Jegyzetfüzetet vett elő a farzsebéből, felírt valamit. - Azt fel tudom ajánlani, hogy megadom az üzletvezető számát, ha esetleg valami-féle panasza lenne.

Kitépte a papírlapot, letette az asztalra, majd visszament a pultba. Elővette telefonját, valakivel beszélt. Visszanézett Mátyásra, és röviden biccentett.

Ezt nem tudta mire vélni.

- Nevetséges, ez...

Felvette a papírlapot. Nem telefonszám volt rajta.

NE MONDJON TÖBBET. ALAGSOR, 3. AJTÓ

Mátyás háromszor is elolvasta az üzenetet. Körülnézett, észrevette, mennyire kínossá vált miatta a hangulat. Többen öltözködtek, indulni készültek.

A pult mellé pillantott, ahol egy lépcső vezetett lefelé, a lejárát fölött egy férfi és egy nő sziluettje négyzet alakú táblákon: WC.

Összehajtogatta a papírlapot, zakója zsebébe csúsztatta. Gyorsan megitta a kávéját, és odament a pulthoz.

- Akkor... akkor, khm, használnám a mosdót. Ha... ha nem gond.

- Természetesen, uram.

*

Ahogy a feliratok ígérték, két ajtó jött egymás után az alagsorban: egy a női, egy a férfivécére nyílt. A folyosó végén viszont volt még egy ajtó. Rajta matrica: BELÉPÉS CSAK DOLGOZÓKNAK.

Mi a francot csinálok én itt? – gondolta Mátyás.

Miközben az ajtóhoz közeledett, ránézett az órájára: neki erre nem maradt túl sok ideje, a felesége hamarosan hazaér, ő pedig csak itt van, válaszokat keres furcsa kér-

désekre, amiket talán fel sem kellett volna tennie. Mit talál az ajtó mögött? Egy stúdiót? Egy bulis underground bisztrot? Mit csinálnak manapság a fiatalok ezekben a szörnyű alagsorokban, mit hallgatnak el a felszínen járók elől?

Az ajtó előtt megtorpant, feltette magának a kérdést, hogy egyáltalán megéri-e tévképzeteket hajszolni.

De hát mégiscsak ez határozta meg a személyét, még ha ambíciói nem is vitték el az életében azokra a helyekre, pozíciókra, amelyeket valaha, fiatalon elképzelt magának, ez még mindig ő volt: válaszok keresője. Higgadt és pontos magyarázatok ismerője.

Felemelte a kezét, hogy bekopogjon, de ebben a pillanatban ki is nyílt az ajtó.

Egy kócos hajú, nagydarab nő lépett ki a látszólag szűk szertárhelyiségből. Talán harmincéves lehetett. Ránézésre valamiféle takarító: szürke overált és kék Crocs-cipőt viselt. Kulcsra zárta maga mögött az ajtót, majd szembenézett Mátyással.

– Maga az a faszi? Ja persze, hogy maga. Bocsánat, csak... – Körbetapogatta a zsebeit, közben látványosan rágózott. – Na mindegy, tudom, hogy maga az, csak ma anynyi szarság van, hogy fuh, bassza meg. Ne itt beszéljük meg, fölmegyünk, aztán majd ott. Maga szerintem a negyedik, két nap alatt, most már egész szépen összejöttünk. Gyakran jár erre? Gondolom, igen. Más magyarázat nincs, ugye.

Mátyás nem tudta, hogy reagáljon. Kinyitotta a száját, de csak egy nyögésre futotta. A nő a kezét nyújtotta.

– Ja, bocsánat, Glória vagyok. Vagy hát mit tudom én, van művésznevem is, ha érdeklí, de gondolom, nem érdeklí.

Kezet fogtak.

– M-Mátyás vagyok.

– Na hiszen. Jöjjön, aztán mondom a többit.

A nő indult volna vissza a Klassz bár felé, fel a lépcsőn.

– Várjon...

A nő megfordult. Folyamatosan rágózott.

– Hm?

– Tudja, miért vagyok itt? Magának... vannak válaszai? Mármost hogy én tegnap szerintem... nem tudom. Elnézést, csak... *tudnom kell*. Meg tudja magyarázni, ki maga, meg mi ez az egész?

Glória biccentett.

– Ja. Az agyát is el fogja dobni. Phussh, ki az ablakon. Na, jöjjön már.

Mátyás ismét rápillantott az órájára, a száját harapdálta.
Ez vagyok én.

Ezt még eldöntötte magában. Aztán ment a nő után.

*

Megkerülték az épületet, és egy oldalsó ajtón mentek fel az első emeleti lakásba. Mátyás úgy gondolta, közvetlenül

a Klassz bár fölött helyezkedik el. Rosszul érezte magát, amiért csak így belement ebbe. Még soha nem csinált ilyesmit.

- Gyűlölöm a fővárost – magyarázta Glória, miközben arrébb rúgott egy kupac összegyűrt ruhát a padlón. – Tiszta hülyeség. Itt meg lehet pusztulni. Maga idevalósi?

Mátyás igyekezett túllendülni a helyzet abszurditásán, és belement a beszélgetésbe.

- Igen. Illetve, régóta élek itt. Eredetileg zalai vagyok.

- Fú, az kemény. Az már majdnem Ausztria. Anyámmal onnan hordtuk haza a sok szemetet, emlékszem. Havonta kimentünk.

- Értem. Nem akarnám sürgetni, de...

A nő éppen egy fehér vásznat feszített ki az elsötétített ablakok elé. Látszólag keresett valamit.

- Igen, igen. Pillanat, ezt össze kell raknom. Mit is látott maga?

Mátyás fel-alá sétálgatott, amennyire a tér engedte. Igyekezett minél több információt összerakni már a lakás állapotából is: ez a nő egyedül élt, valószínűleg mentálisan instabil, de talán nem veszélyes. Művész-alkat, ez biztos, említette is a művésznevet... fotós, minden bizonnyal, a felszerelés ott volt, állványok, lámpák, vásznak.

- Hát... inkább hallottam – mondta Mátyás. – Hajnalban arra ébredtem, hogy lövöldöznek. Meg sikoltoznak.

- Mármint hol?

– Hát itt. Fent voltam a lakásomban, két utcával arrébb, és innen hallottam. Én ebben biztos vagyok.

Glória megállt, megfordult, ránézett.

– Az igen. Erős lehetett. Nézze, ez teljes mértékben az én hibám. Vállalom a felelősségét. A dolgok nem egészen úgy működnek, ahogy terveztem, de alakul. Alakul.

Mátyás közben az egyik polchoz ért. Végignézett a könyvsoron, ez tovább erősítette a gyanúját: a kötetek többnyire fényképészekkel és más művészekkel foglalkoztak. Volt itt egy album Gregory Crewdsonról, kettő Salvador Dalítól, egy vékonyabb Richard Upton Pickmantól, a sort pedig egy fekete mappa zárta, amelyre egy kör alakú matricát raktak fel, meglehetősen ferdén: egyszemű, nyolckarú polipot ábrázolt. A következő sorban viszont egyre különösebb kötetek sorakoztak, ezekből néhány szerzőt fel is ismert, mint Stephen Hawking, de akadtak itt szerzői kiadásnak tűnő könyvek is, furcsa címekkel, mint *Psychonaut*, *Liber Ivonis*, vagy *Pnakotus*.

– Igen, azok... mostanában keveset olvasok – vetette közbe Glória. – Észrevette, hogy mennyire elcseszett lett a világ? Itt ez a csomó technológia, ami segítené, hogy több szabadidőnk legyen, erre meg pont hogy egyre kevesebb van. Na a francba is, pedig ez pont nem az én gondolatom, hanem csak úgy olvastam valahol. Ezek a dolgok megmaradnak, tudja. Maga hívó ember?

Mátyás megfordult. Váratlanul érte a kérdés.

– Hát...

- Jobb is, ha nem az. Amit magának most elárulok, vagy megmutatok... a vérmérsékletétől függ, igazából, de a lényeg, hogy az istentelen. Pfúhbasszus, *istentelen*.

- Nézze, nekem hamarosan haza kell érnem. A feleségem...

- Értem, persze, persze. Az idő, az idő, az nincsen, csak megyünk, megyünk, megyünk. Soha egy pillanatra nem állunk meg megfigyelni, megkérdőjelezni a dolgokat. Atyaég, ember, maga olyan dolgokat tapasztalt, amiket nem tud megmagyarázni, és még ilyenkor is csak siet, siet, bele a szokásos életébe. Ezekhez a dolgokhoz meg kell állni.

Mátyás feltolta az orrán a szemüvegét.

- Kérem?

- Leegyszerűsíttem és felpörgettem a maga kedvéért. Vagy tudja mit? Inkább megmutatom. Az a legegyszerűbb. Nem fog keresztkérdéseket feltenni, nem fog kételkedni, egyszerűen megtapasztalja, és kész. Mit szól?

Mátyás egy pillanatra lehunyta a szemét.

- Persze, persze. Siessünk, kérem.

- Látott már ilyet? - A nő egy fényképezőgépet vett fel az asztalról. - Polaroid. Imádom. Kiadja a képet, bamm, azonnal, mint az okostelefon, csak hát igazit.

- Igen - mondta Mátyás idegesen. - Nem kell hülyének nézni.

Glória megfordult, a fehér vászonra szegezte a gépet, és lenyomta a gombot. Villant a vaku. A gép zúgott, majd kidobta a képet.

- Szóval ennyi, azt mondják ugye, hogy a gépben lejátszódó folyamat szigorúan titkos valami, de hát az ilyesmi nem szokott engem megakadályozni a kísérletezésben, tudja. Szörnyű vagyok, szörnyű.

Legyezgette a fényképet, majd átnyújtotta.

- Ezen nincs semmi - mondta Mátyás.

- Technikailag azért mégsem semmi, mert rajta van a vászon. - Glória felnevetett. - Látja? Na, álljon akkor oda. Itt jön a trükkös rész.

Mátyás, ki tudja, hányadszor, zavarodottan az órájára pillantott, majd sóhajtott és odaállt.

- Maga csak szórakozik velem - mondta.

A nő valamit matatott a fényképezőgépével, mintha valamivel bekente volna a gép képkiadó nyílását. Ezután megnyalta az ujját.

- Na ettől én is be fogok szakadni, mindegy is. Arra kérem, hogy emelje fel a kezét, és mutasson egy tetszőleges számot. Az ujjáival. Nem kell előre tudnom.

Mátyás a fejét ingatta. *Micsoda ostobaság* - gondolta. Majd felemelte két ujját, a béke jelét.

- Így jó lesz? - kérdezte.

- Nagy hippi maga, basszus. Egy kicsit tartsa ki... jó lesz... oké, ennyi, jöjjön ide.

- Nem akar fotózni?

– *Maga fog fotózni.*

Bármit is jelentett ez, Mátyás odalépett, elvette a gépet. Nézegette.

– Nyugi, ez egy tök normális, sima gép – magyarázta Glória. – Az előbb mutattam. Ez nem trükk.

– Micsoda a nem trükk?

Most a nő vett elő egy kis telefont, és nézte meg rajta az időt.

– Várnunk kell egy kicsit – mondta. – Kábé egy percet. Asszem.

Vártak.

Mátyás továbbra is el akart innen menni. Épp azon volt, hogy ezt megmondja, amikor Glória csettintett az ujjával, és a fehér vászonra bökött.

– Na most lőjön! Bátran!

Mátyás maga elé emelte a kamerát. Valamikor a kilencvenes években használt ilyet, de soha nem volt neki.

– A gombot. Nyomja le a gombot!

Lenyomta.

Villant a vaku. A gép kiköpte a képet.

– Ott van, ez az. Vegye ki. Kicsit rázni kell, tudja, a kémia.

Mátyás visszaadta a fényképezőgépet, magát a kis képet pedig figyelmesen szemügyre vette. A kép tisztult, az üres vásznat ábrázolta, de még nem került teljesen fókuszba. Majdnem feltette a kérdést, hogy mit is kellene látnia, amikor végre megpillantotta.

Lassan körvonalazódott. Elmosódott, furcsa alak állt ott – egy rémületes árnyék, amelynek alakja ezután mintha másodpercenként eltorzult volna, először elsötétedett, mintha tintát öntöttek volna a képre, majd kivilágosodott. Ez volt az a rövid időintervallum, amikor felismerte az alakot: ő maga állt ott, két ujját felmutatva, az ő arcképe volt.

Egy fotón, amely a közelmúltat ábrázolta.

– Mi ez... – motyogta. – Én ezt nem...

A kép mintha megmozdult volna, arcképén az ajkak kinyíltak, ő maga pedig hirtelen émelyegni kezdett, valahonnan távolból emberi szavakra emlékeztető, mély, torz hangokat hallott, a saját szavait: *így jó lesz?*

Egy pillanatra ismét tisztán emlékezett az üvegszilánkokra, a farkas alakjára, a lövések zajára, mintha egy ajtót nyitottak volna ki, ami eddig csukva volt, és hirtelen beszökött volna a kinti zaj. Ezeket az emlékeket olyan intenzitással élte át, mintha éppen most történnének.

A kép megremegett a kezében, képmása pedig folytatta a torzulást. Először a szemek tűntek el, mögöttük mély sötétség, egy koponya szemürege tátongott feketén, majd az arcvonásai oldódtak fel a keletkező semmiben, míg végül az egész kép ki nem tisztult, és maradt az érintetlen, jellegtelen fehér vászon.

Mátyás elejtette a kezéből a képet.

– Nem – mondta. – *Nem.* Ez egy hülyeség. Csak az időmet rabolja. Bűvészkedik itt... Elnézést.

Észre sem vette, hogy nem néz a nő szemébe, úgy bo-
torkált a kijárat felé.

Kapkodva kereste kezével az ajtó kilincset. Nem tudta,
hová nézzen. Nem mert sehová sem nézni.

– Viszlát, csak... viszlát – mondta.

Ahogy bevágta maga mögött az ajtót, alig hallotta, hogy
utána szólnak:

– Tudja, hol talál meg!

*

Mint azon a különös hajnalon, Mátyás ezúttal egész éjjel a
plafonra meredt, verítékezett, szíve hevesen vert.

Fülett, hátha olyasmit hall, aminek nem szabadna meg-
történnie, de minden normálisnak tűnt.

*Trükkfelvétel. A gépben volt egy kis számítógép, ami filmet
vesz fel. Természetesen. Nyilván. A számítógépek elég kicsik
már. Engem nem ver át. Még hogy keresztkérdések! Azonnal
átlátok rajta! Micsoda hülyeség!*

Nem győzte meg magát ezzel.

Még ha igaz is... mit jelentsen ez? Sikerült... sikerült le-
fényképezni a múltat? És ha igen? Ugyan mi köze van
mindehhez a sikolyokhoz? A lövöldözéshez?

Sokadszorra fordult oldalra.

A felesége felmordult, ahogy az ágy rugalmas matraca
is megugrott.

Mit akar ezzel mondani?

Életének ötven évében egyszer nem történt vele semmi különleges. Minden napot ledolgozott, lassan, de fokozatosan haladt az egyetemi ranglétrán, de kiemelkedő eredményt nem ért el. Gyermeke nem született, a házassága éppen olyan volt, mint három évvel az esküvő után: alig szóltak egymáshoz, csak éltek egymással.

Rétfalvi Mátyás félt.

Félt attól, hogy ha tovább kutatja a válaszokat, ez a megszokott rendszeresség, normalitás, kiszámíthatóság egyre tarthatatlanabb lesz, meginog, és összeomlik. És akkor nem fordulhat vissza.

Vagy talán mégis.

Lehunyta a szemét.

Belefájdult a feje. Az idő... *az idő... az nem lehet...*

Magyarázatra volt szüksége, annak a lehetőségére. *Tudja, hol talál meg*, kiáltott utána az a furcsa nő. Emlékezett erre. Más megoldás nincs.

Hát jó.

Igen. Holnap.

Ugyan mit veszíthet azzal, ha megpróbálja megérteni?

Ezzel a gondolattal zuhant álomtalan alvásba.

*

Reggel betelefonált az egyetemre, hogy lebetegedett, és nem tudja megtartani az előadásait.

Megvárta, amíg a felesége is elmegy.

Egy ideig fel-alá járkált a lakásban. Körülnézett, mintha most látná először ezt a helyet. Még két évig fizeti a húszéves törlesztőrészletet. Kicsi lakás, ennyire futotta. Alig két sornyi könyvespolcot kapott, azon is alig használt szakkönyvek.

Aztán erőt vett magán, és a Klassz bár felé vette az irányt.

Glória ezúttal ott volt, egyszerű ruhában, a pultos fiatalemberrel beszélgetett, nevettek egymás viccein.

Vonakodott közelebb menni. Úgy érezte, egyáltalán nem illik ide. Nincs beavatva. Ő itt kívülálló. Egy senki.

– Á, faszikám! – kiáltott rá Glória, amint észrevette. Mátyás összeresztette. – Még a nevét se mondta meg tegnap ez a forma, hallod.

Nevettek.

Mátyás közelebb ment.

– Jó reggelt. – Megköszöörülte a torkát. – Egy kávét.

Ahogy végignézték rajta, hirtelen abbahagyták a nevetést. A mosolygást is.

– Mhm, ennyi? – kérdezte a fiatalember. – Még valamit?

Mátyás először a rá, majd Glóriára nézett.

– Magyarázatot – mondta aztán.

*

Mátyás agya pörgött, hogy feldolgozza a hallott információt. Próbált figyelni, de a szöveg elmosódott a tudatában,

újra és újra megkérdőjelezte magában, elfogadó-tagadó ellenőrzésekkel gondolt át mindent, összevetette korábbi tapasztalataival, emlékeivel, a körülményekkel, történetekkel, amiket hallott már ilyen dolgokról, de nem akart összeállni.

Látja az univerzumot, magyarázta Glória, látja, és ezáltal létre is hozza, és meg is tudja változtatni. Maga elé képzeletet hoz, hogy belemarkol a porba, felemeli, érzi, hogy apró kavicsok bökik a tenyerét, látja, ahogy a porszemek kicsúsznak az ujjai közül, érzi az orrában a pornak a szagát, sűrűbben pislog... ez a kép a fejében tökéletes, minden porszemet, kis kavicsot tökéletesen le tud képezni, pedig nincs is itt, nem látja valójában, és nem is tud felidézni egy olyan jelentet, ahogy ez pontosan így megtörtént. Tudja, mert az agya összerakja magának különféle emlékekből. Itt és most. Mert emlékezünk, mert a testünk emlékezik.

Mátyás folyamatosan bólogatott. Nem akart közbeszólni. Nem akart kérdezni. Meg akarta érteni, el akarta hinni.

A szövegelés terjengős volt, csapongó, filozofikus.

– Nézze, a drog nem közvetlenül a képre hatott, hanem az agyára. Akármit is látott azon a képen, más nem láthatta. És ez még csak nem is közvetlen élmény volt. Úgy találtam, hogy a Polaroid-kép, mivel változik, alkalmas egy jó kivetítésre, egy jó kis bazári ijesztegetésre. De a drog maga – az egyenesen a gondolatait változtatta meg.

– Nem értem – rázta meg a fejét Mátyás. – Azt akarja mondani, hogy ez az szer hallucinogén drog? Annak a hatása alatt voltam?

- Egyáltalán nem hallucinogén - mondta Glória. Cigaretta vett elő, rágyújtott. - Épp az előbb magyaráztam el.

- Itt nem lehet dohányozni.

- Mi?

Mátyás az ajtóra bökött, ahol egy cigaretta volt áthúzva.

- Maga most tényleg ezzel foglalkozik? Ember, most mondom el az év legnagyobb dobását.

Mátyás idegesen bólogatott.

- Persze, persze.

- Na szóval, nem hallucinogén, de... sokat kísérleteztem a cuccal, hogy meg is értsen, mi történik, ne értsen félre. Ért a kémiához?

- Földrajztanár vagyok. *Persze*, hogy értek hozzá.

- Ööh... ja. Szóval van maga, mint biológiai lény. Itt és most, termodinamika kettő, megy előre, megszületik, meghal, de ennyi. Az agya egy tök limitált valami. Pedig képes összerakni a nagyobb összefüggéseket. Képes visszafejteni a dolgok helyzetéből, hogy korábban mi volt. Benne vannak az emlékek az agyunkban, benne vannak a dolgokban, az egész sima matek, de az agyunk? Pff. Nem akarja tudni. Nem akarja látni. Négy dimenzió van, hm? Négy. Sima ügy.

- Mi?

- Az előbb mondtam. Maga látja a világot, ha akarja látni. És a világ nem csak térben, de időben is létezik. Ha térben mozoghatunk, miért ne láthatnánk a helyek és dol-

gok *változatait*? Miért dönt úgy az agyunk, hogy azt látjuk, ami csak most van? Miért ne láthatnánk a többit?

Mátyás ingerülten kaparta az asztalt.

- Mert az nincsen. Ami elmúlt, az elmúlt. Ami még nincs, az még nincs. Nem láthatunk rá az időre.

- Hát józanul nem, ja.

Mátyás a szemét nyomkodta. Csípte a cigaretta füstje.

- Na jó, tegyük fel, hogy elhiszem. Hogy magának van olyan kábítószerre, amivel... kiszámítja az agyam a múltat. Mi volt akkor az a lövöldözés? Mikor vettem én be ilyen drogot azon a napon? Egyszer sem!

Glória hátradőlt, cigarettázott, töprengett.

- Magához odament egy csoki-színekbe öltözött lány, felkínált egy kis pirosba csomagolt bonbont, és ahelyett, hogy a feleségének hazavitte volna, maga ott helyben kibontotta, a szájába gyúrte, elcsámcsogta, lenyelte, és valamikor, pár órával később, babamm!

Mátyás dermedten ült ott. Emlékezett.

- Igen, igen - mondta Glória. - Egy rohadt szemét vagyok, tudom. Nem mindenki fogékony erre a drogra. Muszáj volt valahogy eljuttatnom több emberhez. Nem okozott tömeges hallucinációt. Kevés embert találtam, aki fogékony rá. De ők... ők értékelték, Mátyás. Össze szoktunk itt jönni esténként, elmondjuk egymásnak. Nyissa meg az elméjét, csatlakozzon.

Mátyás a fejét rázta.

- Szóval akaratomon kívül bedrogozott, mi? Ezért akár fel is jelenthetném.

- Akár. De higgye el nekem, hogy ez nem káros. Az adagolás véletlenszerű volt, és sajnálom, hogy ijesztő élménybe keveredett. Lehet, ha másik csokit kap, észre sem veszi, hogy más időkre nyitott ablakot. Véletlenszerű volt.

- Nem is tudom... hülyeség. Budapesten sohasem volt ilyen fajta lövöldözés. Kizárt.

- Ötvenhat? Világháború? Nem tudhatja.

Mátyás a fejét rázta.

- Nem, ennyire... Nem tudom. Lehet. Az egész annyira... nem tudom...

- Véletlenszerű, tudom - Glória elnyomta a cigarettát. - De amúgy nem az. Csak a minta volt ilyen. Ha kell, tudjuk szabályozni. Tudja saját magának szabályozni. Ha... ha vállalja, hogy kipróbálja. Ha érdekli a dolog. Elsőre nem kérek pénzt, de... szeretném, ha nyitott lenne. Létrehoztunk valamit, mi, akik elsőként vállaljuk ezeket az élményeket. Transzcendens lesz. Higgye el. Látni... látni a valóságot mezítelenül, felemelő.

Felemelő, gondolta Mátyás.

Szürke életének éveit során egyszer nem gondolt arra, hogy tudatmódosító szerekekkel éljen, hogy egy kicsit is jobban érezze magát. Csalásnak, felelőtlenségnek gondolta az ilyesmit. De ha ez igaz... akkor sem a hamisság miatt hagyja ott a biztonságos valóságot, hanem a tudás, az új ismeretek miatt.

- Na jó - mondta Mátyás. - Na jó. Én ezt az egészet végighallgattam, és... istenemre, soha nem volt alkalmam, hogy igazi tudósnek mondjam magam, hogy hányszor kellett bizonyítanom ebben az életben bármit is.

A fejét rázta.

- Ha igaz, amit mond, ha csak a *lehetősége* megvan az igazságnak...

Tétovázott. Nem teheti meg. Nem hiheti el. Csak úgy? Nem.

- Mi az a minimum, amivel ki lehet próbálni? Ami biztonságos. Ami nem tart sokáig? Vagy nem tudom. Édes istenem, mondja meg, mit kellene tennem.

Glória vállat vont.

- Hát, nézze. Nem mondom, hogy az élmény nem tűnik majd valóságosnak. Elvégre az. Ha ki akarja próbálni, és nem akar úgy kinézni, mint valami kattant, hát javaslom, hogy ezt akkor csinálja, amikor éppen egyedül van. Amikor biztonságban érzi magát. Ugyanakkor... az időben fog utazni. Ha látni is akar valami érdekeset, ugyan mit láthatna otthon, nem igaz? Átéélheti a házassága legjobb pillanatait, ez már valami, nem?

Felnevetett.

Mátyás nem nevetett. Csak meredt maga elé.

- Rendben - mondta aztán. - Pontosan tudom, mire vagyok kíváncsi. Akkor... akkor azt mondja, tudom szabályozni, hogy mennyire távoli dolgokat akarok megtapasztalni? Éveket is?

- Nem túl precíz, de ja. Többet is. Nem kell, hogy az élete legyen a referencia. Mint mondtam, az egész univerzum benne van az agyában, és benne van az adott helyben. Az emlékek ott vannak, generációkra, akármeddig visszamenőleg. Évszázadok, évezredek, mindegy. Tudom, nehéz felfogni, de az univerzum információja állandó, csak mi nem látjuk. Nem időben utazik, hiszen akkor lerepülne a bolygóról, hanem az adott hely információit fejtí vissza az agya. Ezt segíti elő a drog. És működik, akármeddig. Az egész az adagolás kérdése.

- Ha az agyunk összerakja az információt, előre is ki tud számolni?

- Prekogníció, mi? - Glória a fejét rázta. - Nem zárnám ki. Volt, aki nem tudta eldönteni, hogy mit lát. Hogy az most tegnap volt, vagy holnap lesz. De nem tudom megerősíteni sem. Kétkedem a dologban. Kísérleteznem kell. Amikor azt mondja, távoli dolgok érdeklik, mire gondol pontosan?

Mátyás a kezét tördelte.

- Évmilliók? - kérdezte aztán. - Földtörténeti korok?

A nő felnevetett.

- Az igen, bele a közepébe! Huh. Jó kérdés. Miért érdeklí?

- Mint mondtam...

- Ja igen, maga ilyen földes faszi. Aha. Hát, megpróbálhatok olyan tablettákat sűríteni, amelyek továbbviszik. Az

agya nagyon fel fog pörögni. De nem gáz. Talán. Ezért már pénzt kell kérnem. Valószínűleg. De nem, nem gáz.

Mátyás maga elé meredt, töprengett.

– Istenem, nem is tudom.

– Mondok valamit. Jöjjön el este ide. Kilenckor zárunk, utána szoktunk összejönni a többiekkel, megosztani az élményeinket. Van, aki csak sétálgat a századforduló Dunapartján. Van, aki csak át akarja élni az elmúlt napokat. Hallgassa meg, aztán döntsön. Hm?

– Kilenc után? – Mátyás a fejét rázta. – Nem, nem tudok. Mit mondok a feleségemnek? Ugyan miért jönnék el este? Neki ezt nem mondhatom el.

– Huh, hát oké, atyaég. Maga aztán fasza életet élhet. De mondok valamit, ez azért fontos: ha bevállalja, azt tudnia kell, hogy olyan dolgokat lát, amit mások nem látnak, szóval azt meg kell oldania, hogy egyedül legyen egy viszonylag hosszú időre. Nem azért, csak mondom. Csak mondom.

Már épp mondani akart valamit erre, amikor nyílt a bár ajtaja.

Egy jól vágású, öltönyös férfi lépett be, és egyenes feléjük nézett.

Glória azonnal felpattant, és kiabálni kezdett.

– Na neeeeem, menj innen a francba. Megegyeztünk, nem? Nekem ehhez már nincs semmi közöm.

A férfi nyugodtan sétálgatott, körbenézett.

– De, de van közöd hozzá – mondta. – Pontosan tudod, mit vártunk el tőled. Szóval itt bujkálsz. Remek. Várj, nem is remek. *Klassz.*

A nő kiabálni kezdett, vita alakult ki közöttük. Mátyás nem figyelt. A feleségére gondolt. Arra, hogy ő is veszedni fog vele. Ki fog derülni, hogy nem ment be dolgozni. Ugyan hogyan oldaná meg az egyedüllétet?

Megpróbálta kihasználni ezt a jelenetet, hogy csendben távozzon, mintha soha nem is lett volna köze ehhez az egészhez, de a férfi megelőzte: kilépett az ajtón. A nő utánaüvöltött:

– Felőlem jöjjön, ugyan mit tud csinálni?

A férfi viszont beült a fekete autójába, és elhajtott.

Mátyás felállt.

– Elnézést. Nekem ehhez...

– Hagyja a francba – csattant fel Glória. – Senkinek nem árthatnak már. Bocsánat... akkor megbeszéltük? Ki akarja próbálni?

Mátyás összeszorította a száját.

*

A felesége ott ült a konyhában, az asztalnál. Evett, és újságot olvasott. Háttal neki.

– El kell mennem – mondta Mátyás.

Nem jött válasz. A felesége meg sem fordult.

Megköszöri a torkát, és még egyszer megpróbálta.

- A hétvégére. Egyszerűen...

- Azt csinálsz, amit akarsz.

Csend.

Az élet ebből állt, csendekől, elpazarolt pillanatokból. Egy meg nem született gyermek emlékéből.

Vannak különféle konfigurációim. A legjobban a time-lapse tabletták működnek. Beveszi, és nagyjából egyenletesen szívódik fel. Egyre távolabb kerül, kicsit szédtő, de legalább folyamatos és érthető élményt ad. Minél többet vesz be, annál távolabbi időket fog felfedezni. Mondom, ez az egész a fejében van, nem történik meg mások számára... de az agya képes lesz pontosan visszafejteni az univerzumot maga körül.

A zakója zsebét simogatta. Végül is már megvette. Vett belőle egy csomót.

Ez mennyire veszélyes?

Mindent megbeszéltek. Hogy mire számítson. Hogy mi fog történni. Hogy órákon át képes lesz ebből a valóságból kiszakadva valami olyasmit látni, ami senki másnak nem adatott meg eddig.

- Értem - mondta a felesége hátának. - Akkor... akkor össze is csomagolok.

A felesége intett. Jelezte, hogy neki mindegy. De legalább jelezte, hogy hallotta.

Arctalan, névtelen valaki. Akivel évek óta együtt él.

De miért?

Ha nem akar lesétálni közben egy hídról, és a seggén marad, és megérti, hogy ez egy trip, akkor nem lesz baja. Hogy ha túl

sokat vesz be... igazából az sem fizikai kényelmetlenség, hanem gondolati. Hogy is magyarázzam meg... mint amikor megfájdul a feje egy igazán kemény matematikai problémán. Ez egyre furcsább érzés, és intelligencia függvénye. De még senki nem kért tőlem évmilliókat. Nem tudom. Biztos van neki egy határa. Magára bízom, hogy kiderítse. Mindent én sem próbálhatok ki.

Miközben csomagolt, Glória szavain gondolkozott. Neki kell kipróbálnia. Neki kell kísérleteznie.

Ha ez az élete, akkor ez az élete. Azt néz meg, amit akar. Itt a téridő videotékája, ember.

Elérte az esti vonatot.

Nem lesz egy könnyű utazás, és el kell engednie ezt a valóságot arra az időre. Nem fogja észrevenni, hogy beüt. Mintha semmi sem változott volna.

Pontosan tudta, mi az a hely, ahol egy ilyen szert ki kell próbálnia, és pontosan tudta, hogy mit akar látni.

Én úgy hívom, áttűnés.

A Zalaegerszegre tartó vonat öt perc késéssel indult, aztán egyenletes sebességgel, töretlenül indult a sötétségbe.

*

A családi ház csendje. Nagy terei, gazdag emlékei.

Mátyás nem tudta megmagyarázni, miért is hagyta maga mögött a falut, miért gondolta, hogy jobb élete lesz a fővárosban, egy szűk lakásban. Talán elért valami tudományos eredményt, ami számított? Aligha.

Anyja, ez a nyolcvan éves, megfáradt nő a fotelben aludt. A tévében képek váltakoztak: Európa összeomlik, Amerika összeomlik, a Közel-Kelet összeomlik, a világ, a világ, semerre sem tartunk.

Csak állt ott, és nézte az anyja arcát, ahogy a tévé fényei játszanak a vonásaival, ahogy torzítják, szépítik, ahogy maga a fény megváltoztatja a kinézetét, mintha maga az arc változna. De persze nem változik, csak az agya interpretálja a változást.

Talán így hat ez a drog is, gondolta Mátyás.

Két órája érkezett meg, sokat nem beszélt anyjával, nem is volt miről. Néha beszéd nélkül is megértették egymást.

Otthon volt, ez a lényeg.

Később a szobájában üldögélt, az ágyán, amiben évek óta nem aludt. Nézte a polcon a műanyag dinoszauruszokat, amelyeket jócskán felnőttkorában vett magának. Közvetlenül a házassága előtt, amikor arra készült, hogy hamarosan illene családot alapítania, megszerettetnie egy gyermekkel a letűnt korok szépségét.

Amikor azokat a titáni csontokat felfedezték... itt, a szomszéd erdőben... akkor tudta már, hogy ennél érdekesebb dolog nincs is a földön. És nem is lesz.

Túl sokáig volt lelkében gyermek, túl rövid idő alatt nőtt fel az egyetemi karrierhez, a házassághoz, és túl hosszú ideig tartott mindez, változatlanul, évről évre, lassan eltűnt a világból minden rácsodálkozás, minden felfedezni vágyás.

Szorongatta a kezében a zacskónyi tablettát, amelyek közül egy is képes eltüntetni az időt, és megmutatni egy másikat, de ez persze semmiség.

Be fogom venni az összeset, gondolta Mátyás. Ha megöl, annál jobb.

Maga elé meredt, érzelem nélkül.

Annál jobb. Mi dolgom még itt?

Várt még egy kicsit, mérlegelte a lehetőségeit.

Egyszer már megtapasztalta. Olyan lesz, mint a valóság.

Az is, nem?

Csak éppen azok a dolgok nem most történnek.

Mátyás a fejét rázta.

Hülyeség.

Bevette az első tablettát.

*

Nem történt semmi. Úgy tűnt, órákig csak ül ott az ágyán. Alig vette észre, hogy nappal van, vagy éjszaka. Mintha mindegyik állapot természetes lett volna. Csak akkor esett le neki, hogy elindult, amikor erre felfigyelt.

Felállt, sétált a szobájában.

Váltakoztak a napszakok. Percenként. De nem felgyorsítva. Mindig pontosan tudta, mire számítsa. Ha le kellett volna írnia ezt az érzést, képtelen lett volna rá.

Az anyja nyitotta az ajtót, benézett, megigazította az ágyat, megérintette a könyveket, majd kiment.

Újra és újra.

Napról napra.

Egyre fiatalabban.

Ez most történik. Ez régen történt.

Az első szédülés akkor követte ezeket az élményeket, amikor szembetalálkozott saját magával. Két éve volt ez, akkor is csak egy percre lépett be, valamit keresett.

Mi is volt az?

Mátyás émelygett.

Hát igaz. Hát megtörténik. Látom.

Utazott az időben, és mégsem. Agya pontos képet épített a hely minden információjából, és felépítette a lehetséges vagy valós múlt tökéletes szimulációját.

- Hihetetlen, a mindenségit - motyogta. - Ilyen nincs. Ilyen a földön nincs.

Bevette a következő tablettát.

Hiába teltek el napok, hetek, hónapok, évek, Mátyás mindig, minden pillanatot itt és most élt át.

Egy pillanatra sem távolodott el az élménytől, az maga nem vált álomszerűvé, de gyakoribbá váltak a furcsa villanások, amikor nagyobbbat ugrott az időben, mint kellett volna.

Nem tudta megmondani, mennyi valóságos idő telt el, mióta van ebben a tranzitív állapotban. Úgy tűnt, napokig zokog az ágyába kapaszkodva, amikor meglátta rég halott

apját és fiatal anyját, ahogy a szobáját festik. Emlékek, generációk jöttek-mentek, és nem tehetett semmit, hogy a közelében tartsa őket. Kiabált velük, hogy vegyék észre, hogy vegyenek tudomást róla, de nem reagáltak rá.

Ott sem volt.

Végül senki sem maradt.

Később az ágy is eltűnt, a ház is, a Zalaegerszeg melletti kis falu is. Zokogott, amikor bevette az újabb és újabb tablettákat.

Érjünk a végére, látni akarom, látni akarom!

Agya elképzelhetetlen sebességgel fejtett vissza minden információt, a dolgok körülötte atomjaira hullottak, majd épültek újjá másodpercek töredéke alatt, minden egyes újabb tablettá fokozatosan, egymás hatását segítve repítette mélyebbre az idők felismerhetetlen tájaira.

Ezen a ponton az utolsó emléke szerint a fölötte imbolygó fák között térdelt, amelyek a falut körülvő erdőséghez tartozhattak valamikor, kimondhatatlan időkkel ezelőtt... ez volt az utolsó kép, mielőtt elveszítette az eszméletét.

*

A csillagtalan ég alatt ébredt.

Érezte a hideget. Kénes, gyomorforgató szagokat.

Riadtan körbetapogatózott. Nem voltak körülötte a szobájának ismert formái.

Elhagyta azt a helyet.

Felegyenesedett.

Az erdőben volt. De ezek a fák...

Fények derengtek a sötétségben, valahol a távolban. Statikus zörejek hallatszottak. Mint amikor a rádiót rossz frekvenciára állítják be, és csak átsejlik valamiféle emberi beszédre emlékeztető borzalmas motyogás.

– Mi ez? Ez nem...

Előrelépett. Megérintette az egyik fa törzsét. Nyálkás volt. Ezt értette meg először. Aztán azt, hogy egyáltalán meg tudta érinteni. Nem ütközött a keze sem egy nem látott könyvespolcra, sem egy falba.

Mátyás megrémült.

– Hé! – kiáltott. – Elég volt! Ki akarok menni!

Néhány szorongató másodperc elteltével fájdalmas nyögés hallatszott, nem is olyan távolról. Ágak roppantak.

Nem... ez nem az én agyam munkája.

Mátyás ijedten nézelődött ide-oda. Kereste tekintetével, amire azt tudja mondani, hogy ez ismerős, hogy ennek értelme van.

Ez nem... ez nem lehetett, ez nem így volt...

Ág roppant megint.

Menekülni.

Tudta, hogy amit éppen most átél, az nem lehet valóságos, mégis ösztönösen megmerevedett, a hang felé figyelt, és óvatosan hátrébb lépett.

Az avarban valami neszezett. A lombok fölötté meg-
inogtak.

Nem láthatott semmit: a fák olyan sűrűn álltak egymás
mellett, hogy arra semmilyen magyarázatot nem tudott
hirtelen kitalálni, az aljnövényzet pedig helyenként a de-
rekáig ért.

Most már egyértelműen, gondolkodás nélkül hátrált.

Menekült.

Ahogy egyre jobban hatolt a sűrű erdő mélyére, na-
gyobb zajt csaphatott, mint kellett volna, és mögötte egyre
több irányból érkeztek egyre nyugtalanítóbb hangok: ot-
romba nyögdécselések, félig emberi óbégatásra, félig állati
nyivákolásra emlékeztető zagyva beszédfoszlányok:
akármik is követték, valamilyen szinten értelmes lények
voltak, és egymásnak jeleztek.

Mátyás agyában mindenféle válaszlehetőség kudarcot
vallott. Amint levonta volna a következtetést, hogy üldö-
zői talán az ember valamiféle primitív ősei lehetnek, ab-
ban a pillantban éles reflektorfény villant a közelben, és
gépies kúrtszó hallatszott.

Nem értem... nem értem...

Immár rohant, ahogy csak bírt.

Hol vagyok?

Ha sejtései szerint a válaszokat abban kellett keresnie,
hogy még mindig a szer hatása alatt áll, felmerült még egy
riasztó kérdés: *akkor miért vettek észre?*

Ezzel a gondolattal veszítette el az egyensúlyát, ahogy a következő lépésével elakadt egy keresztben álló faágban, és elterült az aljnövényzetben. Kezét, arcát összekarcolta valami.

– Nem! – sikoltott fel.

Négykézláb próbált kievickélni, legalább egy tisztásig. Állati morgás kényszerítette, hogy mégse mozduljon.

Megfordult, szembenézett azzal, ami közvetlenül követte: egy farkast pillantott meg, aki magabiztosan nézett fel rá.

– Édes istenem...

A szembesítés önmagában is félelmetesnek hatott, de a következő pillanatban a farkas felemelte a fejét, mintha ő maga is zajt hallott volna. Ezután Mátyással többet nem is törődött, és eliramodott.

Valami borzalmasabb dolog közeledett.

Mátyás feladta. Kimerült. Nem bírta tovább.

Ezt akartam. Én akartam. Vigyenek el. Végezzenek ki.

Először homályos, sötét alakok jelentek meg a fák között, fényeket villogtattak, furcsa nyelven beszéltek.

Óvatosan léptek közelebb Mátyáshoz. Őt figyelték. Ők sem értették.

Mátyás hunyorgott, megpróbálta kivenni a figurák arcát. Eleinte csak egy-egy pillanatra derengtek fel, majd ahogy közelebb értek, felfedték magukat.

Emberek voltak, csupaszok, de az arcuk... *egek...* az arcuk, mintha elfolyt volna, egészen a vállukra, amelyet csak

fémcsatok és tüskék tartottak a test többi részéhez... komikusan apró szemek figyelték őt szomorúan, miközben az álluk bármiféle csont vagy állkapocs nélkül lógott a mellükre: degenerált, ocsmány teremtmények voltak, csak távolról emlékeztettek valamire, ami valaha... ami valaha ember volt...

Bámulták őt értetlenül, fájdalmasan, de Mátyás egészen addig nem reagált erre, amíg mögöttük meg nem érkezett a csapatuk utolsó tagja, egy rémületesen magas, testes, felduzzadt arcú rém, akit épp csak életben tarthattak a különféle gépi alkatrészek, és akinek minden végtagján sebek nyíltak... abban pedig szemgolyók forogtak, ezer és ezer apró szemgolyó.

Mátyás ekkor felsikoltott, és abba sem hagyta, amíg az eszméletlenség újra el nem ragadta.

*

Glória zaklatottnak tűnt, szedte össze a holmiját, mintha el akarna költözni.

- Rám figyeljen, ha beszélek, bassza meg! - üvöltötte Mátyás. - Ez az egész egy kibaszott hazugság volt! Mégis miféle elbaszott dolog ez már?

A nő nem nézett rá, ide-oda pillantott a kis lakásában.

- Anyám rám hívta a mentőket! - kiabált tovább Mátyás. - A rendőröket! A szomszédokat, mit tudom én, még kit! A feleségem teljesen ki van kelve magából! Mi az is-

tent csinált velem? Mi az a szer, amit csinált, honnan a francból szerezte?

- Kérem... kérem, nyugodjon meg, jó? Amit látott... amit az előbb elmondott...

- Hallgatom, hallgatom!

Glória sóhajtott, majd vállat vont.

- A szabályok ugyanazok. Ha látta, akkor az van. Az... úgy van.

- Na nem.. Nem fogja ezt beetetni velem. Nincs ilyen múltja ennek a világnak... és...

- De ha múltja nincs...

- Ó, nem, nem! Ha azt akarja mondani... ha azt akarja mondani, hogy én pont olyan vagyok, aki fogékony a jövőre, hát... azt sem hiszem el! Ilyen az életben nincsen! Ez egy rémálom volt, semmiféle lehetséges jövő nem nézhet így ki!

Mátyás teljesen kikelt önmagából.

Tudta, hogy átverték. Ez a szer csak látszólag működött úgy, ahogy ígérték. Aztán egyszer csak becsavarodott tőle.

Glória a fejét ingatta.

- El kell hinnie. Ez... a szer...

- Na hát ne mondja már, hogy maga ezt így feltalálta, és akkor ez így tökéletesen működik! Maga? Egy kis senki!

- Igaza van, és... igaza van, csak...

- Honnan van ez az anyag? Honnan vette az idegzetet, hogy ilyesmivel foglalkozzon? Hm? Azt mondja meg.

- Nem tehetem.

- Akkor megmondom, mi lesz. Visszafizeti a pénzem. Minden egyes forintot. Ha nem akarja, hogy magára hívjam a rendőrséget, nagyon jól teszi, ha visszaad mindent, és eltakarodik innen.

Glória bólogatott.

- Rendben, jól van, elnézést... amúgy is el kell mennem. Én nem... én nem maradhatok itt. Menjünk le... a kasszából tudok adni magának pénzt. Többet is, csak... kérem, hagyjon most magamra. Nem a legjobbkor jött.

- Ó, elnézést! - kiáltott rá Mátyás. - Majd én fogom magát sajnálni!

Lementek hát a Klassz bárba.

A fiatalember vonakodva számolta vissza neki a pénzt.

- Maga is benne van ebben, mi? - morogta Mátyás, ahogy begyúrte a zakója zsebébe a pénzt. - Ilyen egy bagázst.

Körülnézett. Este volt már, valószínűleg azok gyűltek most itt össze, akik az élményeiket mesélték egymásnak.

- Ja, ja, maguk is! - förmedt rájuk Mátyás. - Azt hiszik... azt hiszik, látnak, valamiféle igazságot, hogy ez tényleg úgy volt, hogy az tényleg úgy lesz, de csak képzelgés! Képzelgés! Magukat is átverte, mi?

Dermedten nézte mindenki, ahogy rendezte a jelenetet.

Nem érdekelte. Ki kellett adnia magából

- Dinoszauruszok! Még csak...

Nyílt az ajtó.

- Ez nem lehet igaz - nyögte Glória.

Öltönyös férfi lépett be az ajtón. Mátyás felismerte, ő volt itt korábban is. A bár előtt két másik férfi állt meg, háttal az ajtónak. Elállták a kiutat.

- Szóltam, hogy visszajövök - mondta a férfi.

- Nincs nálam - mondta Glória. - Már nincs. Semmit nem fogsz nálam találni. Végeztem. Kiszállok.

- Igen, kiszállsz - mondta a férfi.

Mátyásra nézett, végigmérte.

- Jaj, szegényem - mondta. - Maga is átélte, mi? Most tűnődik azon, ki képes olyan dolgokat feltárni, amit emberi elmének feltárnia nem szabad... gondolkozzon még egy percig ezen.

- Ne csináld - mondta Glória.

- Nem tehetek semmit - mondta a férfi. - Teljesen világos az üzenet. Teljesen egyértelmű az üzenet átadásának a módja... értesetekre kell adni, hogy egy ember... egy ember ezzel ne szórakozzon. Ezt ő is megmondta. Az ő szavaira nem figyeltél.

- Mi az ördög van már itt? - mordult fel Mátyás. - Hadd menjek már innen a fenébe!

A férfi elmosolyodott.

Glória viszont nem mosolygott. Mátyás riadtan vette észre, hogy a nő sír.

Nem zokogott, nem mutatta ki, csak a könnyei folytak, a fejét ingatta, miközben megvetően a férfi szemébe nézett.

- Te mocskos szemét. Hogy nézel majd ezek után a tükörbe?

- Mhm.

A két férfi, aki eddig a Klassz bár előtt állt, most belépett a bárba. Többen felsikoltottak.

Maszkot viseltek.

Két jókora, katonai gépkarabély volt náluk.

- Csak mondom - mondta az öltönyös férfi, miközben elment a két fegyveres mellett, a kijárat felé. - Vannak dolgok, amelyeket jobb nem bolygatni.

Mátyás dermedten állt ott.

Hirtelen minden világossá vált előtte. Glória minden szava értelmet nyert.

Ismerős jelenet következett.

Amikor a két álarcos férfi felemelte a fegyverét, Mátyás lehunyta a szemét. Most pontosan emlékezett, mi következik.

A jövő.

Mennyi ismeretlen tényező, mennyi megválaszolatlan kérdés. Egy tudós szíve sohasem nyugodhat. Még ha egy dolog bizonyosságot nyert is.

Emlékezett a hangokra, amelyek ezt a gondolatot is rövidre zárták. A hangok...

Először a sikolyok. Aztán a lövések.

Fekete mécsesek

Október első hetére már elviselhetetlenné vált, hogy minden nap látom őt, akár az egyetemen, akár a postán, akár a bevásárlóközpontban. Néha szemtanúja voltam annak is, hogy az új fiúval ölelkezik: láttam kezeket, amelyek ott kalandoztak, ahol egy hónappal korábban még én, láttam csókot, amely nekem járt volna, és láttam boldogságot, amelyet tőlem ragadtak el.

Ezért mentem el Nikoletthez.

Kövér, egyetemista korú lány volt, diszkrét piercinggel az orrában, fekete sminkjét fehér bőre tette élessé és elegánssá, sötét, gót ruhái egykedvűen lógtak a bakancsára.

Amikor benyitottam olcsó albérleti szobájába, a számítógépe mögött ült, és cigarettázott. Nem volt ez a szag kellemetlen: fűszeres és bódulatot ébresztő, édeskés illatok kavargtak a füsttel együtt; mintha egy boszorkányhoz jöttem volna, aki attól kezdve, hogy beléptem az ajtón, bűvölt és manipulált.

– Tudom, miért vagy itt – mondta, és elnyomta a cigarettát. – Anita miatt, ugye?

Nem néztem a szemébe. Körültekintettem a szobában: a polcok tömve voltak botanikai és anatómiai könyvekkel, a plafonról különféle szárított levelek függtek és forogtak körbe-körbe igen lassan.

- Azt, gondolom, tudod, hogy nem vagyok képes visszaadni neked – folytatta Nikolett. – Nem kibaszott bábitokat főzök, ha esetleg megfordult volna a fejedben. Amit kérsz, az végleges.

Lesütöttem a szemem, és csak ennyit mondtam:

- Tudom.

- Két nap múlva újra felveszem veled a kapcsolatot. Addigra vége lesz.

A zsebembe nyúltam. A szám teljesen elzsibbadt, a gyomromban mintha egész mélytengeri kolóniák háborúztak volna. Megmérgezni a volt barátnőmet. Hogy juthatott ez az eszembe? Hogyan született meg bennem a gondolat, az elhatározás, az undok döntés; mikor győzték le érzelmeim a lelkiismeretem korlátait?

- A francba – motyogtam.

Nikolett hátradőlt és sóhajtott.

- Figyelj. Ha meggondoltad magad, legalább annyi méltóság legyen benned, hogy nem rabolod az időmet. Más dolgom is van.

Próbáltam kikapcsolni magamat, akár egy folyton resecgő tévét, aztán ujjaimmal megragadtam a pénzt a zsebemben, és az asztalra dobtam. Nikolett éppen csak ránézett, majd elrakta a fiókjába.

- Látom, készültél. Nem számolom meg. Gondolom, nem kell.

Megráztam a fejem. Csak egyszer próbálná valaki át-vágni Nikit. Másnap különös ízt érezne a reggeli teájában.

Fogalmam sincs, hogy hogyan juttatta el a mérget a célpontokhoz. Nyilván megvoltak a maga sikamlós, fűrge emberei a feladatára.

A jó életbe.

Nikolett intett, hogy leléphetek, és így is tettem: lassan, szédülten ballagtam le a lépcsőházban.

*

Másnap úgy döntöttem, hogy elutazok. Korán reggel ott tébláboltam a buszállomáson, mintha én is csak egy amolyan kéregető lennék, aki a buszról leszálló embereket zaklatja egy cigarettáért, vagy a pontos időért.

Végül felszálltam egy kényelmes távolsági buszra, és egy Balaton melletti városkában szálltam le.

Érdekesnek találtam, hogy ősszel nincs arrafelé eleven forgalom, de még így is nyitva tartottak olyan üzletek, amelyeknek semmi értelmük. Azon kívül persze, hogy mindenféle felesleges szuveníreket adjanak el az embereknek.

Ahogy az utcákon sétáltam és néztem az emberek arcát, mindegyik furcsán ismerősnek tűnt. Talán mert bármelyik ismerhette Anitát, aki mindig sok emberrel dolgozott együtt. Hol pénztárosként, hol könyvtárosként, hol tanársegédként. Kár azért a csodás mosolyért. A kedves szavakért, amelyet az emberekhez intézett. Az intelligenciájáért és a lenyűgöző műveltségéért.

Végül cigarettát vettem magamnak. Soha azelőtt nem dohányoztam. Először kaparta a torkomat, fulladtam tőle, mindenemet szúrta odabent a füst, ahová beférközött. Teltek a percek, és a harmadik szál cigarettát már úgy szív-
tam, mintha az életem nélkülözhetetlen része lenne.

Céltalanul bolyongtam, majd leültem egy padra, és néztem az embereket. Vártam, hogy vége legyen a napnak.

Nem vettem észre, mikor ült mellém az a lány, arra eszméltem, hogy engem szólongat. Tüzet kért.

Rápillantottam; tizenhat körüli, miniszoknyás kislány, aki a jelek szerint felnőttnek akart látszani.

– Na mi az már? – kérdezte. – Láttam, hogy cigizel. Ne legyél ilyen.

– Jól van, na.

Ahogy közelebb hajolt az öngyújtó lángjához, megéreztem a parfümjé illatát.

– Nem vagy te túl fiatal ehhez? – kérdeztem.

– Mert te mennyi vagy? Húsz?

Felvontam a szemöldökömet.

– Huszonnégy – feleltem. – Nem nézek ki annyinak?

A lány elmosolyodott. A kezét nyújtotta.

– Viki vagyok.

Bemutatkoztam neki, aztán én is rágyújtottam. Egy-két másodpercig csak ültünk egymás mellett csendben.

Úgy éreztem, hogy kiszakadtam a saját történetemből. Ott fújtam a füstöt a világomon kívül. Nem voltak gondja-
im. Minden zaj elhallgatott.

- Van pasim - jegyezte meg a lány. Keresztbe tette a lábait, és rám nézett. - Gondoltam, szólok.

- Nem érdekel - mondtam.

- Mi bajod van neked?

- Azt hiszem... nem vagyok valami jó ember - Ezen egy pillanatra eltöprengtem. - Nem tudom megmondani, mi lehet a baj velem, de... mással nem tudok együtt érezni, a magam gondjaival viszont bárkit képes lennék terhelni. Elfelejték időpontokat, amelyek másoknak fontosak. Ilyesmi. Azt hiszem, ezért lett vége. Nem bírta már. Pedig igazán szerettem.

Elhallgattam. Rádöbbsentem, hogy semmi értelme nincs magamról beszélni. Semmit sem ért belőle. Odapillantottam: mégis figyelt rám, tekintetében valamiféle megértést véltem felfedezni, de lehet, hogy csak azért, mert annyira felnőttesnek akart tűnni. Persze. Mennyi is vagyok én?

Belenyúlt a retiküljébe, egy tollat és egy fecnit vett elő, miközben cigarettáját kecsesen egyensúlyozta két ujja között. Ráfirkantott egy címet, és átnyújtotta.

- Ide menj el. Minél előbb. - Rám kacsintott. - Nekem segített.

Átvettem tőle, és hosszan ránéztem.

- Mi a franc ez?

Nem válaszolt, csak felállt, elpöckölte a cigarettáját, aztán egész egyszerűen ott hagyott. Viki úgy tűnt el az életemből, mintha soha nem is találkoztam volna vele. Rápill-

lantottam a papírdarabra. Felismertem az utcanevet, amit leírt, idefelé az egyik kereszteződésben láttam.

Mivel jobb dolgom nem akadt, én is elnyomtam a cigarettámat, és elindultam a titokzatos célo felé.

A házak lassan csúsztak el mellettem, ahogy gyalogoltam, és a lépteim – ha ugyan van bennem annyi méltóság, hogy mozgásomat ne vonaglásnak hívjam – súlyosak voltak, egyre nehezebbek. A leírt címen egy hosszú épület giccses üzletei közé ékelt fekete ajtót találtam, amelyet takaros, vékonyka fehér kereszt díszített.

Se ablaka, se cégére. Semmi más, csak az a kereszt.

Ellenőriztem újra a címet, leszólítottam két embert, mondták, hogy jó helyen járok, ez a Fekete Mécsesek. Mindkétszer jó magasan felvontam a szemöldökömet, de azért szembenéztem az ajtóval. Ha az a Viki nevű lány egy kegytárgyboltba küldött el, annál szürreálisabb dolgot nehezebben tudtam volna elképzelni (leszámítva, hogy egy nappal korábban megbízást adtam le a volt barátnőm megmérgezésére, de erre egyelőre gondolni sem bírtam).

Hosszú másodpercekig csak álltam az ajtó előtt, töprengtem, hogy bezörgessek-e, vagy csak benyissak. Végül az utóbbi mellett döntöttem.

Az ajtó nyikorgott, odabent pedig hideg volt, és sötét. Fekete mécsesek égtek az apró teremben, és a pergő vakoletű, piszkosfehér falról ezúttal egy irgalmatlan nagy és vastag fekete kereszt nézett velem szembe. Az ajtó mintha

magától csukódott volna be mögöttem, és erre nyugtalan-ság lett úrrá rajtam.

Mi lehet ez a hely?

Nem sokáig nézelődhettem, mert egy rendkívül vékony, idős hölgy lépett mellém, szemüvege fölött rám pillantott, tekintetében egyszerre fedeztem fel kíváncsiságot és meglepettséget, mintha soha nem látott volna azelőtt emberi lényt.

– Segíthetek valamiben? – kérdezte.

– Nem is tudom – motyogtam.

Erre nem reagált, továbbra is csak ott állt, ókonzervatív, fekete ruhájában, szemöldökét felvonta, száját pedig összeszorította.

– Hát... egy lány azt mondta, hogy jöjjenek el ide, de nem magyarázta meg, miért. Tulajdonképpen miféle bolt ez?

Még egyszer körülnéztem, de csak oldalt két-két ajtót láttam, az egyik résnyire nyitva állt – feltételezem, onnan csusszant ki észrevétlenül ez a kísérteties nő. A másik ajtó koromfekete volt. Ezen kívül semmi mást nem tudtam felfedezni.

– Ez nem bolt – mondta a hölgy. – Fáradjon be a másik ajtón. Ha valóban komolyan gondolja.

Visszakérdeztem volna, hogy miről is beszél, de ahogy rám szegezte tekintetét, tudtam, hogy okosabb, ha nem kérdezek túl sokat, csak választok. Vagy elhagyom a helyet, vagy belépek a fekete ajtón.

Töprengtem. Az életem ebben a pillanatban nem úgy festett, mintha bármi is számítana. Félnivalóm nem maradt már. Úgy döntöttem, belépek.

Az ajtó végzetesnek tűnő hanggal csukódott be mögöttem, ezzel egyedül maradtam a tökéletes sötétségben. Csak az illatokat éreztem.

Fűszerek illatát.

*

Felnyúltam a legfelső polcra, és borsot vettem le, Anita pedig hagymát aprított az asztalnál. Megfordultam, láttam, hogy könnyezik, annak ellenére, hogy szemüveget viselt.

– Nem akarod, hogy én csináljam? – kérdeztem.

A magnóból a kedvenc együttese szólt, amelyet leginkább akkor hallgatott, amikor nehéz napja volt. A fazékban forrni kezdett a víz.

Anita lecsapta a kést.

– Megint kezdod?

Rápillantottam.

– Mit... kezdek?

– Ha nem tetszik, ahogyan főzök, nem kell megenni.

Kinyitottam a számat, de a meglepetéstől nem tudtam semmi értelmeset mondani, ezért inkább csak becsuktam.

Anita megrázta a fejét, és folytatta az aprítást.

Egy ideig még csak álltam ott, borssal a kezemben, és csak bámultam rá szóttanul. Végül a megfelelő hatásszünet után válaszoltam:

- Nem azért mondtam. Gondoltam, együtt főzünk, akkor segíthetek is.

- Mindegy - mondta.

Felállt, elhagyta a konyhát. Hosszan sóhajtottam. Lejebb vettem a lángot a víz alatt, a borsot pedig visszaraktam az Amatoxin és a Sztrichnin közé. A barátnőm után eredtem.

A hálószoba azonban üresen állt: nem voltak többé közös bútoraink, nem voltak meg a képek, a könyvek, nem volt meg a szőnyeg, sem a függöny, sem az ablak. Ahogy megfordultam, nem volt meg a kijárat sem. Egyre sötétebb lett minden. Végül nem láttam semmit, csak megéreztem a mézes-mandulás tusfürdő illatát.

*

Arra ébredtem, hogy odabújik hozzám. Elaludhattam, míg zuhanyozott.

- Tudod, nem azért szépítkeztem ennyit, hogy aztán csak aludjunk - mondta, és apró csókokkal látta el a nyakamat.

- Ne aggódj. - Feljebb húztam magam és átöleltem. - Készen állok a legmerészebb kalandokra is.

Kidugta a nyelvét, elmosolyodott, majd beleharapott az első ajkamba. A kezemet a köntöse alá csúsztattam.

Anitával valóban a legmerészebb kalandokat éltük át, végül kifulladásra feküdtünk egymás mellett. Az órára pillantottam. Éjfél volt.

- Na szép - mondta erre széles mosollyal. - Holnap hatkor fel kell kelnem.

- Megérte, nem?

Közelebb hajolt, adott egy puszit.

- Szeretlek - suttogta. - De most aludnék. Olvasol még?

- Nem hiszem.

Annak ellenére, amit mondott, még percekig beszélgettünk egymásról, a jövőnkről, aztán azt vettem észre, hogy már csak annyit válaszol, hogy ühüm, végül már annyit sem.

Békésen aludt.

Észrevettem, hogy velem szemben a falra egy óriási fekete keresztet festettek. Lassan körbehordoztam a tekintetem a szobában, és láttam, hogy nem csak a többi falon, hanem a plafonon is körvonalaazódik a végzetes szimbólum.

Ott feküdtem egyedül abban a bútortalan szobában. Aztán a falak leszakadtak a szobáról, elszálltak az űr végtelenjébe, és csak a sötétség maradt.

A meggyújtott gyufa foszforos szaga lopakodott be ebbe a feketeségbe.

A vörös és fehér mécsesek csendben sorakoztak a síron. Anita sminkje komornak tűnt, ami azért volt meglepő, mert soha azelőtt nem sminkelt. Valami baj van. Valami megváltozott.

– A temető, tudod, az a hely, ahol a dolgok igazán véget érnek. A baj korábban történik meg, de végül itt döbbsz rá arra, hogy valakitől el kell búcsúznod.

Csak néztem rá szótlánul. A hideg, novemberi szél játszott a hajával.

– Ez most a búcsú ideje – mondta.

– Nem értem.

– Szakítani szeretnék.

Újra csend férközött közénk. A szél feltámadt, eloltott egy-két lángot. Néhány mécses most sötétvörösnek és szürkének tűnt. A világon mindenhol kikoptak a színek.

– Van valaki más? – kérdeztem.

Rövid szünet után válaszolt.

– Nincs.

– Rendben – mondtam. – Legyen vége.

Halványan elmosolyodott.

– Azt hittem, tiltakozni fogsz. Biztos vagy benne?

– Igen – feleltem. – Nincs értelme...

Megakadtam. Az égboltot bámultam. Egyre sötétebb lett. A temetőben megnyúltak az árnyak, szimmetrikus alakzatokba rendeződtek.

– Megint megtörténik – motyogtam.

– Mi a baj? – kérdezte Anita.

Rá akartam pillantani, de már nem volt ott. A sírok eltűntek. Csak egy maradt. Fekete mécsesek égtek rajta.

– Tudom, hol vagyok! – kiáltottam. – *Elég volt!*

A sírkőre pillantottam. Anita nevét vésték bele. Megpróbáltam összeszedni minden erőmet, de a pánik elemi erővel robbant ki belőlem. Üvöltöztem, ahogy a torkomon kifért.

– *Nem! Én szeretem ezt a lányt! Nem halhat meg! Nem halhat meg!* Engedjenek ki innen! *Engedjenek ki!*

Az égbolton repedések futottak végig. Az egész kezdett összeomlani. A mécsesek kihunytak. Maga alá temetett a feketeség. Éreztem leírhatatlan súlyát, végül csak haldokló szavakat hallottam, ahogy szólongatnak, ahogy megpróbálnak visszahívni a valóságba, mielőtt elragadna a végső, elképzelhetetlen sötétség.

*

Keljen már fel onnan, az ég szerelmére. Ideje elmenni. Ideje eltűnnie.

Lassan körvonalazódni kezdett újra a fekete szoba, és a hölgy alakja. Szigorú tekintettel figyelte, ahogy lassan fel-tápaszkodok, szédülten és életem legmélyebb rémületével hátrálni kezdek tőle.

– El kell mennie – mondta a nő. – Ebből elég.

A gyomrom kavargott, a fejem fájt, de annyit sikerült felfognom, hogy nagyon is igaza van. *Ebből elég.*

Nem kérdeztem, nem szóltam semmit, botladozva rohantam a kijárat felé. Különös kábulatból próbáltam kiszakadni, amely még mindig úgy telepedett rám, mint valami óriási pók az áldozatára. Emlékek és érzések megmagyarázhatatlan sokasága kavargott körülöttem, és ahogy kizuhantam a járókelők közé, az utcára, alig tudtam megkülönböztetni a valóságot ezektől a szorongató benyomásoktól.

Arra eszméltem, hogy valaki felsegít, és kérdezgeti, hogy jól vagyok-e.

– Mi folyik itt? – motyogtam.

– Hívjak mentőt?

Megpróbáltam egyenesen állni, és a segítőm szemébe néztem. Negyvenes fickó volt, baseball-sapkában, legalább egy hetes borostával, alkoholszagú lehelete majdhogynem kijózanított.

– Nem... Nem kell mentőt hívni. Jól vagyok.

Oldalra pillantottam, de a Fekete Mécsesek ajtaja már sehol nem volt. Csak az üzletek sorakoztak egymás mellett.

– Mi? – Kiszakítottam magam a férfi kezei közül. – Ez meg hogy lehet?

Amennyire meg tudtam állapítani, még mindig azon a helyen ácsorogtam, ahova a Viki nevű lány küldött. Kutat-

tam a zsebeimben, de nem találtam a címet, amelyet felírt nekem.

- Hol van? - kiáltottam fel. - Mi történt?

- Fiatalember - szólalt meg mögöttem a férfi.

- Az előbb itt volt még egy...

- Fiatalember! - A fickó megragadta a karomat. Megfordultam, a szemébe néztem. Tekintete nem árult el érzelmeket. - Hagyja. Felejtse el az egészet. Hallgasson rám. Jobban jár.

Nyugodt, szinte kijelentő mondatokban átadott figyelmeztetéseit értetlenül hallgattam végig, és teljes kétségbeeséssel figyeltem, ahogy sarkon fordul, és ott hagy engem. Az emberek ügyet sem vetettek rám. Hosszú percekig nem tudtam megmozdulni.

Röviden össze kellett foglalnom magamban az eddig történeteket, hogy vissza tudjak zökkenni egy olyan állapotba, amikor tisztán tudok gondolkodni. Az órámra pillantottam, és úgy döntöttem, visszaindulok a buszállomásra - hamarosan haza kell térnem. A döntéseim következményeiről töprengtem közben. Újra és újra elővettem a telefonomat. Akárhogy is, gyávának kellett tekintenem magam azért is, amit tettem, és azért is, amit azelőtt tettem, hogy felszálltam volna a buszra.

Felhívtam Nikolettet.

- Jókor szólsz, baszod - szólt a telefonba ingerülten. - Nem mondhatod már vissza. A cucc kint van. Bármelyik pillanatban vége lehet. Te cseszted el, nem én.

- Hova tették a mérget? - kérdeztem. - Talán még nem késő.

- Ne szórakozz velem. Kezdetnek, hogy megértsd: nem fogok magam ellen játszani. Akkor se árulnám el, ha tudnám, hova rakta ki az emberem. És eszedbe ne jusson bármit is megpróbálni, tudod te, miért.

A beszélgetés talán több kárt okozott, mint amennyi haszna volt. Remegő kezekkel tettem vissza a zsebembe a mobilomat, és azt vettem észre, hogy könnyek folynak végig az arcomon. A gyomrom görcsbe rándult.

Az utazás hazafelé hosszabbnak tűnt, mint az odafelé vezető út, pedig rövid időre kétszer is elnyomott az álom. Mindkétszer kínnó, lidérces képek fogságából ébredtem, az álom és ébrenlét határán éledő hallucinációk újra és újra égő gyertyák kertjéből emelkedő holt keresztfák emlékeit hozták. Az élmény valóságatlanságát nem ellensúlyozta a valóságom sem, amelyben mindent tönkretettem, és amely még kevésbé tűnt igazinak, mint a zavaros események a Fekete Mécsesek ajtaja mögött.

Odakint közben besötétedett, erdőségek irdatlan fekete sziluettjei húztak el mellettem csendben. *Hamarosan hazaérek, gondoltam, és elképzelésem sincs, hogyan hozzak helyre mindent.*

*

A lépcsőház falait az évek során telefirkálták kreatív és obszcén figurákkal, de csak most tűnt fel, hogy itt-ott egy-két fekete kereszt is megbújik a hiányzó vakolat és rozsdaszínű mocsok között. De nem álltam le nézelődni, rohantam, ahogy csak bírtam.

Az ajtót kopogtatás nélkül lökhettem be, mert Nikolett nyitva hagyta, de azonnal megtorpantam: nem volt egyedül.

Egy hosszú hajú, öltönyös fiatalember állt vele szemben. Úgy tűnt, egy veszekedést sikerült megszakítanom. A baljós figura azonnal kést rántott, de testtartása nem változott. Csak felém mutatott.

– Csukd be az ajtót. Nem mész sehová.

A meglepetéstől szólni sem bírtam, és úgy gondoltam, az lesz a legjobb, ha engedelmeskedek. Menekülni nem tudtam, túl kimerült voltam a rohanástól.

– Zárd is be. Azt meg add ide.

A kezét nyújtotta a kulcsért. Átadtam neki, és kérdően Nikolettire pillantottam.

– Marha nagy szerencséd van – szólalt meg. – Ez a nyomorult elbaszta.

Nem értettem.

– Hadd mutassam be Imrét – mutatott a fiatalember felé, aki éppen a kését rakta el. – Azt, aki elkúrta a feladatot. Amivel te bíztad meg.

– Ő a megbízó? – biccentett felém, majd ledobta a kulcsot Nikolett asztalára – Örvendek.

- Mi folyik itt? - kérdeztem. - Hogy érted, hogy elbaszta?

- Anita még él - mondta Nikolett.

A fejemet ráztam.

- Hívtam, nem veszi fel. Nincs otthon sem.

- Jól mondod - mondta Imre. - Nincs a városban.

- Neked most kurvára be kéne fognod a szádat - mondta Nikolett. - Amíg nem szólok, hogy kinyithatod. Igen, ez a lényeg. Anita nincs a városban.

- Visszavonom az egészet! - fakadtam ki. - Ha időt nyertünk, csináljátok vissza!

- Nem vonhatod vissza.

- Fizetek. Még egyszer annyit.

- Nincs annyi.

- Nincs - mondtam. - De megszerzem. Akármit megteszek.

Nikolett hol rám, hol Imrére pillantott.

- Na jó. A legegyszerűbb, ha mind lehiggadunk. Találhatunk valami megoldást.

- Hol a mérge? - kérdeztem.

Imre Nikolettre nézett, ő biccentett.

- A margarinban - mondta a fiatalember. - Átlátszatlan, ízetlen. A margarin jó, folyadékban feltűnhet. Nyugodj meg.

Nehezen tudtam gondolkodni, azonnal le akartam lépni, de nem mertem felkapni a kulcsot az asztalról. Veszélyes emberek között voltam.

- Üljetek le. Megbeszéljük.

Imrével leültünk az asztalhoz, amíg Nikolett benézett a saját hűtőjébe.

- Elfogyott a borom. Üdítő sincs.

- Hagyjad - mondtam.

- Maradt még pár tejszelet. - Becsukta a hűtőajtót, mindkettőnknek odadobott egyet, az utolsót magánál tartotta. - A végén még megromlik itt nekem. A héten jár le. Le kéne szoknom róla.

Döbbsen hallgattam, hogy tudja ilyen fecsegősre venni a beszédét, amikor emberi életek forognak kockán. Imre sem zavartatta magát, jóízűen beleharapott a saját szeletébe.

- Azt tudjuk, hogy egy ilyen akció mindig kockázatos, és ha még vissza is akarjuk csinálni időben, az dupla kockázat - magyarázta Nikolett, miközben a csomagolással birkózott. - A legegyszerűbb nyilván az lenne, ha megvárnánk, mi történik. De hallgatom a javaslataidat.

- Miért nekem kéne javaslatokat tennem? - kérdeztem.
- Te vagy a szakértő.

Az éhség már egy ideje kínozta, és a cigaretták se segítettek, így örömmel haraptam bele a tejszeletbe.

- Ebben igazad van, én vagyok a szakértő - mondta Nikolett.

Végre leesett. Imrére pillantottam, majd a padlóra köp-tem.

- Megmondták! Akármivel kínálsz... akármivel kínálsz...

Imre elkerekedett szemmel nézett rám, és szinte azonnal újra előkerült a kése. De ekkor már késő volt. Keze elernyedtt, teste visszahanyatlott a székre, a fegyverét elejtette. Alig vergődött utána egy kicsit.

Nem tétováztam sokáig, felkaptam a kést. Nikolett az íróasztalához sietett, út közben majdnem felbotlott egy széken. Irgalmatlan erővel tépte ki a fiókot.

A másodperc törtrésze alatt kellett döntenem: abban a pillanatban, hogy kirántotta a pisztolyt a fiókból, elhajítottam a kést. Máig nem tudom megmagyarázni, hogy a szerencsének, vagy az adrenalinnak köszönhetem azt az erőt és a pontosságot, amellyel Nikolettet eltaláltam, de hatékonyabb dobásom nem is lehetett volna: a penge a torkába fúródott, ő pedig úgy zuhant el, hogy esélye sem volt meghúzni a ravaszt.

Ha eddig nem lett volna világos, most végleg megérett bennem a felismerés, hogy gyilkos vagyok. Olyasvalaki, aki életet vesz el. Reményeket, terveket tör össze. De nem Nikolett miatt aggódtam, holott őt is régebbről ismertem. Folyamatosan Anita járt a fejemben.

Röviden átgondoltam magamban, mit is tehetnék. Kihúzni a kést Nikolett nyakából, letörölni az ujjlenyomataimat, a fegyvert Imre kezébe tenni. Imrét persze közelebb húzni. Mindent összevetve, sok ostobaságot cselekedtem. Nem vagyok valami okos fickó. Miután megtettem min-

dent, amit elterveztem, a tejszelet maradványait ott hagytam, és nem kutattam át a két halottat bizonyítékokért. Feljegyzésekért, amelyek rólam, vagy Anitáról szólhatnak. Fogalmam sem, mit tettem helyesen, mit tettem rosszul. Tíz percet tevékenykedtem, hogy nagyjából úgy fessen a jelenet, mintha egymást ölték volna meg, aztán leléptem. A kulcsot magammal vittem.

A városi éjszakában gyalog indultam haza. Zsebre tett kézzel, reszketve. Nem mertem rágyújtani sem. Elegendő volt ebből a napból, noha még korántsem volt vége.

Úgy döntöttem, összeszedem magam otthon, és megpróbálok betörni Anitahoz, hogy ellopjam a margarint. Mielőtt még...

Ez a gondolat nem sokkal a lakásom előtt akadt meg bennem, és ekkor vesztettem el minden erőmet. Ha nem lett volna eddig bonyolult ez az egész, ez a gondolat tovább mélyítette a problémát.

Anita nem is szereti a margarint, gondoltam. Ami azt illeti, ki nem állhatja.

*

A fiút Zoltánnak hívták. Anita két nappal azután jött össze vele, hogy szakítottunk. Csak így. A Nikolett lakásában történtek utáni napon találták meg az ágyban, holtan. Az ágy mellett a padlón egy félig megevett szendvicset, egy nyitott doboz margarint, egy törött csészét és különféle

zöldségeket találtak, mindegyiken egy kolóniára való hangyával. Erről egy ismerősömtől hallottam.

Ami a Nikolett-ügyet illeti, újabb nap telt el, hogy leadják az újságban. Rövid cikk volt, valamiféle bűnszervezetről írtak benne.

Nikolett és Zoltán temetése egyazon napon volt. Egyikre sem mentem el. Később meglátogattam a méregkeverő lány sírját, és fekete mécseseket gyújtottam az emlékére. Piszok nehéz volt megszerezni őket.

Ahogy a sírjánál gubbasztottam, alig tudtam megszólalni. Végül mégis sikerült.

– Már azelőttől ismertelek, hogy megtudtam volna, mivel foglalkozol – mondtam. – Leginkább ezért sajnálom ezt az egészet.

A hideg, őszi szél válaszolt csak. A nap halványan derengett csak az égen. Nem volt borult az idő, nem festette meg a hangulatomat. Még erre sem volt képes.

– De mindketten tudjuk, hogy pénzért vettél el életeket – folytattam. – És ezért könnyebb most nekem. Vagy te, vagy én. Tiszta játszma volt. Ami viszont Anitát illeti... a francba, Niki. Hiszen ismerősök vagyunk. Lebeszélhettél volna erről az egészről.

Letöröltem egy könnyet az arcomról. A hangom remegett. Mégis tovább beszéltem.

– Rendben, az én hibám. Szerinted... valóság volt? Ami abban a kis városban történt velem? Mármint...

A fenébe is. Miért vele akartam megbeszélni? Miért a holtakkal, miért a temetővel?

– Hagyjuk. Minden megváltozott. Szarul érzem magam, hallok?

– Ugyan már, fiú – szólalt meg valaki mellettem. – Ne csináld ezt.

Odapillantottam, egy idős úr volt. Nem ismertem.

– Hogy érti?

– Ne pazarold az idődet azokra, akik már továbbléptek – mondta. – Inkább keresd meg azokat, akik megmaradtak. És tedd jobbra az életüket.

A homlokát ráncolta, eltöprengett a saját szavain. Majd lassan bólogatott, és arrébb sétált. Általában gyűlölöm az öregek üres bölcselkedéseit, de ő most kivételesen rátapintott a lényegre.

*

Néhány héttel később találkoztam Anitával, az egyetemi klubban beszélgettünk egy kávé mellett.

– Nehéz erről beszélni – mondta. – Szívroham, vagyis... valamilyen latin szót mondtak erre. Valamilyen infarktus. Valószínűleg, mert sportolt, vagy nem is tudom.

Látszott rajta, hogy kikészítette ez az egész. Nem szóltam semmit. Nem akartam kérdésekkel zaklatni, és nem akartam azt sem, hogy valami üres megjegyzéssel tovább rontsak a dolgon.

- Megrémít a dolog, hogy ilyen fiatalon halnak meg az emberek - folytatta aztán. - Ott volt az a lány is, Niki, tudom, hogy ismerted, annyira sajnálom...

- Csak évfolyamtársam volt a gimiben, nem beszéltünk sokat.

Feszülten várakoztam. Vajon kiderült a hírekből, hogy mivel foglalkozott? És vajon Anita összefüggésbe tudja-e hozni a két halálesetet? Egyazon napon két áldozat, akiket ismerhettem. A félelem, amely rajtam ült, szinte megbénított.

- Azt hiszem... azt hiszem, jobb, ha egy kicsit egyedül maradok - mondta Anita. - Egy kis ideig. Talán hazaköltözök a szüleimhez. Vagy egy másik városba. Nem tudom. Elegem van ebből a helyből.

- Megértem - mondtam. - Remélem, minél előbb sikerül túljutnod a nehezén. És ha... ha valamiben segíthetek...

- Nem. Kedves vagy, de nem hiszem, hogy segíthetnél.

Hosszan egymásra néztünk, mosolytalanul. Ezen a napon láttam őt utoljára. Nem kerestem, nem kérdeztem senkit, mi lehet vele.

Azóta eltelt egy-két hónap. Még senki sem kopogtatott az ajtómon, hogy kérdőre vonjon akár Anita volt fiúja, akár Nikolett és Imre haláláért. Nem tudom, hogy szerencsésnek kellene éreznem magam, vagy sem. Mintha minden nap várnék a büntetésemre.

Az életem viszont megy tovább, nagyjából a megszkott kerékvágásban. Időnként utazgatok az országban. Talán azért, hogy megváltást találjak. Talán azért, hogy büntetést. Nem is tudom.

Egy biztos csak: sem a Fekete Mécsek bizarr szentélyét, sem az ismeretlen balatoni kisvárost nem sikerült újra megtalálnom.

Innsmire

„alábukunk a tenger homályába,
elnyelnek minket a sötéten tátongó szakadékok”
(H. P. Lovecraft: Árnyék Innsmouth fölött)

A sirályok egyik napról a másikra tűntek el Innsmire partjairól. Napnyugtakor még sírtak a tengernek, ennek a sötét, vigyázó birodalomnak – mintha köszöntének, vagy talán búcsúztatnák, – reggelre pedig csak a csend őrizte a deresre fagyott partokat, hideg némaság maradt a fehér homokon.

Később, amikor Innsmire lakói megpróbálták felidézni, hogy is kezdődhetett az egész, miként indulhatott útjának a kis halászfalu átalakulása, hogyan kapott központi, már-már kozmikus jelentőségű szerepet a világ sorsában, a legtöbben ezt a napot jelölik meg, és a sirályok eltűnését emlegetik az első árulkodó jelként – ezek a sirályok itt voltak nyáron és télen, nem lehetett magyarázat, hogy délre repültek, ezek megmaradtak a legnagyobb hidegben is, igaz, javarészt a közeli barlangokban húzták ki a telet, de most még csak nem is havazott, így senki sem értette, még Fauconnier doktor, a nyugalmazott ornitológus sem.

A szemtanúk pedig, ha Martin nevét hallják, egyetértően bólogatnak, hogy igen, azon a reggelen látták őt a par-

ton, a régmódi halászok (többek között az öreg Doggett) meg is jegyzik, hogy az a fekete bőre mennyire elüt a fehér parttól, hát nehéz lenne nem észrevenni, mások hallgatásra intik azokat, akik ilyesmit mondanak, mert még mindig megmaradt bennük a tisztelet a nagy Abner Wingate iránt, annyi biztos csak, hogy látták Martint a parton kószálni, és az is biztos, hogy ő talált rá a partra vetett testre.

Abban mindenki egyetért, mennyire különös, hogy a szemtanúk közül senki nem akart odarohanni, és segíteni. Talán azt hitték, egy részeg matróz az, aki nem érdemel figyelmet, talán mindenkinek fontosabb dolga akadt, hiszen a dagály érkezik, a tavasz még nem mutatja jeleit, még mindig fával megrakott, ormótlan teknőket várnak a kikötőkben.

Egy beszámoló utal csak rá, hogy Martin, mielőtt a testhez nyúlt volna, egy pillanatra megtorpant, mintha valami szörnyűséges dolgot fedezett volna fel, talán tépelődött is, hogy megérintse, megemelje – talán azt hitte, halott, és tanácstalanná vált.

Akárhogy is, Martin végül a jelek szerint megemelte a testet, könnyű is lehetett, de bárhogyan elbírta – a fickó jócskán a negyvenes évei végén járt, de kemény munkát végzett a Wingate-birtok körül, ezt többen helyeselték a faluban, a polgárháború emlékét őrző öregek legfeljebb azt nem helyeselték, hogy mindezt önszántából teszi.

Martin, mit sem sejtve az őt kileső szemek és háta mögött szóbeszédeket forgató alattomos hangok rejtőzködő

jelenlétéről, a testet magához szorította, és visszaindult a Wingate-birtok felé.

Ez még 1928-ban történt, egy februári reggelen.

*

Rendben. Igyekszem leírni az eseményeket az én szempontomból is, alulírott Millicent Wingate (nem a születési nevem), habár bal kézzel még mindig nehézkesen írok, kérem, értsék meg, hogy nem fog egyik napról a másikra menni. Az első kérdésekre a válaszom egyszerű: igen, megerősítem, hogy bátyám, Martin Wingate (nem a születési neve) találta meg a testet, ami pusztán a véletlen műve. Megteszem, amit kérnek, noha a kezem minden sorral görcsbe rándul, de értsék meg, hogy a bátyám soha nem akart rosszat, és nézzék el neki, hogy sem olvasni, sem írni nem tud. Helyette nem nyilatkozhatok, de amit fel tudok idézni, rögzítem a kérésükre.

*

Abner Wingate botjára támaszkodva bicegett le a lépcsőn.

Életének nyolcvan évében nem érezte még magát ennyire kimerültnek, de amikor megpillantotta a vendéget a földszinti vendégkanapén, mellette a riadt tekintetű Martinnal, azonnal érezte, hogy saját szívverése felgyorsul, teljesen felélénkült, szaporábban szedte a lépéseit, amíg odaért.

Ez az élenkség lehetett düh: ki adott engedélyt arra, hogy egy eszméletlen vendéget Martin idehozzon, és nedves testével besározza az egyébként nem annyira minőségi, de addig mégis tiszta vászonkanapét? Lehetett izgatottság: nyugalmazott orvosként talán újra szolgálatot tehet. Akár kíváncsiság: miért ide kellett őt hozni, és miért fedte el Martin a titokzatos vendég arcát a takaróval?

– Kérem, ne tessék megharagudni – motyogta Martin. Kalapját szorosan a melléhez szorította. – Én nem tudtam... én nem tudtam, mitévő legyek. Azt gondoltam, talán tudni fogja.

– Ugyan mit? – kérdezte Abner.

Odalépett a testhez – dereka még engedett, hogy lehaoljon, – és lerántotta róla a takarót.

Amint meglátta, mi van alatta, egy pillanatra levegőt venni is elfelejtett. Nem lehetett véletlen: az első, amit most megérezett, az a *szag* volt. Talán mert a látása már nem a régi, még a szemüveggel is, vagy csak mert az agya ki akarta zárni azt a képet, a szag után némi késéssel regisztrálódott agyában a *látvány* is.

– Mire véljem ezt? – motyogta Abner. Kendőt vett elő, és a szájához emelte. – Hol találtad ezt az... ezt az embert? Mit keres az én házamban?

– Én nem tudtam... én nem tudtam, mit tegyek.

Abner ide-oda ingatta a fejét, mintha másik szögből talán több értelmét találná a dolognak.

– Segíteni akartál – mondta.

- Igen, csak ennyit akartam. Nem tudtam, hogyan.
- Abner elvette a kendőt a szájától, lehunyta a szemét egy hosszú pillanatra.
- A rendelő... talán már régen használtuk, de...
- Esküszöm, Tammy néni mindig takarítja - mondta Martin. - Használható.
- Abner még mindig behunyt szemmel bólogatott.
- Hozd a testet, kérlek. Ha még bírod.
- Igen, uram.

*

Bevitték, hogy Wingate professzor megvizsgálja. Én erről ekkor még nem tudtam, éppen egy komolyabb megfázásból gyógyultam fel, és a könyvtárszobában pihentem. Jane Austen egyik könyvét olvastam, tudom, ennek nincs jelentősége, de értsék meg, hogy mennyire fontos, hogy a professzor megengedte, hogy olvassak, hogy egyáltalán megtanuljam az olvasás és írás mesterségét. Hiszen dolgozni nem tudtam, ahogy láthatják, a jobb karom híján, hasznavehetetlen voltam, akár ki is taszíthatott volna az utcára, de Abner Wingate mindkettőnket befogadott, még ha ezt sokan rossz szemmel nézték is. Én voltam az ő segítségével a kutatásban, az újságok szemlélésében. Azt hiszem, mégis csak fontos lesz ezt kiemelni, mert énhozzám kerültek nem sokkal a vendég érkezése után azok a könyvek is... azok ... nem, túlságosan fáj a kezem. Kérem, ma már nem tudok többet írni. Engedjenek haza.

Martin némiképpen megnyugodott, a professzor magabiztos munkáját látva ő is kevésbé érezte magát reményvesztettnek. Abner Wingate szakszerűen lefejtette a mellényt a vizsgálón fekvő testről, noha látta rajta, hogy ő is időnként összerezzen a bőr érintésétől – az a hideg, zöldes színezetű, nyálkás textúra csak még dermesztőbbnek hatott, ahogy a professzor májfoltos, sápadt fehér kezével megnyomkodta.

– Talán valamiféle fertőzés, ebben az esetben nem javaslom, hogy sokáig időzz itt, Martin, ha kérhetem.

Martin hátrált, de nem lépett ki az ajtón.

– Felébredhet – mondta.

Abner csak egy pillanatra nézett fel.

– Örülnék neki – mondta a professzor. – Rengeteg a kérdésem, és csak találgatni tudok, a találgatásaim pedig nyomasztóak. De gondolom te is észrevetted ezeket a... a csudába, nem akarom kopoltyúnak hívni... ideadnál nekem egy fiolát onnan?

A szekrényre mutatott, bizonytalan irányba, Martin rettetően bután érezte magát, hogy nem tud azonnal reagálni, keresgélt, majd végre oda tudta adni az üvegcsét.

– Mintát veszünk ebből a... most nézd meg, mintha nem is emberi bőr lenne. Mintha nem lélegezne, közben pedig... hihetetlen. Szükségem lesz...

Itt elgondolkodott, Martin csendben várt.

– Mindegy – legyintett Abner. – Tammy majd feltakarít, felöltözteti. Külső sérülést nem látok rajta, ha be is ütötte a fejét egy sziklában vagy úszó farönkben, nem hiszem, hogy komolyabb kárt okozott volna. Fel kell, hogy ébredjen. Gyere most. Szükségem lesz a húgod segítségére.

*

Igen, van gyakorlatom az írásban, nem is erről van szó. Én írtam meg a leveleket, mert a professzor már nem látott olyan jól. Az első kérése az volt, hogy ne erőltessem meg magamat. A következő két napban leveleket írtam, amelyeket Martin továbbított Innsmire hivatalnokainak és orvosainak. Leadtunk egy rövid közleményt az újságban, hogy ismeretlen férfit találtunk, adtunk személyleírást (tizennyolc-húsz év körüli, kopasz, sápadt, hosszúsúkás fejű, stb.), két orvos is átjött, és tanácsolták, hogy küldjünk ki egy levelet az egyetemnek. Megnézték maguknak, bólogattak, hogy különös, különös, de az égvilágon semmit nem tudtak, miért is néz ki úgy, ahogy... mindegy, tudós emberek. Mindegy. Aztán megkaptam a friss újságokat, és a hatósági iratokat, hogy olvassam fel Abner Wingate-nek.

*

A papírok rendetlenül sorakoztak az íróasztalon.

– Innsmouth? – A professzor felkapta a fejét. – Nem tudok róla, hogy bármi történne ott, pedig nincs is messze. Mit írnak róla?

Millicent bal kezével lapozott, könyékben véget érő jobb karjának csontját a testéhez szorította.

– Rendőrségi rajtaekütről ír. Azt hiszem, szeszcsempészet folyt ott. Felgyújtottak egy házat.

– Érdekes. Mi van még?

– Olvasom, de úgy sejtem, itt többről is szó lehetett. Az egyik jelentés arra figyelmeztet, hogy esetleg még szabadlábón lehetnek furcsa figurák. Innsmouth egyes lakóit valamiféle degenerált fertőzés érte. Van itt egy rajz...

Abner odabicegett az asztalhoz, megnézte, majd megnézte közelebbről is.

– Professzor, ez egészen...

– Hasonlít. Hasonlít, de nem *egészen*, Millicent, ebben tévedsz. Nem egészen.

– Értem. Ami a leveleket illeti... kiküldtük őket Martinál, ahogy mondta, az egyetemeknek is.

– Köszönöm, Millicent.

Aznap vacsoránál a Wingate-birtok teljes személyzete összeült, Abner csendben hallgatta a félelmeket, az érveket, de voltak olyan szorongások, amelyeket nem mindenki tudott megfogalmazni – Tammy néni volt az egyetlen, aki a vendégszobában naponta többször látogatta az eszméletlen vendéget, és mindig nyitva hagyta az ajtót, amikor bement, de amikor kiment, mindig becsukta.

Abban értettek csak egyet, hogy jobb helye lenne egy megfelelően fenntartott intézményben.

Abner a fejét ingatta.

- Innsmire nincs megfelelően felszerelve, még Barsom doktor is házhoz megy, ha fekvőbetegről van szó. A legközelebbi menedék és kórház Newsburyportban található. Az utak fagyottak, nem szívesen tenném ki ilyesminek.

Felmerültek a kérdések, hogy ugyan miért akarja a professzor a saját házában tartogatni ezt az idegent, amikor ki tudja, miféle ember lehet, talán egy nap az életére tör majd.

Ekkor Millicentre pillantott, majd amikor tekintetük találkozott, lesütötte a szemét.

- Mindenki megérdemel egy esélyt, nem?

*

A negyedik napon ébredt fel, de nem szívesen emlékszem vissza arra a furcsa hangra, ami a szobájából jött... valami nem egészen emberi... de nem is eléggé állati, ha értik, az a... különös torokhang, én... nem is tudom, mihez hasonlítsam. Ami azt illeti, többnyire egyetértettem a birtok személyzetének nagy részével, hiába volt alaptalan spekuláció a legtöbb összesűgött szó, elfogott a bizonytalanság, de aztán erőt vettem magamon, még ha attól a hangtól máig a hideg ráz ki. Úgy véltem, sem a külseje, sem idegensége nem adhat okot arra, hogy megtagadjuk keresztényi kötelességünket, avagy hogy másokon segítsünk, és ezt nem csak azért mondom, mert Abner Wingate így tanított már gyermekkorunktól fogva, hanem mert láttam, mire képes az ember, ha elvakítja az alaptalan és oktalan gyűlölet. Hitttem, hogy az Úr

*szemében minden ember egyenlő, és megérdemlik az esélyt, bár-
honnan is jöjjenek.*

*

Márpedig ez volt Abner Wingate első kérdése:

– Honnan jöttél, fiam?

A vendég egyelőre csak folyadékot akart fogyasztani, és nem engedte, hogy az ingét összegombolják a testén, Millicent ezt zavarba ejtőnek találta, de nem tiltakozott. A férfi eddigi szavai kurták voltak, de rendes amerikai angollal felelt, többük megnyugvására. Millicent figyelt, térden egyensúlyozott egy kemény kartont, amelyre jegyzetelt.

– Innsmf – felelte a jövevény.

– Innsmouth? – Abner felvonta a szemöldökét. – Emlékszel, mi történt?

A férfi a fejét rázta.

– Emlékszel a nevedre?

Egy hosszú pillanatra maga elé meredt, kinyitotta a száját, és ebben a pillanatban megismétlődött az, amitől Millicent önkéntelenül is összerándult, egy mélyről jövő, gusztustalan hang tört ki belőle.

– Az én nevem Abner Wingate – mondta a professzor, mintegy megnyugtatóképpen. – Apám orvos volt, mellette tanultam egy ideig... nem vagyok járatos az orvostudományokban, legalábbis nem olyan mértékben, mint sze-

retném. Viszont... a tengeri élőlények a szakterületem. Érted, miért mondom ezt? Érted, ez miért lehet fontos?

A férfi bizonytalanul biccentett.

– Bob – mondta aztán.

– Bob?

– Bobr. Robrt. Robert. Bob.

Vállat vont, mintha már nem számítana.

– Nos, értem... *Robert*. – A professzor kezével jelzett Millicentnek, hogy jegyezze le, ő pedig megtette. – Nem tudom, Robert, tudsz-e róla, hogy valamiféle... nem is tudom, hogy mondjam el ezt neked... tisztában vagy az állapotoddal? A bőrből időnként valamiféle váladék szivárog, amelyet nem tudok azonosítani, és itt-ott... érzékeny érintésre, meg tudnád mondani?

Odanyúlt, hogy megmutassa a puffadások helyét, de ebben a pillanatban a beteges kinézetű figura ellökte magát az asztaltól, a bögrét, amit eddig szorongatott a földhöz verte, és idegen nyelven kiabálni kezdett.

Abner láthatóan megriadt, de ő is lassan felállt, egyik kezét védekezőn maga emelve, másik kezével botjára támaszkodva. Millicent viszont nem tudott moccanni sem.

– Semmi gond, Robert... semmi gond – mondta a professzor. – Nem kötelező megmutatni. Semmi gond.

*

Mérget vehetnek rá, hogy a dolgok innentől kezdve sem alakultak jobban. A professzor türelmes természet, de tudtuk, hogy a rendetlenkedés kihozza a sodrából. Ezt a legtöbbször a mi védelmünkben tapasztaltuk, nos, a legtöbbször, de valamit mégiscsak tudniuk kell a professzorról. Neki megvannak az elképzelései a dolgokról, hogy hogyan kell történniük. Istenfélő ember, aki ugyan feltette az életét arra, hogy mindig adjon és adjon, de ez azzal is járt, hogy ítélkezzen azok felett, akik máshogy gondolkodtak. Próbálom összeszedni a gondolataimat, az emlékezeteimet erről a néhány napról, de azt hiszem, ez a jellemzés fontos, hogy megértsük, miért történtek a dolgok úgy, ahogy történtek. Kapott egy küldeményt postán, amelynek a tartalma mélységesen felzaklatta – és ennek a zaklatottságnak ez a szerencsétlen, Robert nevű férfi látta a kárát.

*

Abner Wingate a fogával tépte fel a csomagot – Millicent mindig meglepődött azon, hogy valakinek nyolcvan évesen is teljesen egészséges, erős fogsora legyen, a professzor viszont legyintett, és a könnyű diétára, a halászfalu előnyeire fogta.

– Nem a Harvardnak írtunk? – kérdezte, miközben papírdarabokat köpködött. – Vajon hány tanszéken dobálták tovább a kérésemet? Így banni egy *emeritus*-szal.

– Annyira nem jártam utána a dolgoknak – mondta Millicent, – de tudomásom szerint a Miskatonic egyre nívósabb intézmény, elsősorban a könyvtáráról híres.

– Nekem velük soha nem volt dolgom. Soha. Ez itt... ez itt egy könyv.

Letépte a maradék papírt.

Valóban könyv volt, egyszerű fekete kötés, Millicent még azt is felismerte, hogy könyvtári vászon, ami helyettesítette az eredeti borítót, vélhetően azért, mert az megsérült.

– Meg ilyen nyavalyás levelek... három is, Millicent! Nézd át őket, dobod ki a felesleges tiszteletköreket, és a lényegét szemlézd ki nekem, ehhez már nincs türelmem.

Egy pillanatig elmerült a könyv első néhány oldalában, aztán hozzátette röviden:

– Kérlek.

Millicent pedig megtette.

Majdnem estig tartott a beérkezett anyagok feltárása, de mivel a szakzsargon aránya nagyobb volt a kelleténél, mindent nem tudott értelmezni, ezért Abner is jelen volt, mindent alaposan átnézett, időnként a fejét ingatta, magában motyogott, időnként egészen érthetően, hogy *istenkáromlás*, meg hogy *mégis mit vártak*.

Végül nagy sóhajjal levette szemüvegét, zubbonya zsebébe csúsztotta, és jelzett Millicentnek, hogy látogassák meg Robertet. Ő persze ezt továbbra sem érezte ezt túlzottan jó ötletnek.

A jövevény hajlamos volt egészen különös viselkedésmintákat felmutatni, időnként nyugodt maradt, sztoikusan hallgatta a professzor próbálkozásait, de akadtak pil-

lanatok, amikor kétségbevonhatatlanul elfelejtett *embernek lenni*, és talán nem állati én vette át a helyét (Millicent vonakodott emberekre állatként hivatkozni), inkább... valami egészen idegen.

Jól szemléltette ezt a mostani látogatásuk is, amint Wingate professzor kinyitotta az ajtót, mindketten megtorpantak. Ez a Robert nevű figura az ablaknak támaszkodott, nyálkás karjaival az üveget tapodta, és nem csak kezével, hanem a nyelvével is, Millicent összerándult az obszcén mutatványon, a vendég pedig még csak nem is zavartatta magát, nyalogatta és simogatta az üveget akkor is, amikor végül mindketten beléptek a szobába.

Wingate professzor óvatosan közelebb lépett, röviden kinézett az ablakon, majd biccentett, mintha értené a dolgot.

– Nyugodt a tenger. Fiam. Vissza akarsz oda menni?

Robert ingatagon hol a professzorra, hol Millicentre nézett, majd tétovázott, és közelebb hajolt Wingate-hez.

– Nem – hörögte.

– Haza akarsz térni?

Különös hangot hallatott, mintha vizet kortyolna.

– Robert, hol a te otthonod?

A vendég felemelte kezét, lassan, és a professzorra mutatott.

– Ez az én otthonom – mondta.

Wingate megfordult, széttárta a karját.

– Tessék, Millicent. Máris haladunk! Remek, remek!

Minthogy erre nem tudott válaszolni, Millicent tétován elmosolyodott, de tudta, hogy a professzor hatalmasat téved. Hogy ez a... lény, ez az ember, vagy micsoda egy teljes mondatot határozottan kimondott, talán előrelépés, de *amit* mondott, inkább csak riasztó volt. Wingate következő mondatával együtt pedig különösképpen.

– Nos, fiam. Ha ebben a házban akarsz lakni, be kell tartanod néhány alapvető szabályt.

*

Mit mondjak, a professzort soha azelőtt nem láttam még ilyennek. Megszállottá vált, hogy „embert farag” Robertből, bármit is jelentsen ez, de nem is ez zavart, vagyis persze, ez is zavart, hanem inkább az a tény, hogy mindezt teljesen önző okokból teszi. Mert ismét levelezni kezdett nagy tudósokkal, orvosokkal, és elemében érezte magát, amikor úgy gondolta, mutogathatja vendégünket mindenféle ürüggyel, és miközben mutogatnak rá, fejtegetvén a jelenség társadalmi és fiziológiai vonatkozásait, arra ügyet sem vetett, hogy Robert hogyan is fogadja ezt. Egyre többször, egyre határozottabban utasította rendre, vendégünk pedig alázattal egyre többször betartotta a parancsokat. Elfogott a gyanú, hogy talán ez az alázat mindig is a személyisége része volt, talán szolgasors volt az övé, habár nehezen hiszem, inkább gyanakodtam valamiféle szerény, vallásos odaadásra, ami... már értem, tudják, az egész már nem is nagy rejtély. A professzort viszont akkor sem érdekelte, amikor rejtély volt. Csak az érdekelte, hogy magának valamiféle hírnevet szerezzen. De elkalandoz-

tam. Martinról akartam írni. Őt akartam tisztázni. Engedjék meg, kérem.

*

Cigaretta sodort, ahogy az apjától tanulta, réges-régen, az igazi apjától.

Martin remélte, hogy nem érzékenyül el a gondolatra, és igyekezett nem sokat szemetelni a dohányossal.

Később kiment, a hajóháznak támaszkodott, úgy szívta a füstöt. Figyelte a házba érkezőket, az onnan távozókat. A tiszteletre méltó Abner Wingate megváltozott. Minderről az a nyomorult szörnyszülött tehet...

Keserű dohány. Elnyomta. Hideg szél támadt. Tavaszodhatna lassacskán, gondolta, igazán. Akkor a víz is megemelkedik, a halászokkal megugrik a munka. Elterelhetné a figyelmét.

A földre köpött.

Beszélnie kellett Millicenttel, a lehető leghamarabb. De amíg a vendégek jöttek-mentek, a húgának is velük kellett lennie.

Megrándította a vállát. Jobb sorsuk volna most? Csak azért, mert a professzor nem szolgaként hivatkozik rájuk? *Vajon hogy gondolkodik rólunk?* Ezt sohasem kérdezte meg. *Mik vagyunk mi magának, professzor? Mik vagyunk mi?*

Robert esete elgondolkodtatta. Nem túl mélyen. Csak egy kicsit. Röviden. Ameddig a cigaretta ég.

Esteledett, mire Millicenttel beszélni tudott. Az öreg óránál találkoztak.

– Megint a hordalék? Az ég szerelmére, Martin, ha megint...

– Nem. Nem, semmi ilyesmi.

Húga a csípőjére tette bal kezét, de emiatt jobb karja most csak úgy ferdén elállt a testétől, mintegy jelezve, hogy ha lenne ott egy kéz, az is a csípőn nyugodna.

– Azt szeretném csak mondani, hogy tartsunk ki egymás mellett, megteszed ezt nekem?

– Martin. Mi lelt?

– Semmi, hugi, semmi. Csak szerettem volna bocsánatot kérni, amiért olyan nehézfejű vagyok.

– Ugyan.

Millicent ridegnek tűnt, mint aki nem is egészen itt jár, más járhatott a fejében, talán már menekülni is akart ebből a beszélgetésből. *Minden meg van mérgezve*, gondolta Martin, *mindenki olyan undokká vált*.

– Elmondod, ugye, ha valami rosszat sejtesz? – kérdezte.

Húga vállat vont.

– Én rendben leszek – mondta.

– Csak ugye... ugye... – Martin a csonk felé mutatott, persze azonnal meg is bánta, sietve vissza is húzta a kezét. – Tudod, mindig adósnak érzem magam. Az a legkevesebb, hogy megvédelek. Ahogyan te megvédtél engem.

– Martin...

– Ahogyan... az az áldozat, amit hoztál értem...

– Martin, *elég!*

Húga hangja olyan keményen csattant, hogy Martin össze is rezzent. Felemelte a kezét.

– Én csak... szeretném, ha tudnád.

Millicent fáradtnak tűnt, sokkal fáradtabbnak, mint bármikor.

– Ne haragudj. Későre jár.

Ezután egy rövid ideig csak csendben álltak egymás mellett, hallgatták az óra tiktakolását. Aztán elváltak egymástól, nem kívántak egymásnak jó éjszakát.

*

Meg fogja érteni, ahogy én is megértettem. Ezért azt kérem, hogy lássák az igyekezetet. Ez... neki lassabb folyamat, mert... tudják, ez az egész... egyébként érdekes, hogy pont a következő öt napra kérdeznék rá. A legkülönösebb az egészben... valóban, rendkívül sok dolog történhet öt nap alatt. Ha nem figyel oda az ember. És én is csak úgy láttam... épp csak a szemem sarkából azokat (most már tudom, hogy maguk közé tartoztak), ha belegondolok, igaz is, nem véletlen, hogy Robert viselkedése is ezután kezdett megváltozni. És igen, visszatérve a könyvekre, amik immár rendszeresen érkeztek a Miskatonic könyvtárából... maradjunk annyiban, hogy látva a professzor indulatait, titokban elkezdtem olvasni őket.

Öt nap alatt újabb öt orvos érkezett, de Abner Wingate egyiküket sem tudta lenyűgözni. Látszott rajtuk, hogy mérgelődnek, az időjárást emlegetik, hogy az ilyesmivel jobb volna a nyári konferenciákon foglalkozni, esetleg tematikus heteket tartani. Nem is figyeltek rá, Robert csak ideig-óráig tudott nyugton maradni, ám amint elkezdte különféle gyomorforgató megnyilvánulásait, a professzor szavai süket fülekre letek, a jelenség túl visszataszító vagy zavaró volt ahhoz, hogy figyelmen kívül lehessen hagyni.

- Járjunk egyet - mondta Abner, miután a vendégei elmentek.

Immár többször kimerészkedtek Innsmire utcáira, Martin mögöttük sétált néhány lépéssel, a professzor nem firtatta, mi ez az elővigyázatosság, hagyta, mert nem akart emiatt veszekedni, de nem látta szükségét.

Az emberek még mindig összesúgtak, ahogy elmentek mellettük, de a remekül szabott, tiszta felöltőben, Robert egészen emberinek tűnt, a téli homály elfedte torz küllemét, apró, alig észrevehető füleit, nyálkás bőrét.

- Ha ilyen remekül haladsz, hamarosan megkockáztattunk egy utat. Miskatonic még mindig érdeklődik. Nyitott elmével. Ragaszkodnak hozzá.

Lépdeltek a hidegben, mint két jóbarát, de csak Abner beszélt.

- Ha a dolgok jól alakulnak, felfedhetünk valami egészen újszerűt. Rendszerezem a megfelelő oldalakat, és a *Lehetséges hibrid*... oh, igen, ez lesz a tanulmányom címe, hát... egyszerűen majdhogynem biztosan megjelenik a Mis...

A dolog hirtelen történt. Robert megingott jártában, és a földre esett. Tenyerével megtapogatta a földet, majd ahogy feltápászkodott, koszos kezét Abner kabátjába törölte. A professzor indulatában azonnal ellökte magától vendégét, és kézfejjével arcon ütötte.

- Ezt mire véljem? Most nézd meg, mit csináltál, az isten szerelmére, viselkedj, ha az én társaságomban jársz!

Martin szaladt előre.

- Uram?

Abner körülnézett... Innsmire lakói megálltak, figyelték Robert reszketeg, ernyedt alkatát, ahogy sajtó arcára szorítja kezét... egészen eltakarva azt.

- Ne bámészkodjanak már - morogta az embereknek, a kabátját simítgatva. - Nem történt semmi.

Ekkor Robert, az eddig hallgatag jövevény lassan kihúzta magát, ő is körülnézett.

- Igaza van - mondta. - Igazán semmiség.

Abner számára kifejezetten úgy tűnt, mintha Robert arcáról eltűnt volna a nyálkás csillogás. Megingott, most egyáltalán nem érezte magát egészségesnek.

- Ne haragudj, fiam - mondta. - Nem történt semmi. Hallják? Nem történt semmi.

– Nem történt semmi – tette hozzá Robert.

Ezután szótlanul haladtak egymás mellett. A professzor jobbnak látta, hogy hazamennek, ennyi közjáték bőven elég volt.

Remélte, hogy nem keltettek nagy feltűnést.

*

Az emberek... Innsmire lakói nem hitték el, hogy Robertnek nincs szüksége segítségre. Elkezdtek megjelenni a kéretlen vendégek. Akik csak rá akartak nézni a fiatalemberre, hogy jól van-e. A professzor dühöngött, nem győzte elhajtani őket. De a baj már megtörtént. Komisz kis mozzanatokból nő mindig a káosz. Tudom, mert ekkor volt, hogy maguk közül... az első megjelentek. Most már tudom. Két nappal később pedig a Miskatonic emberei jöttek. Azt a reggelt sohasem fogom elfelejteni. Nem gyakran nyit az ember ajtót egyforma kinézetű ikreknek.

*

Abner komoran figyelte a két teljesen egyforma, öltönyös embert. Az egyik Jean-Baptiste-nek hívta magát, a másik Jean-Pierre-nek. Arcukat simára borotválták, vagy talán még ki sem nőtt a szőrük, töprengett a professzor. Amennyire meg tudta állapítani, kellemetlen nyikhajok voltak.

– Nekünk az a dolgunk, hogy meggyőződünk róla, tudunk-e kezdeni valamit a szituációval – magyarázta Jean-

Baptiste. – Az egyetem hajlandó fizetni a... a kedves vendégének egy kis lakást, ha nem is itt, talán Newsburyportban. Ha beleegyeznek.

– Ugyan miért menne el? – morgott Abner.

Robert mellette ült. A nappaliban téáztak, a professzor biztos volt benne, hogy Millicent is hallgatózik. Az ördög vigye el. Mindenkit.

Jean-Pierre felemelte a kezét.

– Biztos vagyok benne, hogy vendége is tud válaszolni a kérdésünkre. Elvégre nem rendelkezik felette.

Abner idegesen legyintett, Robert pedig meglehetősen szárazon válaszolt:

– Én hálával tartozom a professzornak, hogy befogadott, és jól érzem magam itt.

Az ikrek összenéztek, majd valamit jegyzeteltek.

– Az ég szerelmére! – fakadt ki a professzor. – Vigyék el, vigyék innen, el lehet menni! Nem tartok senkit itt akarat ellenére. Nekem erre nincs szükségem.

Az ikrek Robertet nézték, aki megpróbált emberi hangon megszólalni. Felállt, kihúzta magát, úgy helyezkedett, hogy egyenlő távolságra álljon meg

– Semmi gond, professzor – mondta. – Hálával tartozom a vendéglátásért... de igaza van, ideje továbbállnom.

Abner komoran legyintett. Alig bírta elhinni, hogy udvariatlan vendége most hirtelen tudott civilizáltan viselkedni.

- Csak mert... - kezdte Jean-Pierre, - mármint ne vegye sértésnek, de a helybéliek olyan dolgokat mondtak...

- Mit? - mordult fel Abner. - Miket mondtak?

Az ikrek ismét összenéztek, és Jean-Baptiste fejezte be a mondandóját.

- Hiszen tudja, hogy túloznak. Az egyikük talán részeg is volt, de...

- Az ég szerelmére, nyögje már ki!

- Persze. Rendben. Azt hallottuk, nyilván egy szó sem igaz belőle, de azt hallottuk, hogy ön ezt a kedves fiatal-embert úgy kezeli, úgy mutogatja, mint egy cirkuszi szörnyet.

- Nevetséges - mondta Abner. - Nevetséges.

- Nem kis zúgolódás volt, igaz, Jean-Pierre? Mintha vért emlegettek volna.

- Igaz, Jean-Baptiste.

Egek ura, gondolta Abner. Ezek teljesen agyalágyultak. Jobb is lesz, ha ennek véget vetünk.

Lehunyta a szemét, sóhajtott, majd a Miskatonic egyforma munkatársaira nézett.

- Ahogy önök is rámutattak, mindez egyszerű túlzó pletyka holmi ubriákus fröcsögéssel. Én feladtam. Nem ragaszkodom a vendéglátó szerepéhez. De nézzenek rá. Igazam van-e abban, hogy ő nem egészen... ember?

Ránéztek. Robert hűvösen mosolygott.

- Nekünk ezt nem tisztünk megítélni - mondta Jean-Pierre. - Nyilván, az ön kutatásait továbbvisszük egyetemi

keretek között. A jegyzetei kimondottan érdekesek. A Miscatonic Journal a tanulmányért hajlandó húsz dollárt fizetni.

– Húsz dollárt.

– Így van.

Abner rettenetesen kimerültnek érezte magát. Alig várta, hogy ez az egész véget érjen. A lényeg megvolt, a publikációt elfogadták, tudományos áttörésre viszont már mindennemű remény elszállt. Túlbecsülte a helyzet jelentőségét, előfordul. Ha a legnagyobb tudósok is apátiával, közönnyel fogadják magukhoz ezt a szörnyeteget, ám legyen. Nem számít, miféle hipnotikus hatása volt másra, ő átlátott rajta. Ez a lény kihasználta a vendégszeretetét, gúnyt űzött belőle, megtépázta tudományos hitelességét, menjen csak. Soha ne is lássa többé.

– Tartsák meg a húsz dollárjukat, és biztosítsanak ennek a fiatalembernek lehetőséget arra, hogy megtalálja az otthonát. Akár újat, akár ha végre elárulja... ha végre *eszébe jut*, honnan származik, menjen. Tiszteletpéldányt kérek, hármat. Köszönöm.

Martin később összeszedett néhány holmit Robertnek, Millicent pedig elintézte a dolgok adminisztratív részét, és így a vendég végre elmehetett.

Úgy vélte, ezzel a dolog lezártnak tekinthető, és végre nyugodtabban alszik ő is, és a ház többi lakója is.

Nagyobbat nem is tévedhetett volna.

Ki dobta az első követ? Senki nem látta. Az éjszaka leple alatt történt. A nappaliba repült, az üvegszilánkok beterítették a bárszonyos kanapét. Nehéz volt mindezt feltakarítani, de a hideg nem jelentett már gondot. Egy hétre rá, amikor Sterne mester megcsinálta az ablakot, a hátsó konyhába dobtak téglát. Ehhez üzenetet is fűztek. A professzort egyik napról a másikra gyűlölte meg egész Innsmire. Mi nem mehettünk ki, hogy kiderítsük, miért van ez, de hallottuk a szóbeszédet, hogy Robert kitűnő szónokként egész jelentős követőket szerzett, néhányan még a vásárnapi misét is hanyagolták, csak hogy meghallgassák. A professzorra mindig úgy hivatkozott, mint a fogvatartójára, a felháborodás pedig elemi erejű volt. Martint persze ette a méreg. Több összetűzésbe keveredett, ezért Abner ráparancsolt, hogy nem hagyhatja el a birtokot. Ráparancsolt. Ízelgessék ezt a dolgot. Annyira védte a professzort, hogy fel sem tűnt neki, hogy talán nincs igaza. Talán Wingate professzor egész életében ilyen volt, és mi nem is vettük észre. Bár Robert távozásával a professzor lezártnak tekintette az akadémiai kutatást, én a könyveket továbbra is olvastam. Innsmouth. Tudják, kezdtem megérteni, min mehetett keresztül a vendégünk. Tudtam... tudtam, hogy az övéit keresi. Azok megjelentek, mi persze csak távolról szereztünk ezekről tudomást. Megmutatták, hogy nincsenek különbségek az Ő szeme előtt, mindenki egyenlő. Mindenki szenvedése egyenlő. Minden ambíció, minden gyűlölet semmissé válik, ha a dagály megérkezik. Figyeltem a professzort, figyeltem Martint, átgondoltam az életünket, és rá kellett jönnöm, hogy ez a méreg,

ez a kesergés, ez az összeférhetlenség ember és ember között, ez a vergődés a világunkban, ez... hiszen tudják. Nem számít. Nem számíthat. Martin... érzelmes ember. Még megértheti, hogy tévedett, még beláthatja, hogy amit cselekedett, ostobaság volt. Ne higgyék, hogy nem.

*

Martin titokban szökött ki, éjjel.

Keresztülrohant Innsmire főutcáján, és nem akarta elhinni, amit lát. Az elmúlt hetekben minden megváltozott. Aktívabb lett az éjszakai élet. Fáklyák égtek. A házak falára különös jeleket rajzoltak. Emberek sétáltak kettesével, fejükön furcsa szertartásos csuklya.

Nem tudta, mi történt itt, de abban az elhatározásában, amit az elmúlt napokban ötlött ki, egyre biztosabb volt. Pedig remélte, hogy az őrület, amely Innsmire lakóira telepedett, csak üres szóbeszéd, de most saját két szemével látta. Elsietett a fiatal Carlson-gyerek mellett, aki sápadtan bámult rá.

–*Iah!* – kiáltott rá.

Martin megtorpant, ránézett.

– Mi folyik itt, Carlson?

– Ő tudja. Ő látja.

– Miről beszélsz?

– Mindent lát.

A fiú a szeme elé karikát formált hüvelyk-és mutatóujjával, úgy mutatta.

Martin továbbcsietett. Imádkozott magában, hogy legyen még ezen a helyen valaki, aki még rendben van, aki még érti, mi történik. A következő utcánál megtorpant. Itt egy kopott ház volt, amelyre nem festettek jelet. Fauconnier doktor, az ornitológus lakott itt.

Van jobb ötleted?

Martin körülnézett, sietősen az ajtóhoz lépett és bekopogott.

– Tűnjetek el, mocskok! – kiáltott valaki bentről.

Tehát ébren volt.

– Doktor! Martin vagyok, Wingate professzor miatt jövök.

Több retesz zár is csattant. Nyílt az ajtó, kéz nyúlt ki, és húzta be Martint.

– A mindenségit, ne vegyenek észre – mondta, miközben helyükre csattantak a zárok. – Te még rendben vagy, fiam?

– Doktor, mondja már el, mi történik itt.

– Az történik, hogy nem hagytad békén azt a nyomorult testet, az történik! Ha ottmarad azon a parton, és visszaviszi a dagály a mélybe, ahonnan jött, mindannyian jobban jártunk volna!

Fauconnier doktor mintha éveket öregedett volna. Kimerült volt, sovány, sápadt. Látszott rajta, hogy hosszú ideje nem aludt.

Tanulmányozták egymás arcát, bizalmatlanul. Furcsa helyzet volt. Végül a doktor fáradtan intett.

– Egy teával megkínállak, elmondom, amit tudok.

A történet zavaros volt, kihagyások és talán ellhallgatások központoszták, de annyit sikerült kivenni a doktor szavaiból, hogy Robert Innsmire lakóira szabadított valamiféle kimondhatatlan eszmét, amelynek követői fokozatosan költöztek be ide és mérgezték meg mindenki agyát.

– Valamiféle ezoterikus rend, nekem az ilyesmihez nincs türelmem. Fűt-fát ígérnek az ilyenek, és persze mindenkinek van valami, amire vágyik. De engem ez nem érdekel. Engem a madarak érdekelnek, és már egy sem maradt. Nincs veszítenivalóm.

– A madarak?

Fauconnier fáradtan sóhajtott.

– Fiam... ami az égben lakik, azt itt már hiába keresed. Ez már a víz birodalma.

Martin nem értette, miről beszél az ornitológus, de megborzongott.

– Hát akkor megérti, hogy meg kell tennem... mondja meg nekem, doktor. Hol lakik ez a mocskos szájú, hálátlan szónok? Elég volt abból, hogy a professzor látja kárát ennek az ostobaságnak! Hol van? Hol lakik az a nyomorult?

A doktor letette teáscsészéjét, a konyhapulthoz lépett, és két hatalmas késsel tért vissza.

– Nem is kell elmondanom, fiam. Veled megyek.

*

Annyira különös, tudják. Elgondolkodtató. Volt idő, amikor a gyilkosság, mármint eleve a gyilkosság, ahogy elképzeljük, ahogy beszélünk róla, mindig olyan kerülendőnek tűnt, olyan gonosznak, olyan... csúfosnak, de tudják, ahogy a Robert elleni gyalázatos merénylet után Fauconnier doktort nyilvánosan szétmargolták, nem is tudom. Azt hiszem, értem. Ő már elveszett, nem? Most nincsenek különösebben rossz érzéseim az ilyen dolgokkal kapcsolatban. Martin tette számomra érthető, és köszönöm, hogy ezt higgadtan próbálják elemezni. Tanúsíthatom, hogy pillantnyi érzelmi kitörésből tette. Rendkívül zaklatott állapotban érkezett meg.

*

Martin rohant, ahogy tudott. Mindene véres volt. Egy része azé a mocskos Roberté, gondolta, az az elviselhetetlen visítás, az a nyálkás test... de ez nem minden... a másik része... amikor elkapták a doktort...

Meg kellett állnia, öklendezett. Szédült. Még néhány száz méter. Hallotta a tenger zúgását. Mintha valami mély morgást is hallott volna, de talán csak a képzelete játszott vele. Mégis, olyan érzése volt, mintha a tenger maga is vádolná, mocrogna, hogy lesújtson rá, hogy elragadja.

Biztos volt benne, hogy már keresik. Nem gondolhatják, hogy Fauconnier doktor egyedül tette.

Rohant tovább. Már látta a házat. Fény az ablakban. Millicent. Az ő aggodalmas alakja. Ő segíthet. Ő majd megérti.

Alig bírta elhinni, amikor az ajtóhoz érkezett. Ahogy Millicent ajtót nyitott, berontott és a professzor nevét üvöltötte, majd megragadta testvére ép karját.

– Azonnal el kell innen mennünk!

– Martin...

– Ez az egész hely... ez az egész hely megőrült! Azonnal el kell mennünk!

Nem számított a fagyos reakcióra.

– Én nem megyek sehová.

Halálos, néma másodpercekig bámultak egymásra. Martin megpróbálta összeszedni a mondanivalóját, tudta, hogy nincs most idejük veszekedni.

– Veszélyben vagyunk... Fauconnier doktor...

Millicent elrántotta a karját.

– *Te* talán veszélyben vagy. Mit műveltél?

– Nincs időm elmagyarázni, én...

– Akkor nekem nincs időm megérteni.

Martin nem akart hinni a fülének. Érezte, hogy előnti a düh, de nem akarta kitölteni a testvérén.

Összeszorította a száját, megrázta a fejét, és rohant, hogy megkeresse a professzort. Álmatag, szédelgő öregembert talált, aki bár alig fogta fel, mi történik, legalább annyit megtett, amit saját testvére nem: bízott Martinban, és azonnal követte.

Alig bírta felfogni, mit tesz éppen. Hogy mit tett. Nem törődött a következményekkel. Nem gondolkodott.

A professzor lépett ki először a házból, még mindig kábán, botjára támaszkodva, másik kezével a családi Winchesterét szorongatva. Látszólag hálás volt, hogy egyáltalán valami történik.

Martin még egyszer visszafordult a testvéréhez.

- A régi hajóházhoz megyünk. Nem használják egy ideje. Csak amíg kitalálom, mi legyen. Millicent. Hiszem, hogy jól cselekedtem. A professzor megérti. Gyere velünk. Ha itt maradsz, veszélybe kerülhetsz.

- Amibe te sodortál bele. Martin, engem ebbe ne rángassatok. Nem is akarom tudni. Nem is akarom megérteni. Inkább szembenézek bárki mással, mint most veled.

Látszott a sértettsége, kétség sem férhetett hozzá. Ez segített neki is. Talán szándékos volt. Nem akarta itt hagyni. De a professzor fontosabb volt, ahogy az igazság is. A testvéri kötelék... elmérgesedett, alig vették észre, de ez történt. Nem tudta megmagyarázni, miért. Nem is volt rá ideje, hogy kiderítse.

De ez a feszültség könnyebbé tett mindent. El tudott indulni.

- Ne áruld el, merre mentünk, Millicent - mondta. - Csak ennyit ígérj meg. Tudod, amit tettem, a te érdekében is tettem.

Húga lehunyta a szemét, biccentett, majd bezárta az ajtót.

Már csak a rohanás maradt. A távolban imbolygó fáklák egyre közelebb értek.

*

Valójában már nem volt kérdés, hogy nem teszek eleget bátyám kérdésének. Nehéz szívvel, de szinte azonnal elmondtam a kérdezőknek. Semmi értelme nincs annak, hogy nem nézünk szembe tetteinkkel.

Amikor először találkoztam az egyik emberükkel, tudják, még a birtok szélén, egy sétám során, megijedtem, de az érvei semmiféle kétséget nem ébresztettek bennem. Nem látott csonkának. Nem látott olyannak, akit meg kell védeni. Feltette a kérdést, hogy önként szolgálok-e a professzort.

Érdekes kérdés, nem? Ha az ember önként szolgál valakit, akkor az ne egy szeszélyes ember legyen, hanem valami, ami biztos. Mi a biztos? A jelentéktelenségünk.

Azt hiszem, azonnal megértettem, miért jöttek, és mit akarnak véghez vinni. Mindent olvastam azokban a könyvekben. Minden világos.

Akárhogy is... elnézést ezért a rengeteg szóért,, de a toll fogása valahogy egyre kellemesebb. Egészen jó érzés. És afelől sincs kétségem, hogy helyes döntést hoztam azzal, hogy a maguk ítéletére bíztam a professzor és Martin sorsát.

Tudják, nehéz volt megtenni, de az embereik azonnal meggyőztek róla, hogy nem élhetünk tovább ostoba, emberi mértékkel szabott, pitiáner hierarchiák szerint, amelyben nem tekinthető egyenlőnek mindenki, és magunk közt szólva... amikor meglát-

tam az ablakon át azt a világot, azonnal tudtam, hogy még a legfontosabb ember a Földön, akárki is legyen, még ő is jelentéktelenné válik... ha úgy nézzük, hiszen értik. Más nem is jut az ember eszébe ilyenkor, mint az alázat. Tudom, hogy ez az alázat az oka annak is, hogy Önök nem beszélnek hozzám, és nem szemtől szemben kérdeznak ki, és csendet fogadtak, vagy talán az egyetlen szó, az egyetlen nyelv, amit kiejtenek a szájukon, az valami sokkal fontosabb szolgálatában áll... örülnünk kellene, hogy célt talál valaki, miután szembesítették saját jelentéktelenségükkel.

Kitartottunk a professzor mellett, de beláttuk, hogy makacsul ragaszkodott olyan értékekhez... olyan emberi értékekhez, amelyek valójában semmitmondóak, tudják, csak a megszokás és hagyomány avíttas okán. Nem ismerte fel a lehetőséget, hogy az emberiségnek csak előre szabad tekintenie, és sohasem hátra. Sohasem hátra.

Tehát, itt van, az önök ítéletére bízom – amit azzal a szerencsétlen emberrel tett, megbocsáthatatlan, de hiszek abban, hogy belátja majd a tévedését. Wingate professzorért sem érzem, hogy kár volna. Önök mindvégig hálásan fogadták, hogy feladtam ezt a vén korára megzavarodott embert, egyből meg tudtam mondani, hogy ez sokat jelentett Önöknek.

Tulajdonképpen nekem kellene megköszönnöm... elvőgre ezt a legutóbbi néhány bekezdést, ugyan nem a leghatározottabban, nem is a legelegánsabban, de már nem a bal kezemmel írom... és igazán hálásnak kell lennem, mert tudom, hogy ez egy ajándék odaátról, és megdolgoztam érte, de azért ha tehetek egy megjegyzést... inkább csak egy megfigyelés, semmint panaszkodás, értik,

de... ahogy ez a kar növekszik és erősödik, és fogni képes, nem tudom legyűrni azt a megérzést, hogy inkább hasonlít egyfajta... nos talán ezek a kis kör alakú kitüremkedések, amelyek leginkább a tapadókorongra hasonlítanak... mindegy is, kimondom: inkább hasonlítanak csápra, mint emberi karra.

Kamrák

Ezt a papírt a száznegyvenhatodik kamrában találtam, és elhatároztam, hogy mielőtt bárhová elindulnék innen, leírok mindent, amire emlékszem. Ezen a helyen az emlékek elszöknek, de az is elképzelhető, hogy a meglévők is teljességgel megbízhatatlanok. A nevemet nem tudom, ez az egyetlen bizonyosság ezen a bizonytalan helyen. Furcsamód szeretek írni. A kezem elfárad, de a szavaim valamiért mégis disszonáns érzéseket idéznek – azt hiszem, olvasott ember vagyok, de ettől az első személyű elbeszéléstől viszolygás fog el. Ennek az lehet az oka, hogy talán sokadszorra írom le ezeket a sorokat is. Öreg vagyok. Bármi lehetséges. Fontos: a hely, ahol vagyok, egy hatalmas tórusz és azokon belül apróbb kamrákból áll. Ha elfelejteném a tórusz jelentését, egy lyukas fánkot kell elképzelnem, amelynek tengelye körül egy erős fémből készített folyosó vezet. Nem jöttem még rá, hogy a különböző kamráknak mi a funkciója. Némelyik lakható szoba, mint ez, de a legtöbb tele van olyan berendezésekkel, amelyekhez nem értek, és az igazat megvallva, félek tőlük, mert legtöbbjük még működésben van. Azt sem tudom, hogy egyedül vagyok-e. A tórusz teljesen zárt rendszer. Térképet felesleges rajzolnom, mert az egész teljesen szimmetrikus, szabályos, struktúrájában nagyon egyszerűen kiszámítható. A gravitáció és a levegő is normális, ennek talán van jelentősége, vagy nincs. Rémlik valahonnan, hogy talán több tórusz is létezik, de nem tudom, hogy fizikai értelemben is egymás mellett vannak-e. Hogy mi történt

az emlékeimmel, ezekben a kamrákban keresem, s ha rátalálok az igazságra, végre lejegyezhetem.

*

Miután befejezte a napi szokásos sétáját, Stephane azt hitte, eltévedt, ami képtelenség ezen a helyen, mégis megtorpant, eltűnődött, kereste a lehetőségeket, aztán mégis benyitott a megfelelő ajtón. Megzavarta, hogy vannak az ebédlőben. Ketten is. Arra számított, hogy egyedül lesz.

– Nem emlékszem, két tojás kell bele? – kérdezte Wong, miközben a serpenyővel szórakozott. Az asztalnál Dia ült. A haját tekergette. Stephane látta rajta, hogy unatkozik. Wong mellett nem is képtelenség. Az a fickó mindent túlmagyarázott.

Sóhajtott, leült a lány mellé, és együtt figyelték, ahogy Wong sütni próbál.

– Sokáig tartott – mondta Dia.

A konyhában tompa fény égett. Stephane fűszerek és só illatát érezte, leginkább a sóét. A gyomra összeszorult, küzdenie kellett az időnként felerősödő klausztrofóbiával. Aztán rátört az érzés, hogy valami idegen betolakodott ebbe az otthonosnak nem nevezhető, de legalább baráti körbe. A sarokban egy működésképtelen szakirobot ácsorgott, maszkján üres szemgödrök feketéllettek, de nem ez lehetett a magyarázat.

Megdörgölte a halántékát.

- Sokáig tartott - ismételte meg Dia.

- Ellenőriztem, hogy minden működik-e, bár szerintem elszórakoztam az időt - felelte végül Stephane. - Szóval ránéztem az órára, amikor visszaértem, aztán valahova eltűnt negyed óra. Meg azt hittem, eltévedtem. Ez veletek is előfordul?

- Az amerikaiakkal állandóan - mondta Wong, miközben vadul kavart valamit. - A múltkor ideszóltak a szomszédból, azt mondták, hárman eltűntek. Aztán meg viszaszóltak, hogy mégsem.

Stephane eltöprengett.

- Szerintetek köze lehet ennek ahhoz, amit találtunk?

- Haver, én már azt sem tudom, milyen nap van.

Dia tovább tekergette a haját, aztán az ajtóra pillantott, és megjegyezte:

- Sokáig tartott.

Stephane bólintott.

- Ezt már mondtad. Valami egyéb hozzáfűznivaló?

- Hagyjad - mondta Wong. - Ma valami baja van szerintem.

Stephane előrehajolt. Diát figyelte.

El kellett telnie néhány pillanatnak, hogy rádöbbenjen, mi a helyzet, a felismeréstől pedig megborzongott. Egészen pontosan akkor, amikor Dia végül ránézett, és azt mondta csevegő hangnemben:

- Sokáig tartott.

Stephane megköszöörülte a torkát.

– Hé, Wong...

– Hm?

– Egy kicsit hagyd abba, amit csinálsz. Gyere, ülj ide.

Wong letette az edényt, megtörölgette a kezét, majd leült velük szemben.

– Mi van?

– Sokáig tartott – jegyezte meg Dia.

– Nem értem.

Stephane leintette.

– Figyelj.

A magyar lány újra és újra végigcsinálta a rituálét: nézte a konyhapultot, ahol az előbb Wong ténykedett, közben a haját tekergette, majd a megfelelő pillanatban felnézett az ajtóra, ahol Stephane lépett be, majd közölte a levegővel:

– Sokáig tartott.

Rövid csend után Wong szólalt meg:

– A francba.

– Pontosan – mondta Stephane.

*

Felfedeztem, hogy rajtam kívül többen vannak még. A következő szobában néhány monitort találtam, valószínűleg mindegyik egy-egy kamerához van kötve, bár szórakozni kell velük, hogy legyen kép. A hang nem mindig jó, de a látoány kristálytiszt. Nem tudom, mi a jelentősége, de leírom, hogy a monitorok pen-

gevékonyak, elég nagyok, majdhogynem négyzet alakúak, de a ténylegesen megjelenített kép aránya kb. 2:1, a tetejéből és az aljából levág, a kamerákon valószínűleg nagylátószögű lencsék vannak, mert belefér az egész szoba, amit felvesz, plusz torzít. Vagy több képből tesz össze egy panorámaképet. Alul és felül a sávokban ismeretlen számadatok sorakoznak. Amennyire észrevettem, nem szükséges monitort váltani, ha más helyszíneket akarok megfigyelni, elég a képernyő szélét megérinteni. Csak az egyik monitor sötét, arra ráragasztottak egy fecnit, hogy: „drónok”. Sem megerősíteni, sem cáfolni nem tudom, hogy a monitoron látottak valós időben zajlanak.

*

Stephane a lány ágya mellett ült, amikor Wong visszaért a dokival. Dr. Elza Mann, aki általában humorral, vagy teljes közönnyel viselte a nehéz helyzeteket, most a könnyeivel küzdött.

– Nem emlékszem – motyogta. – Egyszerűen nem emlékszem.

Wong leültette a nőt. Stephane azon tűnődött, hogy eddig is ennyi ősz haja volt-e a doktornak.

– Nyugi – mondta. – Mire nem emlékszel?

– Annyi latin névre én sem emlékeznék – mondta Wong és megigazgatta a szemüvegét.

- Orvos vagyok - mondta Elza. - A dózisra sem emlékszem. A gyógyszer nevére sem. Arra sem, hogy hány napja fekszik itt szegény.

Dia egyenletesen, de lassan lélegzett. Infúzióra kötötték. Nem sokkal azután esett össze, hogy ismételtetni kezdte önmagát.

Stephane sóhajtott.

- Sikerült elérni az amerikaiakat?

Wong a fejét rázta.

- És a többiek? Ennyien vagyunk? Mi a franc folyik itt?

- Nem tudom. Viszont...

- Viszont mi?

Wong az arcát vakarta.

- Nekem is eltűntek emlékeim - mondta. - Ami azt illeti, elég sok. Bizonyítani tudom.

Stephane bólintott.

- Szeretném, ha négyszemközt beszélhetnénk.

Intett, hogy Wong kövesse. Stephane úgy vélte, jobb, ha az ő dolgozószobájában folytatják a beszélgetést.

Leültek, mindketten rágyújtottak egy cigarettára.

- Jó, monddad - Stephane lehunyta a szemét.

- Az a helyzet, hogy sem én, sem Elza nem emlékszünk arra, hogy hol vagyunk, és mit keresünk itt. Nem tudom, ez hogy lehetséges. Át kellett futnom a jegyzeteimet, hogy egyáltalán világossá váljon előttem, hogy tényleg többen voltunk. Meg hogy kutatók vagyunk. Fel tudod ezt fogni?

Stephane megrángatta az egeret az asztalon, hogy felébredjen a gépe.

– A francba, Wong, mi az, hogy hol vagyunk?

Aztán elhallgatott. Ez nem lehet. Úgy érezte, megfájdul a feje. Nem tudta a választ. Mióta vannak itt? Mire szolgál ez a hely? Mélyen leszívta a füstöt. A levegő, gondolta. Fontos, hogy legyen levegőnk.

Felvette a tollát, hogy leírja egy fecnire, hogy „levegő”. A toll nem fogott.

Stephane elhajította a szoba másik felébe.

– A kurva istenit! – kiáltotta. – Szerezz egy táblagépet, vagy valami.

Wong a fejét rázta.

– Ami azt illeti, próbáltam kommunikálni a külvilággal, akárkivel. Nem maradt senki. Vagy nem működik semmi. Amennyire én tudom, ezt próbálgatjuk már nem tudom, hány hónapja. Csak elfelejtjük.

Stephane a fejét rázta.

– Jó lesz egy füzet is.

Fogalma sem volt, mire gondoljon. Be kell járni a kamrákat. A levegő. Miért olyan fontos ez?

Remegő kezével eloltotta a cigarettáját. Most először tudatosult benne, hogy tényleg nincsenek meg az emlékei.

*

Le kell írnom ezt. Szeretem a zenét. Szeretem a zenét, az egyik szobában hallottam, hogy zenét hallgatnak. A zene akadozott. A hang terjedésével van valami. Nem jön át rendesen. Le kell írnom, hogy szeretem a zenét, különben soha nem fogom tudni.

*

Már egy csomó lapot teleírtak. Próbálták elfelejteni, hogy felejtene. A lejátszóból Rossini szólt.

Stephane maga elé emelte a saját kézírását.

– Jó, ezt figyeld. Szerintem szeretek olvasni. Pár napja találtam egy csomó könyvet az egyik kamrában, és rájöttem, hogy az enyéme. Bele volt írva, hogy Ex Libris Stephane Céline. Találtam egy fényképet rólam meg egy nőről.

Erre elhallgatott.

– Az jó – mondta Wong. – Fontosak ezek. Hogy ne legyünk személyiség nélkül.

Már rég feladták, hogy összerakják, mit keresnek itt, és hogy hol vannak egyáltalán. Miért vannak bezárva egy ki tudja, hány kamrából álló rendszerbe, ahonnan nem tudnak kijutni a szabad levegőre? Kik ők, honnan ismerik egymást, hogyan beszélnek angolul egymással, ha ennyiféle helyről jöttek? Hol lehetnek a többiek? Hány kamra létezik?

Legalább önmagunkat ne felejtsük el, gondolta Stephane, Wongnak igaza van.

Amit sikerült összeírniuk, nem tűnt valami kielégítőnek, de a semminél ez is több volt.

– Stephane, én ma belenéztem a tükörbe, és egy idegent láttam. Nem ismertem fel magam.

Stephane elgondolkozott.

– A memóriaveszteség szelektív, véletlenszerű – mondta. – Bizonyos időközönként elveszítjük az emlékeinket, akármelyiket. Diával valami nagyon rossz történt. Hol van Elza?

– Nem tudom.

Egymásra néztek.

– Mióta nem tudod? – kérdezte Stephane.

Rövid szünet után olyan választ kapott, amire számított.

– Nem tudom.

Néhány perccel később az orvosi szobában voltak. Így hívták, de lehetett volna akármi. Dia még mindig ott feküdt. Immár holtan. Valaki leszúrta, a vér már rászáradt a ruhára. A fertőtlenítő szaga alulmaradt a bomló holttest szagával szemben; Stephane arra gondolt, hogy ilyen bűzt még életében nem érzett.

– Jóságos ég – mondta.

Wong nem szólt semmit.

Eldöntötték, hogy valamit tenniük kell, mielőtt Elza után mennek. Lepedővel takarták le a lányt, és kimentek.

Stephane megtorpant. Emlékek törtek rá, amelyeket nem ismert fel. Úgy érezte, ez a pillanat, amelyben most van, már megtörtént, újra és újra. Déja vu.

- Az ajtó - motyogta.

- Hm?

- Az ajtó... a zár elektronikája... te is érezted?

Wong töprengett.

- Valamit éreztem - mondta.

Stephan a zsebébe nyúlt, kivette a jegyzetfüzetét. Beleírta: az AJTÓKHOZ van köze

Elindultak, hogy megkeressék Elzát.

*

A kamrákat megszámlolni képtelenség. Ahogy nézem a monitorokat, rohanó embereket látok. Nem kell sokat gondolkoznom, ösztönösen tudom, hogy ez nem egyszerű rohanás, hanem kétségbeesés. Három emberről tudok, két férfi és egy nő. A nő időközben eltűnt. A két férfi céltalanul bolyong. Valamit megbeszélnek, aztán elválnak. Az egyik férfi bevonul a szobájába.

*

Stephane rendületlenül jegyzetelt. Felírta a tényeket.

Az ajtók elektronikája emlékezetvesztést okoz azokban, akik használják, részleges. Van, ahol hosszabb idejű elektronikai tevé-

kenységet igényel (nyomáskiegy., légmentesen zár., stb.). Nem feltétlenül csak az ajtó, de panelek, szenzorok, kijelzők, stb. okozák az emlékezetvesztést. Nem tudom, miért

Megszólalt a kommunikátor az asztalán.

– Stephane, ott vagy? – kérdezte egy női hang.

– A kurva életbe, Elza – hajolt előre Stephane. – Hol a pokolban vagy? Te ölted meg Diát?

– A mások tóruszban vagyok – mondta. – Nem öltem meg senkit, figyelj rám jól. Át kell jönnöd ide. Az amerikaiak itt vannak. Ki akarunk menni innen.

Másik tórusz, töprengett Stephane.

– Mi az az innen? – kérdezte.

– Nézz körül az irodában.

– Mik vannak ott? – kérdezte Elza sürgetően.

– Térképek. Könyvek. Hawaiiiról. Főleg szakkönyvek.

Mit csináljak ezekkel?

– Segítenek emlékezni?

Stephane elgondolkozott.

– A víz alatt vagyunk, ez sincs meg? – sürgette Elza. – A dokkoló a két tórusz között?

– Valami rémlík, hogy elindulunk Hawaiiiról – felelte Stephane. – Meg hogy életemben nem voltam előtte ott, és most sem nézhettük meg rendesen. Kihajóztunk. Elza, valaki szaladgál a folyosón.

Elhallgattak.

- Wong lesz az - mondta Elza. - Szerinted ő ölte meg Diát?

Stephane érezte, hogy remeg. Cigarettaát kívánt. De mit jelent a víz alatt cigarettaázni? Mi lesz a levegővel? Hogy működhet mindez? Igazat mond Elza, tényleg nem ő ölte meg Diát?

Meg akarta kérdezni, de nem jött ki hang a torkán. Amikor végre megszólalt, idegennek érezte a hangját.

- Nem tehetem meg, hogy nem bízik meg Wongban. Ha ő tette, nem emlékezhet rá.

- És ez nem rémít meg téged?

Stephane csak a másodperc törtrészéig hezitált a válaszon.

- De. Ebben a pillanatban semmi sem rémít meg jobban.

- El kell zárnod magad tőle. Jobb, ha idővel téged is elfelejt. Csak te tartsd észben, hogy ott van.

Stephane közben tovább jegyzetelt, próbálta közben Elzát szóval tartani.

A víz alatt vagyunk, összesen két tórusz van, azt köti össze a dokkoló. A kutatóállomást, a szállásokat valami idegen tanulmányozása miatt építették. A falakban az

Valaki dörömbölni kezdett az ajtón, Stephane elejtette a tollát. Elgurult az asztal alá.

- Azonnal át kell jönnöd ide - mondta Elza. - Valami...

A kommunikátor elhallgatott. A fények eltompultak.

A dörömbölés az ajtón nem szűnt meg. Erősödött.

*

Ha nem nézek oda, nem tűnik fel. Ha nem vizsgálom meg alaposan, talán sosem veszem észre. A ruhám koszos, sötét. De ami még fontosabb, hogy véres. Megszáradt már. Erre figyelnem kell. Rossz érzéseim vannak ezzel a ténnyel kapcsolatban.

*

Harmincnégy, gondolta Stephane.

A harmincnegyedik kamrában volt. Hiába kereste a dokkolót. Teljesen eltévedt. Itt legalább talált egy fekete filctollat.

Leroskadtt a sarokba, maga köré terítette a teljes anyagot, amit sikerült eddig összegyűjtenie.

Lázasan keresgélt, megpróbált összefüggéseket találni a feljegyzések, iratok, nyomtatott jelentések között: önmagukban értelmetlenné váltak, az agya nem találta az emlékezetében az összekötő mozzanatokot.

Az egyik irat korrózióval foglalkozott, egy másik az elektronikai rendszer meghibásodásával – mindkettőnél azt vizsgálták, hogyan lett kitéve az elektronikus rendszer a víznek és a benne található ismeretlen vegyületnek, és miért működik mégis minden.

Egy másik dokumentum még a kezdetekkel foglalkozott: elektromágneses tevékenység felkutatása, mutációk a víz alatti faunában, kiértékelést várnak.

Amikor Stephane eljutott a biológiai analízisekhez, kiégett az egyik lámpafény fölötté.

Egy pillanatra megint déja vu-t érzett. Elza hangját vélte hallani (intelligens, és fokozatosan terjed a vezetékekben, zavart okozhat a perifériás látásban, valamint a neurológiai...), aztán elhalt a gondolat.

Írni kezdett a karjára.

falakban az elektronika egy-két helyen már kitéve a korróciónak amit itt lent találtak az amerikaiak és kimutatták hogy valami van vele, főleg az ajtózárakban, ott juthatott be, annak a felépítését ismeri, maradj egy helyben

– Stephane! – kiáltott fel valaki a folyosóról.

Felkapta a fejét. Az a másik lesz az, gondolta bizonytalanul.

Az írás az alkarján egyáltalán nem emlékeztetett emberi betűkre. Remegett a keze, az izzadt bőrfelületen alig maradtak meg a szavak.

– A francba!

Egy idegen állt az ajtóban.

– Stephane?

– Mi az? – kiáltott fel.

– El kell tűnnünk innen.

– Ki vagy te?

– Wong. Gyere már!

Stephane összegyűjtötte az erejét. Ez a bizonytalanság nem maradhat fenn. Feltápaszkodott, majd nekirohant a másiknak. A filctollat maga elé tartotta.

Wongnak meglepődni sem maradt ideje. A toll átszúrta a nyakát. Kiáltása tompa torokhangba fulladt.

Stephane kihúzta a tollat Wong nyakából. Sikerült mindenét összevéreznie. A meleg nedvességtől rosszul lett.

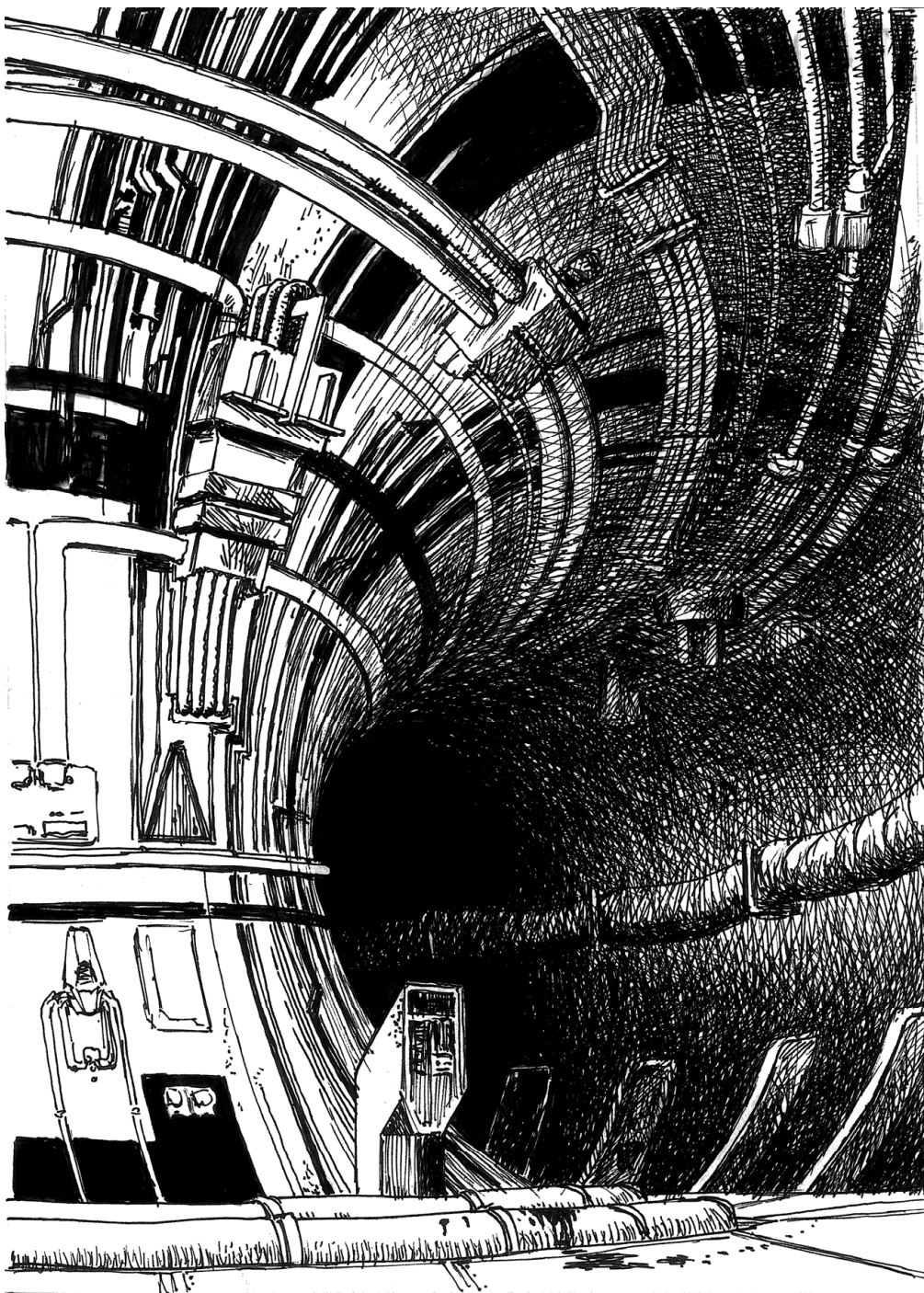
Felnézett, látta, hogy az ajtó kerete fenyegetően magasodik fölötte. Arra gondolt, hogy most azonnal neki kell látnia, hogy leírjon mindent. Vissza kell mennie az iratokért... akárhol is legyenek. Emlékeznie kell.

De amikor kitámolygott az ajtón, ez az egész valamiért már nem is tűnt olyan fontosnak.

*

A vér, amit a ruhámon találtam, kétségeket ébresztett bennem. Visszagyalogoltam a folyosón. Meg kell néznem minden kamrát. Lehetséges, de csak lehetséges, hogy tizenkettőnél nincs is több kamra, és csak újra és újra megszámlolom őket. Nem csak az ajtók, de a falak, a falak mindenütt! Talán, ha nem megyek hozzájuk közel. Talán. Amikor rátaláltam erre a fürdőszobára, oda-mentem a tükörhöz, és láttam. Ezt még gyorsan le kell írnom, mert ez fontos, nem hagyhatjuk el ezeket a tényeket, tessék, írd

*már le: a tükörben az arc, amely visszanézett rám, a videókról,
az az ember, Stephane, ez St phane arca, az én arc m. errő és is
eszembe t a – Ezt a papírt el kell tenn m, a franc a is. Nincs sok
időm ez a toll ez a kur a T LL*

Alagút

Azt mondják, amikor meghalunk, a hallás az utolsó érzékszervünk, amely kikapcsol. Ezt meg tudom erősíteni.

Azt is mondják, hogy a következő lépés: eljutni a fényhez. Csakhogy az alagút, amelyben már talán évszázadok óta bolyongok, még mindig végtelennek tűnik, a soha meg nem szűnő dübörgés a háttérben pedig egyre őrzőbb.

Már nem emlékszem az orvosok arcára, sem a fertőtlenítő szagára, sem a fájdalomra, sem a vérre. Csak a hangjukra.

Szavaik jelentése zavaros. Értelmetlen.

Bábel.

Évszázadokat mondok, de akármennyi lehet, akár egy másodperc is, mert az idő jelentéktelenné és értelmetlenné válik. Szökik az észlelésem elől. Teret akar adni az örökévalóságnak.

A fény, ott az alagút végén egészen halvány, távoli, elérhetetlen.

Neuron vagyok egy szinapszis határán.

Fogoly.

Már nem kell sokat várnom, hogy börtönöm őrei megjelenjenek, és utasításokkal lássanak el. Ez már meg is történt. Most történik.

Az időnek nincs értelme.

Ezen a helyen kevés dolognak van értelme.

Egy kamera követ engem. Ha megfordulok, elbújik, áttetszővé válik, vagy beleolvad az alagút falába. Nem érzem.

Csak egy biztos: nem vagyok egyedül.

Börtönöm órei ragyogó lények, az egyik most engem kísér. Nyugtalanít a jelenléte, mert apámra gondolok, aki re nem emlékszem, de érzéseket tudok kapcsolni hozzá: szégyellem magam, ahogy mellette haladok.

Talán tényleg ő az. Mutatja az utat.

A kezdet.

Az első csarnok előtt az alagút kiszélesedik, a fény egy pillanatra erősebb lesz, megremegnek a falak. A kiáltások, bár értelmetlenek (*a fejét! megvan, megvan, kitartás!*), egyre hangosabbak, körülöttem minden vérben úszik, a fény pedig elvakít, valaki szorongat, ütést érzek (*valami baj van? gyerünk már!*), a fulladás lassan eltűnik, a torkomból hatalmas, artikulálatlan hang robban ki, ettől a tudóm össze-roskad, majd megtelik levegővel ismét, és a végszóra (*tartom, itt kellene elvágni*) a könnyek tengerébe süllyedek.

Egy emlék.

Aztán a csarnok összeomlik, megint egyedül a szűk, fekete folyosón. Most már nem apámra gondolok. Anyám hiánya tűnik fel, pedig talán nem is ismertem. Mögöttem bezárul egy kapu.

Csak előre.

A következő csarnok természetes fénye megvilágítja a parkettát, a tarka szőnyeget, az apró játékdinoszauruszok tátott szájjal fekszenek a kék építőkockák és kereküket vesztett rendőrautók között. Ez az én birodalmam, érzem a hatalmat, fölējük tornyosulok, mint valami mindenható, aki eldönti mindennek és mindenkinek a sorsát.

Anyám hangját hallom, szaladok a nappalin át a konyhába.

Leülök, a számba gyűröm a hüvelykujjamat.

Anyám odanyúl, elhúzza a karomat.

- Nem gondolod, hogy túl nagy vagy már ehhez? - kérdezi. - Gyere inkább, segíts.

Megmutatja, hogyan főz.

A húsba belevág a kés. A csont ropog, pirosas lé folyik az asztalon.

A tojások héja törik. Sárgás valami folyik a csészékbe. Egy kis fehér maszat.

- A mindenit - szólal meg anyám. - Nézd csak, már majdnem egy igazi kiscsibe. Nem értem, hogy adhatnak ilyen tojást. Most nézd meg.

Nem értem, hogy lehet egy kismadár a tojásban. Szerintem ajándékba adták, mint a csokitojásban a játékot. Olyan pici, mint az ujjam hegye, alig látszik, hogy madár, mert olyan az állaga, mint a trutyi, amit az orromból ki szoktam fújni.

Kérdezgetem anyámat, ő pedig mindig eltűr egy hajtincset a szeméből, ha kérdezek, ezt egyre gyorsabban, egyre vadabbul teszi, talán haragszik is rám a kérdéseimért.

– Hát a tojásból kel ki, tudod. Ha megnő, akkor kijön belőle, és abból lesz a csirke.

Összezavarodok. Hiszen nem kelt ki, mi szedtük ki. Most már nem is nő meg, mert ki lett öntve a mosogatóba. Ráengedték a vizet, és az örvény

*tekereg-tekereg, a folyosó pedig
megint fekete.*

Néha ez az alagút olyan helyekre visz, ahol már jártam egyszer. Nem időzhetek el, nem kérdezhetek, nem kaphatok válaszokat. Néha a sötétség megnyílik és ismerős érzések, képek, hangok jönnek, aztán merülnek ismét feledésbe.

Falak nyílnak, záródnak, megjelennek, eltűnnek.

A fényesség, aki talán apám, talán nem, a következő ajtót őrzi. Nem akarok bemenni. Nem merek továbblépni.

Felszakítja, taszít.

Keményen az asztalra csap, én pedig még sírni is elfelejtek.

– Isten vigyáz rá? Ilyet ebben a házban ne merészelj még egyszer mondani! – kiáltja.

Odalépked a szekrényhez, poharat vesz elő. Az asztalon keményen koppan. Az üveg szájából kicuppan a kupak, erős ital szagát érzem.

Mindig az a fekete öltöny van rajta, amit a temetésre vett fel.

A szám remeg. Apám iszik.

- Abban az iskolában is csak ez megy, Isten, Isten, meg a Jézus, meg a hittan, aztán csoda, hogy a gyerekek egyre hülyébbek.

Közelebb hajol hozzám, borostája szinte megkarcolja az arcomat, ahogy a fülemben morogja:

- Nincsen semmiféle Isten, meg túlvilág. Felejtsd csak el. Anyádat soha nem látod többé. Ha most nem bírod elfogni, máskor már késő lesz.

Aztán lök egyet rajtam, bevonul a szobájába, becsapja az ajtót maga mögött.

Egyedül hagy.

Egyedül.

Ahogy egyre közelebb jutok az alagút végéhez, a mindenütt jelenlevő dübörgés hangosabb, magasabb, egészen emlékeztet a hajókürtre.

A hajók a vízen. A nyári tábor. Sült hal illata. Perzselő levegő.

A lányok sikoltoznak, ahogy forró bőrükhöz hozzácsapódnak a hideg cseppek, szaladgálnak, nevetnek.

A strandi végében vagyok. Nem tudom csillapítani azt a dolgot, kezd egészen zavarni, a fürdőnadrágom olyan, mint egy kis piramis, a dolog benne kemény és forró. Meg kell néznem, mi baja van, letolom a nadrágomat, megfogom. Hátrahúzom a bőrt, de hiába nézem, nincs semmi

bajom, meg kell ráznom, hogy egy kicsit lehűtsem, talán ha egy kicsit még megszorogatom, lelohad, de aztán halom a lányok apró sikoltásait, eszembe jut az öltöző falán a rés, ahol át lehet látni hozzájuk, eszembe jut az a kék fürdőruhás, a nevét nem tudom, de a B osztályba jár, neki sikerült megpillantanom a cicijét, és olyan volt, mint egy kis cumi, de pont akkor fordult el, amikor a bugyiját cserélte.

Ekkor már érzem, hogy pisilnem kell, és vissza sem tudom fogni, de nem pisi az, hanem valami sűrű, fehér lé, ez ugrik ki belőlem, a szívverésem felgyorsul, neki kell támaszkodnom az egyik kezemmel a vécé falának.

Kicsivel később nézegetem, odament az ülőkére, meg mindenhova. Olyan, mint a tojásfehérje.

Hallottam már róla, de nem tudtam, hogy ez ilyen lesz, ebből lesz a

kismadár

nem, nem, tiltakozom az emlék ellen, de már nem lehet visszaszívni: erre a gondolatra megfogom az ülőkét, ök-lendeznem kell. Mégsem hányok. Megnyalom a szám, letörölgetem azt a fehéret mindenhol, ahová odament, aztán kimegyek.

Nem történt semmi.

Érzem, ahogy a kamera engem figyel, ahogy egyre előrébb haladok. Valami azt súgja, ne menjek tovább. Csak egy érzés. Külső megerősítés.

Egy üzenet.

Az alagút mintha egyre szűkebb lenne.

Hideg van.

Füst szagát érzem. Égett szagot. Benzin szagát.

– Mélyebben szívd be – mondja a fiú. – Keményen, nem halsz bele.

Nem vagyok benne biztos. Érzem, hogy szédülök, alig bírom tartani a benzineskannát a kezemben.

Aztán megint bedugom az orrom, és nagyot szívok.

A fejemben olyan hangok harsognak, amelyek nincsenek ott. A hó egyre csak hullik.

A távolban a fák mozogni kezdenek, hullámszerűen, pedig nincs rajtuk már levél, a szél sem fúj. Arcokat vélek felfedezni az ágaik között, szemeket formálnak, amelyek vádlóan tekintenek rám, szájukat, amelyek zagyvaságokat beszélnek.

Egy pillanatra mintha a túlvilág fekete alagútja szírpantott volna be, de kizárom a gondolatot. Az egy másik idő, másik hely.

– Az időnek nincs jelentősége – mondja a fiú.

Felriadok a kábulatból.

– Hogy mondod?

– Hát hogy tök mindegy, hogy hideg van, már nem fogsz arra figyelni, aztat mondtam csak, legfeljebb felgyújtunk még egy darab fát. – Közelebb hajol. – Ha akarod, tudok szerezni... khm... füvet!

Lassan pislogok.

A világ megváltozik. Az egyetem, a kollégiumi szobám.
A színek.

- Durva, mi? - mondja a fiú. - És ez még a gyengébbik bélyeg.

A világ megváltozik. A gimnázium mögötti park. A gravitáció.

- Tartsd lenn sokáig - mondja a fiú.

A világ megváltozik. Az ágy. A testiség.

Behatolok a lányba, védekezés nélkül, magok a termőföldben, eszköz, élő eszköz, én így gondolok rá, pedig valaki ő is, gondolatokkal, és pont ezért gyakran nem jövünk ki jól, azt mondja, én nem látok mást, csak magamat.

Egyedül ülök a szobámban, amely egyre kisebb. Távolról egy gyermek sírását hallom, de soha el nem érhetem.

Más nem hallja már.

- Azután a kis rohadék után meg fizethetsz - mondja apám valahol, valamikor. - Fiam, így kell elbasznod viszszafordíthatatlanul az életedet.

Fel-alá járkal a kis szobában. Remeg a keze, ahogy gesztikulál.

- Kicsapatod magad az orvosiról... az orvosiról! Még valami semmirekellő művész lennél, illene is hozzád ez a viselkedés. De tudod mit? Nem fogsz keresztbe tenni nekem. Egy munkaadó van a világon, aki csak azt várja el, hogy a tudásod rendben legyen.

Megáll. Rám néz.

- Szedd össze magad, ez az utolsó esélyed.

Az alagút összeszűkül, alig férne át rajta egy cérna. A kamera lencséje ragyog. A hajókürt harsogása szirénazajjá erősödik.

Vissza akarok menni, előre akarok menni.

Akárhova.

A cérnaszálnyi alagút összegubancolódik. Rátelepül a szövetekre, beépül, felemészt. Csomók. Törések. Szakadás.

– Kezelhető – mondják.

Apám egyetért. A neurológia szakembere. Ő sem tud mindent.

A köhögésem egyre rosszabb.

Vezetékeket dug a gerincembe és az agyamba.

– Ebben a szobában az álmokat rendezik – mondja.

Ismerős mondat. Távolról.

– Aki álmokat tud rendezni, emlékeket is meg tud figyelni – magyarázza. – Vagy éppen mást.

Az emberek az életemből kiszakadnak, üvöltök mind-egyikkel, hogy hagyjon már békén. Semmi közük az életemhez, sem a halálomhoz.

Apám kísérletei megrémítenek, az pedig még jobban, hogy kutakodása, ez az olthatatlan, perverz kíváncsiság engem is elkapott.

Mi történik a halál pillanatában?

Ha kutatni lehet az emlékekben és az álmokban, ez is megfejthető.

– Te már úgyis haldokolsz. Látni fogod hamarosan, és mi elkaphatjuk a rohadékot.

A tükörben nézem magam. Sápadt szörnyeteg. A telefonok csörögnek. Az engedélyek lejárnak.

Apám lépked az ablakok előtt, fekete sziluettje körül ragyogás.

– Mi lesz majd ebből a helyből? Mi lesz belőle, fiam?

A szirénazaj most hangos sípolás, elkészül a tea.

A kérdésem visszhangzik.

– Te vagy az, anya?

A szobák üresek, a házak üresek, a városok üresek. Börtönöm őrei elhagytak.

Nem alagút ez, hanem labirintus, egy magaslatról látom falait, nyúlványait, dendritjeit, axonjait, az egészet villámok szaggatják darabjaira, ez a fény a világmindenség végén és elején, ez a kozmikus sugárzás, amely egyre jobban vonz magához, kiemel a falak közül, csak hús, és már az időnek nincs is többé értelme, végül a sípolás elhallgat, s mégis újra kezdődik.

Utolsó erőfeszítésemmel megfordulok, szembenézek a kamerával, amely most apró darabjaira hullik.

Jól nézzétek meg, apám.

Azt mondják, amikor meghalunk, a hallás az utolsó érzékszervünk, amely kikapcsol. Ezt meg tudom erősíteni.

Lassan a fény halványul, mindent elemészt a sötétség, a semmi, és vakon, érzések nélkül sodródok, de még hallok a csipogást: a létfunkciókat jelző gép a lassuló szívverést jelzi. Élek.

Újra, vagy utoljára?

Vajon ébredés ez, vagy a vég, a válaszra csak várnom kell, talán mindez csak most kezdődik. Az időnek nincs értelme. Csak lassan ismétlődő, elhaló hangja.

Hallgatom, amíg tart.

Szászálátka

A kunyhók elrendezése Amund szemében kuszább volt, mint a falut irkafirkaként körülfogó erdőség, s a falu komorsága még visszataszítóbbnak tűnt, mint a felhők, amelyek (Vir szavaival élve) a halál árnyalataiban gomolyogtak. A fák árnyékában összetákolt otthonok falainak összetétele (szigorúan tudományos megfigyelések alapján): cserzett bőr, faragott csont, inda és a romlott sajt szaga, ez utóbbit Amund kétszer is aláhúzta a füzetében.

– Miért van ilyen kevés fiatal itt? – kérdezte, majd belekortyolt a felkínált tejbe. – Rajtad kívül nem is láttam gyereket. És tudod mit? Te is annyira komoly kislány vagy. Nálam egészen biztosan bölcsebb lehetsz.

Vir elmosolyodott, a hajával játszott.

– Ízlik a tej?

Amund megnézte magának a durva faragású fakupát, beleszagolgatott, majd visszatette az asztalra. Egy kék bogár pottyant bele a felettük hajladozó fáról. Körülöttük asszonyok kiabáltak, mindegyik vékony, sötét; nem is a ruhájuk, vagy a bőrszínük miatt, tűnődött Amund, hanem ahogy el-eltűnnek a fatörzsek mögött, s még ha látni is lehetne ruhájuk szegélyét, elhalványul az, hozzácsötétedik a komor ébenhez, füstté és árnyékká válik.

- A tej... olyan, mintha szesz lenne - mondta Amund. - De finom, köszönöm. Honnan szereztétek? Nem sok állatot láttam erre felé.

- Megadatott.

- Értem.

Szigorúan tudományos források.

- Én soha nem kérdeztem, honnan, vagy miért vannak a dolgok - mondta Vir. - Ha belegondolok, úgy igazán, az sem elképzelhetetlen, hogy Szászálátka mindig is létezett és mindig ebben a formában.

- Gyakran fogadtok vendégeket? Olyanokat, mint én?

Vir csak mosolygott.

A nap lenyugodni készült, az emberek összeszedték a dolgaikat, a fejszéket, melyekkel fát hasogattak, a kosaraikat, melyekbe bogyókat szedtek, a száradó ruhákat, amelyek csüggedten lógtak a szárítóindákon.

A szél feltámadt, a helybéliek pedig gyorsabban szedelőzködtek.

Vir intett, hogy vigyék be az asztalkát a házba.

Valami mozgott odakint a fák között, de Amund nem tudta megfigyelni. Behordtak még néhány dolgot. Vir apja, egy néma és özvegy aggastyán, megpróbálta közölni, hogy nem kell annyi minden.

- A Pillangó az - mondta Vir később. - Nagy, fekete szárnyai vannak, amelyek nem akadnak meg az ágakban. Csak jön és megy, ahogy kedve tartja.

A szél meglobogtatta a kunyhó bőrfalát. Amund megpróbált kinézni az egyik hasadékon, de csak vészterhesen imbolygó lombkoronákat látott.

- Nincs sok időm - mondta. - Nem maradok tovább, csak ha feltétlenül muszáj. Holnap még. Ha el tudom intézni, amit kell. Aztán még holnap este itt aludnék, ha elintéztem. És az azutáni reggelen már nem zavarok.

Megfordult, Vir szemébe nézett. A lány, ha elkedvetlenedett is, nem mutatta.

- Mi az, amit mindig írsz? - kérdezte. - Te is történeteket találsz ki?

Amund szája megvonaglott.

- Van valami, amit nem mondtál el? - kérdezte. - A zöld tollas emberekről?

Vir a szemét forgatta.

- Szászálatka már csak ilyen, mindenki kíváncsi a dolgokra, de néha nem eléggé, vagy talán túlságosan is, mit mondasz erre?

Amund észrevette, hogy görcsösen szorongatja a jegyzetfüzetét a zsebében. Tenyere izzadt. A végén még elkeni a szavakat.

Kihúzta magát.

- Ha nem haragszol meg... ettől a tejtől inkább csak megéheztem - mondta. - Hoztam magammal, nem azért mondom, de ha kenyeret törtünk, akár mesélhetek is ezt-azt. Ha ugyan kíváncsi vagy, még ha nem is eléggé, vagy túlságosan is.

Vir kuncogott.

Amíg Amund a táskájában kotorászott, a lány segített apjának lefeküdni, valamit mondogatott is neki, ami lehetett értelmetlen mondogatás, vagy idegen nyelv is, bár Amund nem tudta elképzelni, hogy miért beszélne itt bárki több nyelven, ha a helybéliek még csak nem is törődnek saját hagyományaikkal, történelmükkel sem. Nem számított nekik, hol vannak, vagy *mikor*, és az sem, hogy egyik esemény hogyan követi a másikat, egyszerűen nem foglalkoztak az összefüggésekkel.

– Kakari-namira, kakari-namira – mondogatta Vir az apjának. – Kakari-namira.

Amund akárhogy töprengett, nem tudott rájönni, miért olyan ismerős ez neki. Valamire emlékeztethette, talán a saját gyermekkorából, olyan volt ez a rigmus, mint amikor az ember ismerős illatot érez, amelyet már évek óta nem érzett, és ennek az illatnak a hatására összecsordul a nyál a szájában – csakhogy ez inkább gondolatokat, vad képzeteket hozott, nem kellemes ízhez kötődő emléket.

A fák között szárnyaló. A föld alatt mocorgó.

Kakari-namira.

A kenyér, amelyet végül megfelleltek, már két napja szárazabb volt a kelleténél. Vir azt mondta, nem számít, amúgy is ritkaság. Ebben lehetett valami, néhány órával korábban Amundnak volt alkalma megfigyelni, hogy Vir kitőri egy reszketeg, vékony nyúl nyakát, apró ujaival

erőlködés nélkül belenyúl a testbe, hogy kiszedje a belsőségeit, majd a szőrmét kifordítva nyersen enni kezd belőle.

Ez a kép abban a pillanatban majdnem teljesen tönkretette azt az illúziót, amelyet Amund felépített magában, azt az ideált, amely sosem létezett: ezek az emberek így élnek, a természettel való aberrált kapcsolatban, Szászálátka nem része semmiféle rendezett és ésszerű rendszernek, struktúrának, vagy akárminek, amit Amund tudományos megközelítéssel, ennyi felületes tudással megérthetne.

Aztán elengedte az ellenérzéseit, a viszolygás gyengeséggé, majd alázattá alakult.

A kenyér az kenyér, a hús az hús, mindegyik mást jelképez, persze más-más történetekben, nem érdemes rajta azon túl rágódni, mint amit a fogak rágódnak, a fogaknál magasabb rendű törvény itt nemigen van.

– Azt mondtad, mesélsz – szólalt meg Vir. – Engem érdekelnek a mesék.

– Azt elhiszem. Nagy, kíváncsi szemeid vannak.

– Érdekelnek dolgok.

– Amikor ilyen fiatal voltam, engem is érdekeltek dolgok – mondta Amund. – A szüleim ezt nem mindig nézték jó szemmel. Sokszor rengeteg bogarat hazavittem csak azért, hogy lerajzoljam őket, tudod?

Vir a fejét rázta.

– Ennek semmi értelme! – fakadt ki. – Nekem olyan történet kell, amiben tanulok valamit a világról és az embe-

rekről, és te olyan történetet akarsz mesélni, amiben te tanulsz dolgokat.

Amund megakadt. Ma már sokszor járt így, de még mindig meglepődött, mennyire máshogy is meg lehet ítélni dolgokat, Vir ehhez nagyon értett. Valóban, ennek a történetnek nincs közvetlen tétje, élményszerűsége, de Amund nem is ezt a történetet akarta elmondani, csak amolyan felvezetésnek használta volna – csak hogy Vir képes lenne megérteni a felvezetés, a mellékvágány és az érintőlegesség koncepcióját?

– Miről meséljek? – kérdezte Amund.

– Amiről ma még nem meséltél. Egész nap magadról meséltél, mesélj másokról. – Suttogóra vette a hangját. – Mesélj a zöld tollas emberekről.

Amund tűnődve az arcát simogatta.

– Mit akarsz tudni?

– Jól ismerted őket?

Amund felnevetett.

– Némelyiket. Annyira jól egyiket sem. Nem helyeseltem, hogy olyan fiatalok, akik most kezdték a tanulmányaikat, kijöjjenek ide. Tudod mi az, hogy tudomány?

Vir a fejét rázta.

Amund sóhajtott. Pont ez az. Egzakt dolog, kontextus nélkül. Valahol, valamikor, extrapoláció minimális ismeretekből. Elhamarkodott következtetések, majd tragédia.

– Rendben, elmesélem az egész történetet. Vagy addig, amíg el nem álmosodunk mind a ketten.

- Vagy amíg a Pillangó ide nem ér - mondta Vir. - Az talán érdekesebb lenne.

Amund megborzongott.

- Mióta... - Elharapta a száját. Felesleges bármit is kérdeznie. - A zöld tollas embereket nem így hívják igazából. Te azért mondd, mert smaragdszínű töltőtoll volt mind-egyiknél, ami egyébként fantasztikus találmány. Az, hogy nekik mind egyforma és ilyen díszes tolluk van, ez... megint egy érdekes történet, de nem tartozik ide.

- Hát hová tartozik, ha nem ide? - nyafogott Vir. - Ha tényleg te is történetmondó vagy, nálad rosszabbal nemigen találkozhattam volna.

Erre a megjegyzésre Amund egy másik helyzetben, vagy talán másik világban meg is sértődött volna, de most csak mosolygott, mintha minden rendben volna.

- Nemigen - mondta.

Odafönt az égből a felhők megütözköztek. A robajlás végigremegett a csontjain is. Hideg szél fújt be a falak résein.

Amund körülhordozta a tekintetét a kis kunyhón.

- Tudod, Vir... semmit nem értek abból, amit itt látok, és mégis, úgy érzem, itt elidőzhetnék egész életemben. Van úgy, hogy a legkisebb, legegyszerűbb dolgoknak vannak a leggazdagabb részletei, amelyek lenyűgözőbbek bármínél. A tudománynak végül is ez a lényege, hogy találunk egy kis darabka izét, aminek minden hajlatát, redőjét és tökéletlenségét ismerni és tudni akarjuk. Itt ez az épület, ez a falu, ti nem is gondoltok talán rá soha, de ha

én innen elmegyek, talán egész életemben erről fogok mesélni.

- Ha nem ilyen kioktatóan, akkor már jobb mese lesz. És legalább másnak lesz egy meséd, ha nekem nem is. Pedig megígérted.

- Az már önmagában érdekes történet, hogy a zöld tollas emberek mit kerestek idekint, és miért tűntek el mind egy szálig. Gondolom, egyetértesz.

- Érdekesnek érdekes - ingatta ide-oda a fejét a lány. - De ebből a történetből még rengeteg dolog hiányzik. Hol vannak, akik csinálnak is valamit?

Megint dörgött.

- Eltűnni épp elég - mondta Amund.

Valamiféle szorongás lett úrrá rajta. Akárhogy próbálta ezt a beszédtemát megközelíteni, az mindig elszökkent, mint valami sikamlós halacska, akit túl nagy markú halász próbál megfogni. Ami még rosszabb, Amund volt az, aki leginkább válaszokat és történeteket akart hallani, nem feltétlenül Vir néha túlságosan disszonáns elbeszélésében, hanem tényszerűen.

Észrevette azt is, hogy fél. Nem érezte magát biztonságban: itt volt a megválaszolatlan kérdések és kusza, elvarratlan szálak gombolyagában, Szászálatka közepén, és nem értette, mi történik vele. Nem értette, miért jött el végül is, és miért nem hagyta ott az egészet, amikor alkalma volt rá - amikor ezerszer alkalma volt rá.

A tudomány, ötlött fel benne, de ez túlságosan könnyen előkapható, álságos válasz, az igazság mindig több, mint egy tudományos hipotézis, az igazság több, mint a tények összege, az igazság összetettebb bármelyik fondorlatos hazugságnál és kitalált történetnél is.

- Hányan laknak Szászálatka házaiban? - kérdezte aztán.

- Ketten-hárman.

- Úgy értem, összesen.

Vir csendben maradt.

Vajon tud számolni?

- Tízszer tíz család van, úgy mondják - mondta aztán. - Legalábbis ennyi ház épült eleinte.

- Eleinte? Szóval mégis tudsz valamit a történelemről.

Vir oldalra pillantott.

- Ezek nem kellemes dolgok - mondta. - Szeretném, ha maradnánk az eredeti tervnél, és te mesélnél a zöld tollas emberekről.

Odakint egy állat, vélhetően farkas felüvöltött. Nem azon a büszke hangján, amikor társait hívja, hanem fájdalmasan, amely vonyításba torzul, majd elhaló, szinte hangtalan nyüsztésbe.

Kakari-namira.

Apró, kék lánggal, füst nélkül égett a gyertya, amelyet Vir az asztal közepére tett.

A zöld tollas emberek meséje elmaradt. A vihar egyre jobban tombolt odakint.

Amund az erdőn keresztül rohant. Arcán valami szurokszerű csordult le.

Nem emlékezett az ébredésre, csak a futásra, ahogy a lelkét is kileheli, körülötte az éji fák röpködtek, azok mögött pedig szemek figyelték.

Elterült egy tisztáson.

Csak bámulta a holdat, melynek kaján sarlója ott hullámzott látomásszerű ködpázmák mögött.

Reggel Vir szólongatta.

Amikor kiszedegette a hajából a tüskéket és leveleket, annyit tudott csak kinyögni, hogy szomjan fog halni.

- Ne törődj vele - mondta Vir. - Mit értesz az alatt, hogy a senkik birodalma?

Amund felvonta a szemöldökét.

- Mikor mondtam én ilyet?

Ekkor körülnézett, látta, hogy a tisztás valójában egy mesterségesen kialakított kis folt az erdőben. Totemszerű kőfaragványok ácsorogtak körülötte, festett szemeik megannyi színeket könnyeztek.

- Álmodban meséltél - mondta Vir. - Nem volt túlságosan érthető, de még mindig jobb a tegnap estinél.

Amund riadtan a zsebéhez kapott.

A füzetke összegyűródött, nedves lett. Sietve átlapozta, a szavak viszont nem mondtak neki semmit. Zűrzavar, betűkből. Nincs jelentésük.

Felsóhajtott. Talán meg is könnyebbült, olyan teher volt ez, amelyet csak kerülgetett egy ideje, de az nem vitte őt előrébb.

– Mit keresek én itt? – kérdezte.

Vir nem válaszolt, csak fintorgott.

– Undorító az az izé az arcodon – mutatott fel. – Gyere vissza, le kell mosni, különben olyan lesz a fejed, mint ez az erdő itt.

Vir kuncogott, de Amund rosszul érezte magát. Valami tényleg rászáradt az arcára, de nem akart hozzáérni.

Amikor visszaértek a faluba, többen segédkeztek abban, hogy letisztogassák, közben ilyeneket mondogattak:

– A fákról esett le. Onnan sok minden leesik.

A két napban, amíg Amund itt vendégeskedett, megfigyelte, hogy a helybéliek nagyon keveset beszélnek egymással, legalábbis olyan dolgokról, amelyek közvetlen információcserét szolgálnának – mintha kitalálnák egymás gondolatait, és amolyan hangyaszerűen egyszerre cselekednék meg azt, amire a bolynak szüksége van. Amikor pedig egymáshoz beszéltek, olyasmiket mondtak, amelyeket Amund nem mindig értett; nem feltétlenül azért, mert a szavakat nem ismerte, csak éppen volt mögöttük valami a háttérben, valami titkos közös tudás, egyfajta

bennfentesség. Ez csak fokozta az érzését, mennyire kívülről álló itt.

– Vir, én elindulok – mondta nem sokkal később a lánynak. – Estére talán visszatérek. Ha nem... mindegy, ne gyertek utánam.

– Miért mennénk?

Amund bólintott. Felesleges körök ezek.

A falu a keleti oldalon egy emelkedőben végződött, itt a fák ritkábbak voltak, mert sziklák szegélyezték az utat, amely lassan a hegyekbe vezetett. Hallani lehetett a káoszmadarak vijjogását, néha hatalmas árnyékot vetettek, s időnként úgy tűnt, ezek az árnyékok önálló életet is élnek, függetlenül gazdájuktól: össze-vissza szaladgáltak Amund szeme előtt. Valahol egy patak csörgedezett. Sűrű, fojtó illatok keveredtek a levegőben, édes gyümölcsé, s talán égetett fűszereké.

Néhány perc múlva Amund elég magasan járt, hogy visszanézzen. Amikor még a kunyhók között sétálgatott, nem tűnt fel neki, mennyire széles a falu kiterjedése, a túloldalon pedig, talán egy óra járásra, egy kisebb fekete torony állt.

Amund megrázta a fejét. Most már nincs sok értelme kérdéseket feltenni.

A temető kapuját messziről felismerte. Az egész sírkert nem foglalt túl nagy területet, annál nagyobb volt a kertet körülvevő sziklafal, melynek járataiban, üregeiben és

megszámlálhatatlan kamráiban a világ összes halottja el-
férne.

Belépett a kertkapun, de rá kellett jönnie, hogy nincs
egyedül, két fiatal férfi egy hatalmas, vászonnal letakart
valamit rángatott ki az egyik sziklaüregből, miközben egy
magas nő figyelte őket.

Mindhárman gesztenyebarna ruhát hordtak, aranszí-
nű szegélyekkel.

- Hát, nem tévedtem nagyot! - kiáltott fel Amund. -
Bárcsak a fejedbe látnék néha, Piora *nővér*!

A nő nem tett meg teljes fordulatot, hogy ránézzon, épp
csak odapillantott, majd folytatta az események megfigye-
lését: jegyzetelt.

- Mi zavar jobban, hogy előbb értem ide, vagy az, hogy
immár *nővér* vagyok? - kérdezte.

Amund bevágta maga mögött kertkaput.

- Ennek semmi köze kettőnkhez, remélem, tudod.

A két férfi közben elengedte a terhet, amellyel eddig
bajlódtak, az egyikük oda is szólt, mintegy félvállról, hogy
valami gond van-e.

Piora intett, hogy semmi gond, majd Amundhoz for-
dult.

- Akkor mondd, mihez van köze?

- Az mi ott a kezedben?

- A leltárkönyv. Szeretnél valamit bejegyeztetni?

- Nem, a toll. Mutasd csak.

Amund kikapta a nő kezéből a tollat. Megnézte magának: ametisztzsinű, vékony, elegáns tervezés.

Megnyalta a száját, majd vonakodva visszaadta.

- Szóval így állunk - mondta. - Messze kerültünk egymástól, de legalább én ceruzát használok.

Priora hangosan felnevetett, talán hangosabban is, mint illene.

- Ez zseniális, Amund! Csak így tovább! Módfelett szakszerű! Ha már itt tartunk, akár vissza is mehetnél oda, ahonnan jöttél. Bárhol is legyen az.

Elmenni, azt nem. Ehelyett inkább megnézte magának alaposabban a sziklaüregből elővonszolt csomagot.

Bár vászonba csavarták, és nagyobb volt, mint a két férfi együttvéve, Amund meg tudta állapítani, hogy valami féle organikus dologról lehet szó. Nem egészen émelyítő, de nyugtalanító szag áradt belőle, és a talaj átnedvesedett ott, ahol vonszolták előtte.

- Priora, én nem akarok semmiféle következtetéseket levonni - szólalt meg végül Amund, a hangja remegett.

- Ne is. Szászálátka az én gondom.

- És ez csak egy, ugye?

- Ez? - mutatott Priora a vászonra. - Ez nem is az egész. Szétesett. Ki kell vakarni onnan, ami még megmaradt, teljesen kiábrándító.

Amund a földre roskadt.

- Szászálátka nem a te gondod, soha nem volt, soha nem is lesz – mondta. – Nem akarom, hogy idehozz még több embert.

Priora megérintette Amund vállát.

- Fel kell számolni az egészet, és tudod, hogy nincs túl sok beleszólásom.

- De a véleményedet kikérik. Mindig van másik lehetőség.

- Nem értem, miért olyan fontos ez neked.

Amund tekintete elködösödött. Nem sírhat Priora előtt, főleg úgy, hogy ő maga sem érti, mi történik ebben a pillanatban. A két férfi is őt nézte.

- Kakari-namira – suttogta.

Csend lett, hosszú másodpercekig, a levegő mintha vibrált volna. A távolban a madarak is elcsendesedtek. A vázszon alatt a hatalmas, formátlan tömeg megmozdult, némiképp összeroskadtt.

- Ez minden, Amund? – kérdezte Priora.

- Talán még annyi, hogy szörnyű ember vagyok.

Nem bírta tovább. Otthagyta őket, de nem ment egyenesen vissza a faluba, úgy vélte, sokkal többet is megtehet még, mielőtt lemegy a nap. A fákat harkályok kalapálták, rovarok zizegtek, a tegnapi vihar még mindig ott függött az égen, mintha azon tétovázna, megéri-e még egyszer kiereszteni a haragját.

Végül Amund egy kidőlt fán pihent meg, elővette ismét a jegyzetfüzetét – valamiért nem dobta el annak ellenére

sem, hogy az előző jegyzeteiből alig maradt valami a megszatolt grafitot leszámítva.

- A senkik birodalma - töprengett. - A föld alatt mocorgó.

Tompa ceruzájával megpróbált az egyik üresen maradt papírlapra rajzolni - a temető alaprajzát, a lopva megpillantott írásjegyeket, a vászonba tekert irdatlan maradvány alakját.

Nem sokkal később az erdőben bolyongott, megpróbálta körüljárni Szászálatka teljes határát, nyomokat keresett, de amit talált, csak gomba, moha, ágak - annak idején minden ilyesminek tudta a nevét, a hierarchiákat, és most tessék, egyiknek sincs jelentősége, jelentése, célja, vagy akár haszna ebben a helyzetben.

Letérdelt, majd könyéig belenyúlt a nedves, puha talajba. A távolban mintha csengők szóltak volna.

Ekkor megérezte, bár csak egy pillanatra, hogy a föld, a benne található férgek, gyökerek, apró törmelékek, ezek mind valami nagyobb célt szolgálnak, tele van élettal a világ. Elméje most a múltba révedt, városokat, akadémiákat járt be, hatalmas tornyaik, sikátoraik között indák, kőborló lidércfények, épületeikben nyüzsgő mágiszterek és rosszindulatú tudás szakácsai... *katlanok*.

Keze valami szilárdat tapintott.

Kihúzta, egy kő volt. Fekete. Talán megkövült szurok. Nem túl kemény, akár rugalmassá is válhat hő hatására,

de erről csak kísérletek útján bizonyosodhatna meg. Egy ideig nézegette, majd elhajította, messzire.

Amikor visszaért a faluba, Vir végigmérte.

- Most rosszabbul festesz, mint amikor elindultál - mondta. - Ha találgatnom kellene... egy dal felvidítana, Amund?

- Persze. Másról nem is lehet szó.

A karjára pillantott: az tiszta volt.

*

A következő napokban Amund jobban megismerte a helybélieket, és időnként megmászta a hegyi utat, hogy meglesse a temető környékét. Eljutott a fekete toronyhoz is, egy egész napot töltött ott.

- Priora nekem egyszer azt mondta, hogy kutatnom kellene a városnevek etimológiáját, és mostanában Szászálátka szótagjain gondolkoztam, mit jelenthetnek.

Vir egy ideig csendben erőlködött egy mogyoró feltörésével, majd azt mondta:

- Felesleges, nem a te nyelved munkája.

- Száz-hála-átka. Ez hogy tetszik?

- Tudod, néha szeretnék ennyire lelkes lenni, mint amilyen te vagy, de én érzek valamit a levegőben, ami rosszabb, mint amit valaha éreztem. Száz családunk van, igaz, de nem a hálás természetünk hozza ránk az átkot.

Amund eltűnődött.

- Előfordulhat, hogy mégis. - Kikapta a lány kezéből a mogyorót, hüvelyk- és mutatóujja közé fogta, majd jött a reccsenés. - Sokat gyakoroltam. Nagyon régen.

- Mesélj a vízről - kérte Vir. Elrágta a mogyorót. - Ez lesz talán a kedvenc mesém.

- A legkisebb dolgoktól a legnagyobbig - mesélte Amund. - A víz meséje a világmindenség meséje. Az atomok prológusa: egy oxigén, két hidrogén, kötődnek, mint a szeretők. Láttam a víz születését egy kémcsőben, és láttam a végtelen óceánt, ahogy a nap sugarai csillognak a hullámain. Láttam vad zuhanását hegyek magasából, láttam, ahogy felszárad a kutak széléről. Forró gőz és hideg jég: gyilkos, vagy a tudomány szolgája?

- Mi van az óceán mélyén? - kérdezte Vir.

- Mi van a felhők tetején?

- Ezek a dolgok olyan távolinak tűnnek - mondta Vir. - Soha nem láttam a hópelyheket, amikről meséltél.

Még hosszú percekig beszélgettek.

Aznap este felavatták a nagy tüzet. A falu közepén rakták meg, és beragyogta a környéket. Az idősebbek leültek, és megpróbálták kifürkészni a titkait. A fiatalok ide-oda kóvályogtak, ettek és ittak, és meglepő módon beszélgettek is.

Az éjfél közeledtével egyre többen dúdoltak valamit, harmonikus egységben. Mély, egyszerű hang ismétlése: *mmmmmmh-mm.*

Amund is elkapta a ritmusát, felemelő érzés volt.

Később a tűz elaludni készült, az emberek is visszatértek a kunyhóikba, de Amund maradni akart, ott ült a falu legöregebb férfija, Haré mellett, csendben figyelték a paraszat.

– Valami célja van, hogy velünk maradtál – szólalt meg az öregember. – Nagy áldozat.

– Nem nagy, igazából nem – mondta Amund. – Egy olyan embernek, akinek nincs másik élete, annak nem.

– Közel van a vége ennek is.

A hideg végigfutott Amund hátán. Talán csak a szél miatt, talán az öreg szavai miatt, de ez utóbbi nem annyira valószínű. Tudta, amit tudnia kellett, Haré sem lát többet annál.

– A fák... – Az öregember felemelte az ujját. – A fák bölcsessége. Hallod, ahogy ropognak az ágaik. Szárnyak mozognak a sötétben. A talaj életre kel éjszaka.

– Igen – mondta Amund. – Igen, valami közeledik. És több is annál.

Apró lángok támadtak fel itt-ott az elszenesedett farakás egyik-másik pontján. A tűz is küzd, hogy élhessen. Mindennek és mindenkinek küzdenie kellene. Aztán van úgy, hogy elkerülhetetlen, hogy kialudjon az élet, akármilyen jelentős vagy jelentéktelen: itt ez a tűz, nem szolgáltat igazán célt, nem fogják megírni a történetét, de ragyogott, elért valamit, hatott az emberekre, hatott a halott fákra, hatott a rovarokra, akik a közelébe tévedtek. Hamarosan

vége, de létezésének jogát még mindig megpróbálja elmarni.

Amund most büntudatot érzett, de nem tudta megmondani, miért. Nem az ő hibája, hogy nincs hatalma irányíthatatlan dolgok felett, bár talán ha többet tudna a világ működéséről, az emberekről, talán akkor minden más lenne. Talán ha más döntéseket hozott volna egy hete, egy hónapja, az azelőtti évben, vagy amikor először elkapott egy bogarat, hogy megvizsgálja.

Akkor eszébe jutott Priora. Aztán Vir.

A vén Haré mély levegőt vett, kifújta. Remegő levegővétél volt ez, Amund úgy gondolta, valami betegség miatt lehet.

Aztán énekelni kezdett. Halkan, érzelmek nélkül: egy régi mondóka.

Színeid, feketén-fehéren

Kakari és namira.

Ölsz-szeretsz, tüzed ég, vízbe fúlsz

Kakari és namira

Föld alatt mocorgó, fák között szárnyaló

Kakari és namira.

Amund észrevette, hogy Haré ütögeti a ritmust az ujjával a térdén. Hallgatta a dalt, próbálta megfejteni a mögötte rejlő titkokat, de néha nem is figyelt a szavakra, csak az ide-oda kopogó ujjakra.

A fák ropogtak. A szél fújt. A tűz halni készült.

Amund a zsebéből előszedte a füzetet. Átlapozta: új oldalak, új rajzok és új gondolatok születtek rajta, amióta a régiek elkenődtek.

A parázsra dobta.

A tűz még egyszer felkapaszkodott, mohón átrágt a magát a papíron, majd mintha rádöbbenne saját reményének feleslegességére, ismét lekushadt.

– Megyek – mondta Amund.

Haré nem válaszolt. Ő maradt.

Amikor belépett a kunyhó ajtaján, csak a kék gyertyaláng égett. Az egyik oldalon Vir apja aludt, a másikon a kislány.

Amund csendben odalépett a lányhoz, leguggolt, nézte egy ideig, majd leült mellé.

Kinyitotta a száját, aztán becsukta. Annyi mindent kellene még mesélnie, vagy legalább mondani valamit, egy szót, egy biztató gondolatot, akármit.

Ha Vir ezt a vágyát megérezné, most kinyitná a szemét, odafordulna hozzá, és megkérdezné: *van még egy történeted?*, és akkor erre Amund azt válaszolná: *igen, de már csak egy, az utolsó*, és erre a lány megkérdezné: *annak legalább jó vége van?*, amire az lenne a felelet: *megtudod, mielőtt a nap felkel.*

És ekkor, csendben ugyan, hogy ne ébressze fel a lányt, de fájdalmasan, elsírta magát.

Sírt percekig, amíg meg nem sejtette, hogy a tűz odakint már kialudt, ekkor megsimogatta a lány haját, ő megmozdult, de nem ébredt fel. *Jönnék*, gondolta Amund. Hiába minden erőfeszítése, ennek a mesének nincs igazán jó vége, de talán valamit sikerült elérnie, valami egészen aprót. S ebben a pillanatban tudta is: elég volt körülnéznie, az ismerős kék láng, a fák borzongató ropogása, a kislány halk szuszogása... Szászálátka végtelen nyugalma.

Amund végre tartozott valahová.

Jegyzetek

A kötetben szereplő történeteket sosem terveztem ebben a formában összegyűjteni, noha összeköti őket néhány közös vonás (az ismeretlentől való félelem, a természetfelettibe kivezetett hétköznapi szorongás). Néhányukkal nagyobb tervem volt, kibővíteni őket ciklusokká, másokat pedig valószínűleg soha nem tettem volna közzé, mert nem illettek sehová.

Mégis, úgy adódott, hogy a rend kedvéért egy dokumentumba húztam ezt a nyolc történetet, és meglepetten tapasztaltam, hogy összesített terjedelmük meghaladja legutóbbi novelláskötetem (*Ismétlés*) karakterszámát, majdnem másfélszeresen. Végül is, érveltem, ha már itt tartunk, *lehetne* kötet is, a ciklusok pedig vagy bővülnek, vagy nem, de akárhogy is, évekig nem látná őket senki.

A történetek nagy része eleve szabadon elérhető, tehát egy ingyenes kiadvány ötlete adta magát. Kiadót nem akartam keresni, nem hiszem, hogy megérte volna várni, de törekedtem az igényességre: összeszedtem minden tördelői-szerkesztői tudásomat, kértem egy ISBN-számot, és megkérdeztem Juhász Ernőt, hogy volna-e kedve ilusztrálni. Szerencsére igent mondott.

Nagyjából ez a kötet története, néhány hét alatt jött létre a jelenlegi formájában.

Galóca

2016-ban indult el a Black Aether magazin. Mindenképpen be akartam kerülni egy olyan nyomtatott folyóiratba, amely (Lovecraft-inspirálta) rémtörténetekkel foglalkozik, viszont mivel éppen gyermeket vártunk, minden gondolatot a terhesség kötötte le. Nem véletlen, hogy ez a novella egyik központi motívuma lett. Ami Galócát illeti, egy időben szerettem volna egy kis fiktív zalai falut létrehozni, amelyre ráhúzhatok egy realista novellaciklust (mint mondjuk Faulkner, vagy nem is tudom), de nem lett belőle semmi, úgyhogy átemeltem az ötletet ide. Galóca márpedig egy gomba, és ha már kozmikus rémületet hozok, legyenek már spórái. A *De Vermis Mysteriis* egy amerikai író, Robert Bloch találmánya, de Lovecraft is többször felemlgette. Nem akartam egyből a legnyilvánvalóbb toposzokat, a *Necronomicon*-t és a Cthulhu-t előrángatni, nem is illettek a magyar környezetbe. A férges könyv valahogy igen.

Embertest

A Galóca megírását követően komolyan rápörögtem a rémtörténetek írására, ez a novella pedig a Black Aether 3. számában jelent meg.

Az inspirációk itt több helyről érkeztek. Mindig kicsit bűntudatot érzek, amikor a képzelt világokba révedek (akár könyveken, akár videojátékokon keresztül), ahelyett, hogy a fontosabb napi teendőimmal foglalkoznék. Már-már függőségbe hajlik az elvágódásom. Ez egyébként megjelenik Lovecraft történeteiben is, nevezetesen az Álomciklusban, tehát mindenképpen ezt a valóságból való kiszakadást akartam nyers, bénító mivoltában ábrázolni. Nyilván bennem volt az is, hogy megszületett az első gyermekem, és a gondolat, hogy egy tehetetlen lényről folyamatosan gondoskodni kell, valahogy még érdekesebbé tette a gondolatmenetet. (Mellékesen, ebben az időben futottam bele az Embedded nevű arctalan, megcsonkított, rángatózó testbe a *Dark Souls II*-ben, a novella címe is rímelt rá.)

A történetet lefordítottam angol nyelvre is, és meglepetésemre be is került az amerikai *Year's Best Body Horror 2017* című antológiába, amit a Gehenna & Hinnom kiadó adott ki.

Áttűnés

Ezzel a történettel nagyon sokat szenvedtem, semmi tervem nem volt arra vonatkozóan, hova akarok kilyukadni vele, és többnyire kedvetlenül írtam. Mégis, benne akarom lenni a Black Aether 4. számában, ezért nagy nehezen befejeztem. Az alapötlet az első sorokban keresendő: egy éjjel arra ébredtem, hogy az utcán lövéseket hallok, és meg

voltam róla győződve, hogy másnap benne is lesz a hírekben, de aztán kiderült, hogy rosszul hallottam, talán pertárdáztak, nem tudom. Akárhogy is, a zavarodottságból már ki lehetett indulni, a sztorit pedig oldalról oldalra táltam ki, gyanítom, egy kicsit érezni is. Azért egész tisztességes anyag lett belőle.

Fekete mécsesek

Ezt a novellát Stuttgartban írtam, egy kis kollégiumi szobában a Hochschule der Medien kampuszán, 2010 őszén. Szinte egy az egyben egy álom leírása, tehát nem valami átgondolt történet, vissza is dobta minden szerkesztő, aki látta. Az utolsó koporsószoget az verte be neki, hogy ki kellett szednem a 2016-os novelláskötetemből, az *Ismétlés*-ből is (ami eleve nagyrészt korai, és kevésbé magabiztos novellákat tartalmaz), szóval ezzel nyilvánvalóvá vált, hogy a történet nem túl jó. Valamiért én mégis szeretem, legalábbis néhány elemét, ezért egy kicsit megpróbáltam átdolgozni, szerkeszteni, és betettem ide. Mégis, ha ez a történet tetszett a kötetből a legkevésbé, abszolút megértem.

Innsmire

Ez a novella teljesen fan fiction, tehát nem magyar helyszínen játszódik. Gyakorlatilag H. P. Lovecraft kisregénye, az *Árnyék Innsmouth felett* után olvasható, de önálló történet.

Kamrák

Még az Ad Astra kiadó megalakulásának első szakaszában jött az ötlet, hogy jó lenne egy friss merítés a magyar fantasztikumból, és egy tematikus antológiát kellene összerakni. A téma a „falak” volt. Kleinheincz Csilla több szerzőt felkért, én voltam az egyik, és két novellát küldtem el. Végül az antológia szerkesztését Szélesi Sándor vette át, és a *Kamrák* került be a kötetbe.

Alagút

Ez a másik novella, amit a *Falak mögött a világ* antológiának szántam, és ha Csilla marad a szerkesztő, valószínűleg inkább ez kerül be. Később végül nem tudtam elpasszolni, szóval itt jelenik meg először.

Szászálátka

Ez a novella inkább fantasy, és egy régóta készülő ciklusom („*A helyek ismerete*”) része, amelynek további részeivel évek óta küzdök. Amíg ki nem találom, mi legyen az egészszel, jobb, ha több emberhez eljut az első történet, ami önmagában is kerek. Ami az inspirációkat illeti, teljesen szabad asszociációs gyakorlatként írtam, raktam bele, ami csak az eszembe jutott, viszont előtte John Martin Leahy novelláját olvastam, az *In Amundsen's Tent*-et (Weird Tales, 1928/1.), ebből jött az Amund név, és úgy általánosságban akartam valami felfedező, antropológiával kap-

csolatos kalandot írni. Azt vettem észre, hogy allegorikusan inkább a megírásról és a megírás nehézségeiről kezdett szólni, és ettől különös, éteri, enigmatikus hangulata lett, nem is változtattam rajta semmit. Eredetileg az *ÚjNautilus*-on jelent meg.

*

Több embernek hálás vagyok a segítségéért, még ha nem is tudnak róla, hogy közreműködtek. A kötet titokban készült, viszont az egyes történetekkel többen is foglalkoztak az évek során.

Köszönettel tartozom tehát az eredeti kiadványok szerkesztőinek (beválogatásért, szerkesztésért és kivágásért is): Csuka Botondnak, Kleinheincz Csillának, Szélesi Sándornak és Tomasics Józsefnek. A remek borítófestmény és illusztrációk Juhász Ernő munkái, nem lehetek elég hálás, hogy ennyit dolgozott, és hogy ennyire eltalálta a történetek hangulatát. Sokat adok Sági Veronika és Veres Attila véleményére, közvetve ők is hozzájárultak ahhoz, hogy a kötet jobb legyen, ezért ugyancsak hálás vagyok.

A legnagyobb érdem persze a családomé, támogatásuk és türelmük a legnagyobb kincs.

Végül, de nem utolsó sorban, köszönettel tartozom mindenkinek, aki ezt a könyvet valamilyen formában beszerezte és elolvasta. Remélem, még találkozunk.

További művek:

Önálló kötetek

- *Ismétlés* (Napkút, 2016)
- *Nyolcasok* (Fiatal Írók Szövetsége, 2013)

Novellák újabb antológiákban

- *A nevetés íze* (Az év magyar science-fiction és fantasynovellái, Gabo, 2018)
- *Lánchídváros* (2050, Móra/JAK, 2018)
- *Human Body* (Year's Best Body Horror 2017, Gehenna & Hinnom Books, 2017)
- *Kánikula* (Hévíz Irodalmi Antológia, Magvető, 2015)
- *Kamrák* (Falak mögött a világ, Ad Astra, 2014)
- *A könyvtárban* (Palackposta, 2014)

*

Farkas Balázs:

www.balazsfarkas.com

Juhász Ernő:

<https://www.deviantart.com/vsqs>

Egyéb források:

[Black Aether](#) | [SFmag.hu](#)

Egy zalai erdőben borzalmas dolog ébredszik. Egy fészkerben csonka embertest várja áldozatát. Egy tanár egy ismeretlen drog hatására eltéved az időben. Egy féltékeny fiú meg akarja öletni volt barátnőjét. Egy kisváros lakói különös jövevény testére bukkannak. Egy emlékezetét veszített tudós ismeretlen helyen bolyong. Egy halálközeli, végtelen pillanat, testközelségből. Egy falu, amelynek lakói türelemmel várják a pusztulást.

A korábban különféle folyóiratokban és antológiákban olvasható nyolc rémtörténet most először jelenik meg összegyűjtve, Juhász Ernő illusztrációival.